

Chuột Túi Lão Ba

Contents

Chuột Túi Lão Ba	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	47
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57

Chuột Túi Lão Ba

Giới thiệu

Nam nhân này thật sự rất kì quái, rõ ràng anh tuần nhiều tiền, tiền đồ vô lượng. Cố tình làm về lỗ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuot-tui-lao-ba>

1. Chương 1

Ngày mười ba lại vừa vắn vào thứ sáu, vận khí quả nhiên kém tới cực điểm.

Hoa Lộ Dư sống suốt 24 năm, cho tới bây giờ chưa bao giờ kém như lúc này.

Đêm qua thức đến 1 giờ rưỡi, thật vất vả từ trong giấc ngủ mơ tỉnh lại mới phát hiện cái đồng hồ luôn kêu không ngừng bị hư.

Vì không để đi làm muộn, ngay cả điểm tâm nàng cũng không kịp ăn mà chạy thẳng đi làm.

Đáp xe công sở không kịp, nàng đành nhịn đau quyết định đi taxi, nhưng ông trời hình như muốn đối địch với nàng, gọi mấy chiếc xe chạy qua trước mắt đều bị người khác ngăn đón đi.

Ghê tởm hơn là trời lại càng xấu, sấm dậy đất bằng, mưa lớn cứ như thế đổ xuống.

Làm cho nàng tư thái chật vật cuối cùng cũng tới công ty thì đã muộn 28 phút.

Đáng giận! tiền thưởng tháng này coi như xong.

Đứng ở thang máy sửa sang lại tóc dài ảm ướt loạn, trong tay còn ôm một tập văn kiện, đó là thành quả đêm qua nàng thức đêm làm việc.

Soi vào cửa thang máy chiếu ra gương mặt khiếp sinh sùng bộ đáng hỗn độn, đối với một người phụ nữ 24 tuổi mà nói, khuôn mặt này so với tuổi thực tế cách biệt một trời.

Không có trang điểm, người cũng không có vóc dáng ma quỷ, ngũ quan của nàng chỉ được cho là thanh tú, mắt một mí, miệng nhỏ, cằm gầy teo, mỉm cười hết sức thì sẽ xuất hiện hai má lúm đồng tiền mờ nhạt.

Tuy rằng bộ dáng coi như tạm được, nhưng tính cách ngày thường quá mức hướng nội và nhát gan, lại không thích làm náo động, cho nên làm việc tại công ty suốt hai năm, bộ phận đồng sự cũng không nhớ ra tên đầy đủ của nàng.

Ngay tại thời điểm nàng lẳng lặng chờ đợi thang máy mở ra, phía sau đột nhiên truyền đến một trận bước chân.

- “Thật có lỗi, đều là do ta sai, làm cho Trương tiểu thư đợi lâu.”

Hoa Lộ Dư vừa quay đầu lại, chỉ thấy một nam nhân dáng người cao ngất, thân tây trang vàng nhạt, ngũ quan xuất chúng, là điển hình của đại soái ca.

Tay trái hắn cầm một túi hồ sơ, tay phải cầm điện thoại, trên mặt tản ra thần thái tự tin bắn ra bốn phía.

- Trương thị tập đoàn ở giới kiến trúc vang dội như vậy, có thể cùng nữ nhi của tổng tài Trương thị tập đoàn gặp mặt nên là vinh hạnh của ta mới phải...”

Hắn vừa đi vừa nói, khuôn mặt tuấn tú bày ra nồng đậm ý cười, khéo mà không khoa trương, tự tin mà không kiêu ngạo, cực kì giống một quý công tử có cử chỉ nhã nhặn tuấn tú.

- “Tốt, ta lập tức đi ra, thỉnh chờ một lát.”

Hoa Lộ Dư nhìn kĩ, mới phát hiện nam nhân tản ra hào quang này cư nhiên là quản lý nghiệp vụ Đái Tương Luân.

Hai năm trước, bọn họ cùng nhau thi được vào làm việc tại Quang Minh tập đoàn, nghe nói hắn tốt nghiệp tại một trường đại học nổi danh tại Mỹ, vừa mới tiến vào công ty không đến một tháng, liền vì công ty thu được hai vạn sinh ý (lợi nhuận).

Sau, tên Đái Tương Luân ở công ty một đường đi lên, ngắn ngủi thời gian hai năm, đã từ tổ viên leo lên nghiệp vụ bộ quản lý.

Giờ phút này cửa thang máy mở ra, nàng thu hồi tầm mắt, vừa định khóa cửa chợt nghe một đạo âm thanh từ sau vang lên.

- “Cái kia, a... phiền toán cô chờ một chút.”

Không đợi nàng phản ứng lại, thân ảnh cao lớn đã đứng trước mặt nàng, một cỗ mùi yên thảo thần nhiên đến còn kèm theo vài tia hương khí tươi mát, hai loại hương vị hỗn hợp cùng một chỗ lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Đối phương dùng ánh mắt như chuồn chuồn lướt nước đảo qua, ngay sau đó, hắn đưa túi hồ sơ đến trước mặt nàng

- “Cô là tiểu muội chỗ hành chính tổng hợp đi?”

- “Ách...ta là..”

-“Mặc kệ người là người ngành nào, nhưng đến công ty làm lúc này là đến muộn nha.”Hắn không mang theo ác ý cười nói, sau liền đem túi giấy đưa cho nàng –“ cái này phiền người giúp ta đưa đến bộ nghiệp vụ lầu mười lăm, cảm ơn.”

Nói xong, cũng không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Hoa Lộ Dư, hắn liền xoay người hướng ra ngoài đi.

- “Thật có lỗi, Trương tiểu thư, ta vừa mới giúp đồng sự công ty chúng ta tặng đồ, cho cô chờ lâu, ta sẽ tự mình hướng cô bồi tội, như vậy tốt lắm...”

Âm thanh nói chuyện gần mà xa, thẳng đến thân ảnh của hắn biến mất tại cửa lớn của công ty mới không nghe thấy.

Hoa Lộ Dư khóc cũng không được, cười cũng không xong, sững sờ đứng tại một chỗ.

Nàng biết chính mình xác thực hướng nội một chút, lại cực kì ít tham gia các hoạt động của công ty, nhưng lúc trước bọn họ đồng thời tiến vào cửa lớn của công ty, thậm chí vẫn là cùng quan chủ khảo, tuy rằng hắn cuối cùng bị phân đến bộ nghiệp vụ, mà nàng đến bộ tài vụ, nhưng tốt xấu hai người cũng đã cùng ở công ty hơn một trăm ngày, hắn cư nhiên đem nàng trở thành tiểu muội.

Nàng lại là ảo não cùng bất đắc dĩ, có lẽ trời không thương so đo với nàng, nàng vẫn là nhẫn nại đem hồ sơ tới bộ nghiệp vụ.

Quên đi, loại người sáng ngời như vậy, mọi người nước giếng không phạm nước sông, bình an vô sự là tốt rồi.

Tuy rằng Hoa Lộ Dư rất muốn tiếp tục sống cuộc sống bình thản, nhưng ông trời tựa hồ không có nghe đến nỗi lòng của nàng.

Sáng sớm, nàng trước sau như một tiến vào công ty, vừa mới bước vào cửa phòng tài vụ, liền nhìn thấy vài đồng sự cùng một chỗ nói chuyện giỡn, loáng thoáng nghe nàng giường như nghe đến cái tên quen tai – Đái Tương Luân.

-“ Con gái một của tổng tài Trương thị tập đoàn? Người nói là, đại soái ca công ty chúng ta không lâu sẽ bị tấn chức làm rể hiền của Trương thị tổng tài?”

- “Tấn chức?” có người hừ lạnh – “Tiểu Mĩ, người rớt cuộc có thể hay không nói chuyện, Đái quản lý là nhân vật vương tử có khí chất của công ty chúng ta nha! Tướng mạo cùng năng lực đều tốt, con gái của Trương tổng tài có thể được đến hắn, là phúc khí của nàng nha.”

- “Nói cũng đúng.”Một người khác không cam lòng yếu thế tiếp lời – “Ta cũng hiểu được cái nữ nhân họ Trương kia không xứng với Đái quản lý,tin tức báo chí đều là từ bát quái đi ra, Đái quản lý chúng ta căn bản không xem nữ nhân họ Trương kia để trong mắt.”

- “Kia chẳng phải nói là các người mỹ nữ, khuê nữ tuổi xanh vẫn còn có cơ hội lọt vào mắt xanh của vương tử?”

Lúc này có người mất sắc, thấy Hoa Lộ Dư bước vào phòng, ngồi vào vị trí không thấy được sau lập tức dời đề tài

- “Tiểu Dư, người còn không chịu nói thật, đêm qua ở cửa tiếp công ty lúc người tan tầm, có phải hay không bạch mã vương tử trong truyền thuyết của người?”

Hoa Lộ Dư đang chuẩn bị khởi động máy tính bị Phó Tiểu Mĩ chất vấn trước mặt mọi người, không khỏi ngẩn ra, sau đó đậm cười, xem như là cam chịu.

Kết quả mọi người như ong vỡ tổ toàn bộ chạy đến bàn làm việc của nàng bắt đầu hỏi đông hỏi tây.

- “Tiểu Dư, người thành thật trả lời, bạn trai người họ gì? Là công tử nhà ai? Năm nay bao nhiêu tuổi? trả lời thiếu một chữ thì đừng nghĩ còn sống chạy ra khỏi cửa.”

Cuối cùng bị buộc bất đắc dĩ, nàng nhịn không được nhấc tay đầu hàng.

- “Được rồi, được rồi, ta nói là được. Hắn là bằng hữu của học tử ta, kết giao sắp được hai năm, trước mắt hắn đảm nhận chủ quản doanh tiêu của một nhà mậu dịch, cứ như vậy.”

- “Suất hay không suất?” Phó Tiểu Mĩ tìm hiểu.

- “Ách, hoàn hảo.”

Vài đồng sự lại một trận huyên náo, thẳng đến chủ quản ngành xuất hiện, mọi người mới trở về vị trí cũ.

Trải qua suốt hai năm tinh thần độc hại, nàng đã quen với thói quen ồn ào của đồng nghiệp.

Tính cách nàng mặc dù ít lời hướng nội, nhưng công tác hàng ngày cũng tốt, làm người lại phúc hậu, rất nhiều đồng sự bởi vì bất chợt có việc cần phải về sớm nàng đều không từ chối hỗ trợ.

Thời gian càng lâu, nhân duyên của nàng cũng không tệ lắm, hơn nữa, nàng cũng thật quý trọng công tác trước mắt của mình.

Sau một hồi làm việc bận rộn khẩn trương, cuối cùng cũng đến thời gian tan tầm.

Nàng không nghĩ tới là chủ nhân của filat cũng chính là bạn trai của nàng Lữ Uy Thần, hôm nay bỗng nhiên lại đến công ty đón nàng lúc tan tầm.

Nam nhân trước mắt không cao, không suất, dáng người thậm chí có chút mập mạp, trên mặt đội bộ kính mắt, vô luận xem từ góc độ nào cũng thấy không nổi bật.

- “Hôm nay như thế nào lại có thời gian?”

Hoa Lộ Dư ngồi vào trong xe, giống như mọi lần, hắn ngồi vào chỗ lái, mà nàng ngồi ở phía sau, hai người một trước một sau, xem ở trong mắt mọi người giống như quan hệ chủ khách.

Lữ Uy Thần từ phía trước xem nàng một cái, biểu tình trên mặt thập phần bình thản.

- “Em đã quên sao? Hôm nay là sinh nhật Trác Mẫn, tháng trước mọi người nói muốn đi chúc mừng nàng.”

Nàng vẻ mặt bình tĩnh ngộ, vỗ nhẹ cái trán- “Xem trí nhớ của em, thiếu chút nữa quên mất, quên luôn cả sinh nhật của học tử.”

Lữ Uy Thần mỉm cười – “Anh đoán em khẳng định không chuẩn bị quà sinh nhật.” Nói xong hắn từ trong xe lấy ra hai túi quà – “Anh đã muốn mua trước cho em, một cái là vòng tay bạch kim, còn một cái là khăn quàng cổ tầm ti, làn da nàng có vẻ trắng, cho nên màu hồng nhạt thực thích hợp với nàng.”

Trác Mẫn là học tử lớn hơn nàng hai tuổi, đồng thời cũng là đồng hương của nàng và Lữ Uy Thần.

Tốt nghiệp đại học sau hai năm, Trác Mẫn đáng điệu ngọt ngào bị Bạc Tiểu Khai nhìn trúng, hai người rất nhanh cử hành hôn lễ long trọng.

Chính là ngày vui không quá lâu, cái tên Bạc Tiểu Khai trong nhà có tiền, diện mạo lại không có gì trở ngại rất nhanh bị báo chí chụp đến là bao nhĩ nữ ở ngoài. (nhĩ nữ = vợ hai = bồ nhí)

Trác Mẫn tính tình hỏa bạo lập tức cùng Bạc Tiểu Khai li hôn, cuộc sống hôn nhân của hai người duy trì không đến một năm.

Từ sau khi li hôn, học tử cùng nàng và Lữ Uy Thần càng thêm chặt chẽ, thường thường là nàng cùng Lữ Uy Thần đi hẹn hò cũng có thể mang theo học tử, thành cuộc hẹn của ba người.

Dọc theo đường đi, hai người vẫn chưa nói gì nhiều, đến nhà Trác Mẫn đã nhìn thấy mấy người dẫn đầu đi tới.

Mọi người gặp mặt không khỏi huyên náo vài câu, nhưng Hoa Lộ Dư trời sinh hướng nội ít nói, cho nên đối với mọi người cũng không nói nhiều lời.

Nàng xem bạn trai phía xa xa, mặc dù ngoại hình bình thường, nhưng trong lời nói cử chỉ luôn để lộ ra phong phạm văn sĩ, liên tiếp chu toàn khắp cả hội trường, giống như nam chủ nhân của Trác gia.

Nam nhân này, thật sự muốn tương lai cùng gia đình mình cùng với một nửa gia đình khác sao?

Bởi vì cha tái hôn, mẹ bệnh qua đời, cho nên từ lúc còn rất nhỏ nàng đã khuyết thiếu tình cảm gia đình ấm áp, mới trước đây sau khi lớn lên, nàng có nguyện vọng là có một cái gia đình yên ổn hạnh phúc, nên nàng luôn lựa chọn cẩn thận.

Thần tượng phim, ca nhạc đương thời, tuần mĩ nhiều tiền cho tới bây giờ không phải là nàng muốn, đại khái là có liên quan đến di ngôn của mẹ trước khi qua đời.

Nhớ rõ mẹ từng nói, nam nhân vừa có tiền lại anh tuấn không đáng tin cậy, sống cùng nam nhân như vậy cuối cùng chỉ làm cho chính mình bị thương.

Nàng không tin, chi nên lúc còn đang học, lớp trưởng nàng anh tuấn suốt khí đối nàng thổ lộ, nàng cảm thấy chính mình như đang bay lên trời.

Nhưng là kết giao còn không đến hai tuần, nam sinh kia cư nhiên đứng ở trước mặt bạn bè cười nhạo nàng nói – “Hoa Lộ Dư, tôi làm sao có thể coi trọng loại người không cá tính lại không có ưu điểm như cô? Nói muốn cùng cô kết giao chỉ là một trò chơi mà thôi, bởi vì tôi rất tò mò, với loại nữ sinh hướng nội như cô, cần bao nhiêu thời gian mới có thể theo đuổi được tới tay.”

Sau, nàng bị đồng học cười nhạo trong thất tình.

Mối tình đầu của nàng đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh, nàng từng nghĩ chính mình sẽ không để ý đến thất bại lần đó, nhưng từ lần đó về sau, trong lòng nàng luôn có một bóng ma, làm cho nàng không dám tiếp cận những nam nhân có bề ngoài sáng suốt ưu việt.

Lữ Uy Thần cũng không phải là ưu tú nhất, nhưng cũng là nàng muốn nhất, không có tiền, không có thế, diện mạo bình thường, chỉ là một viên cát nhỏ bé trong một sa mạc mà thôi, không có một tí quan hệ gì với các vật sáng, chỉ có nam nhân như vậy mới không dễ dàng phản bội người, mới có thể tạo cho người vợ một cảm giác an toàn.

Tiệc sinh nhật chấm dứt đã gần mười giờ đêm.

Hoa Lộ Dư ngồi trong xe Lữ Uy Thần, dọc đường đi hai người câu được câu không bàn luận về trò hề của những người say rượu hồi nãy, mãi cho đến khi điện thoại của hắn vang lên mới đánh gãy cuộc nói chuyện hai người.

Tiếp nhận điện thoại, hắn thấp giọng đáp ứng vài câu, vẻ mặt cũng trở nên thận trọng, Hoa Lộ Dư ngồi ở sau xe, mơ hồ cảm giác được ngữ khí nói chuyện của hắn có chút kì quái, đợi hắn nói chuyện chấm dứt sau, đột nhiên giảm tốc độ xe.

- “Có chuyện gì sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

- “Ách...là đồng sự tại công ty, nói có một khách hàng đưa ra nghi vấn với sản phẩm của công ty, cho nên muốn anh đi qua giải thích một chút, Tiểu Dư, em...có thể hay không tự mình kêu xe trở về?”

Hắn nói có chút không xác định, đôi mắt phía sau kính mắt toát ra một cỗ chột dạ trước nay chưa có.

Hoa Lộ Dư tuy rằng tâm tư mẫn cảm, nhưng cũng không phải là một nữ nhân thích hỏi sự việc kĩ càng, cho nên chỉ cười gật đầu, chậm rãi xuống xe.

- “Đi chậm một chút, về tới nhà gọi điện thoại cho em.” Nàng nói giống như là đang bàn luận làm việc vậy.

Nam nhân bên trong xe lung tung gật đầu, rồi liền khẩn cấp quay đầu xe nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng xe đi xa, Hoa Lộ Dư từ đáy lòng nổi lên một cỗ phiền muộn.

Loại kết giao này có đôi khi làm cho nàng cảm thấy an tâm, cũng có khi làm cho nàng cảm thấy hoài nghi tính chân thật của đoạn tình cảm này.

Quên đi, nàng không theo đuổi lãng mạn, cũng không hướng tới oanh oanh liệt liệt, chỉ cầu an ổn đi hết quãng đường còn lại của cuộc đời là được rồi.

Ban đêm gió thổi làm loạn sợi tóc của nàng, bước chậm đầu đường, tâm trạng trở nên dị thường bình tĩnh.

Nàng không có kêu xe mà là đi bộ về nhà, dù sao chỉ cần đi hai mươi mấy phút là sẽ về nhà, lãng phí tiền xe.

Thời điểm nàng vừa mới đi qua ngã tư, đột nhiên toát ra hai thiếu niên thoạt nhìn chỉ có mười tám mười chín tuổi, không đợi nàng phản ứng đã cướp đi túi xách của nàng.

- “Đứng lại, đem túi xách của ta trả cho ta!”

Hoa Lộ Dư nhìn không được cao giọng rống, ra sức mau chóng đuổi, nhưng chân nàng đi giày cao gót, hơn nữa thời gian dài làm việc văn phòng, ít vận động, thể lực làm sao bằng hai người thanh niên kia?

Hiện tại đã sắp mười một giờ, hơn nữa đường này không đông người lắm, dưới tình thế cấp bách nàng cởi giày cao gót, dùng sức hướng hai gã thanh niên ném đi.

“Khuông”

Chỉ thấy giày cao gót vừa vặn rớt xuống kính chắn thủy tinh của một cái xe, hai gã thanh niên kia không nghĩ tới đột nhiên có xe từ con đường khác lao tới, một trong số đó bởi vì lao đi quá nhanh không kịp dừng chân thiếu chút nữa đâm thẳng vào xe, may mắn chủ xe vội vàng phanh lại, nhưng gã thanh niên này cũng không thoát khỏi kết cục té ngã trên mặt đất.

Túi xách hắt cụp thuận thế bay về phía chân trời, khi túi xách rơi xuống đất, mọi thứ bên trong cũng rơi đầy đất.

Hiện trường ngăn ngừ hỗn loạn, tai nạn bất ngờ làm cho chủ xe nhú lại – “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Chỉ thấy một chiếc giày cao gót còn trên tấm kính chắn gió của xe hắt, còn có một đồng hồ linh tinh cùng một túi xách ở trên cỏ phía xa xa.

- “Bọn họ là kẻ trộm, muốn cướp túi xách của tôi.”

Không đợi Hoa Lộ Dư lên án xong, hai gã thanh niên thấy tình hình không ổn, sợ tới mức bỏ chạy.

- “Uy, đứng lại, hai tên bại hoại đứng lại cho ta!”

Nàng hết sức hô to, đã thấy chủ xe tiến về phía mình.

Làm sao có thể là hắt

Đái Tương Luân kì quái đánh giá nữ tử đang ngăn người nhìn chăm chăm vào mình, tóc của nàng cực kì hỗn độn, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì vận động quá mức mà đỏ bừng, đứng gần vừa thấy cô gái này bộ dáng thanh tú, nhất là chiếc miệng thật nhỏ, chỉ lớn có một chút.

Thời điểm hắt định mở miệng nói gì đó, chỉ nghe thấy đối phương thấp giọng lầm bầm kêu, hóa ra nàng kia dùng chân đá hòn đá nhỏ trên mặt đường.

Hắt tốt bụng đi qua giúp đỡ nàng một chút – “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hoa Lộ Dư ngẩng đầu, bốn mắt cùng hắt nhìn nhau, cánh tay của hắt dài mà có lực, nắm tại thất lưng của nàng còn rất ấm áp.

Nhưng một câu “tiểu thư, cô không sao chứ?” thật sự làm cho nàng cảm thấy bất đắc dĩ tới cực điểm.

Lần thứ hai, đây đã là lần thứ hai.

Hai người ở công ty làm đồng sự hai năm, ngẫu nhiên gặp vô số lần, ở trong công ty lại gặp thoáng qua đối phương vô số lần nữa, nhưng hắt vẫn đem nàng trở thành người xa lạ.

Đái Tương Luân bị nàng xem có chút kì quái, hắt thừa nhận dung mạo của mình xác thực sẽ làm cho nữ nhân nhìn đến ngu ngốc, thậm chí có thể làm ra một số chuyện, nhưng ánh mắt của nữ nhân trước mắt này lại thập phần quái dị.

- “Thật có lỗi, cho anh thêm phiền toái, tôi không sao.”

Hoa Lộ Dư phản ứng rất nhanh không dấu vết xin hắt miễn giúp đỡ, đi lại vào chiếc giày cao gót, lại đi đến phía cỏ xa xa, khom người nhặt lại đồ vật, động tác mạch lạc dứt khoát.

Đái Tương Luân nhìn chăm chăm vào bóng dáng mảnh khảnh kia, trong đầu không tự chủ hiện lên một chút cảm giác quen thuộc.

- “Tiểu thư, xin hỏi...chúng ta có phải hay không đã gặp qua tại nơi nào?”

Hắn không xác định hỏi, trí nhớ của hắn không sai, nhưng thế nào hắn cũng không nhớ được nàng là ai.

Nàng xoay người, nhìn thấy con người tối đen của hắn.

–“Ách ta là nói...chúng ta thật sự rất quen mặt.”

Thở dài ở trong lòng, nàng đối hắn cười cười –“Thực xin lỗi, chúng ta không biết.”

Nàng đi giày, lại lấy khăn tay trong túi ra giúp hắn lau đi vết bẩn trên kính chắn gió, động tác nhỏ bé này lại làm cho Đái Tương Luân cảm thấy thú vị đến cực điểm.

Chờ nàng đem hết thủy sữa sang xong, mới quay lại hướng hắn gật đầu –“Quấy rầy, tái kiến” nói xong liền rời khỏi.

Đái Tương Luân luôn luôn đối với nữ nhân rất có tự tin, nhưng không nghĩ tới chính mình sẽ bị loại đái ngộ này, tuy nói tiểu nữ nhân không chớp mắt này tuyệt đối không phải khẩu vị của hắn, nhưng trời sinh nam nhân có tính tự tôn cao, không thể chấp nhận được tổn hại này.

Vì thế, hắn mở miệng –“Đã trễ thế này, muốn hay không ta giúp cô đưa về nhà?”

Hắn cũng là xuất phát từ hảo tâm, cùng lúc muốn chứng thật mị lực của bản thân, về phương diện khác hắn là thân sĩ, con đường này vắng vẻ, vạn nhất gặp được cướp bóc sẽ không tốt lắm.

–“Không cần, nhà của tôi ngay tại phụ cận này”

Không cho hắn cơ hội trả lời lại, Hoa Lộ Dư đã muốn xoay người đi qua ngã tư, thân hình mảnh khảnh rất nhanh tiến vào bóng tối.

Đái Tương Luân nhất thời giật mình, trong lúc nhất thời còn có chút tình huống không rõ. Không biết qua bao lâu mới lắc đầu cười khẽ.

Hóa ra cảm giác đá phải cục đá chính là như vậy!

2. Chương 2

–“Tiểu Dư, thực xin lỗi, ta cảm thấy giữa chúng ta không thích hợp...”

–“Ta yêu Trác Mẫn, thật lâu thật lâu trước kia đã yêu nàng...”

–“Thật có lỗi vẫn đều không có hướng em nói thẳng thần ý tưởng trong lòng, em hãy nói ta ích kỷ cũng tốt...”

–“Em là một nữ nhân tốt, rất thích hợp với một nam nhân tốt, đời này, chỉ sợ ta không thể cho em hứa hẹn...”

Hoa Lộ Dư mờ mịt ngồi ở quán café, nghe nam nhân ngồi đối diện thẳng thần nói ra hết thủy.

Nguyên nhân là buổi sáng khi đi làm, nàng mới nhớ đến hôm qua đi tham gia tiệc sinh nhật, khăn quàng cổ của chính mình để quên ở nhà học tử.

Sau khi tan tầm nàng đến lấy, kết quả nàng nhìn thấy Lữ Uy Thần quần áo không chỉnh xuất hiện trong nhà học tử.

Hết thủy, đã không cần phải nói.

Kỳ thật nàng sớm nên đoán được, tối hôm qua Lữ Uy Thần nói công ty có việc, bất quá chỉ là cái cớ, mà quan hệ ái muội giữa hắn và Trác Mẫn, cũng là do nàng không nghĩ đoán, chính là không nghĩ tới, kết quả lại như vậy.

Đoạn tình cảm này đã sớm chỉ còn là danh nghĩa, chính là cho tới nay nàng vẫn không có dũng khí mở miệng nói chấm dứt.

Trác Mẫn thật xấu hổ, Lữ Uy Thần lại có vẻ thật lý trí, cùng nàng một mình nói chuyện, cũng nói cho nàng, hắn cùng Trác Mẫn sau khi ly hôn đã sớm nảy sinh tình cảm.

Hắn còn nói, rất nhiều năm trước, Trác Mẫn đã là nữ thần trong cảm nhận của hắn, chẳng qua Trác Mẫn rất vĩ đại, mà hắn lại rất bình thường.

Thời điểm trên phương diện tình cảm của Trác Mẫn xuất hiện phức tạp, hắn hợp thời xuất hiện, thành anh hùng của nàng.

Sau, hai người càng ngày càng thân thiết.

Lữ Uy Thần đã sớm muốn nói thẳng thắn tất cả, chẳng qua Trác Mẫn không đành lòng tổn thương nàng, cứ như vậy, cuộc sống của ba người đều rất thống khổ.

Hoa Lộ Dư lẳng lặng ngồi trên ghế, nghe Lữ Uy Thần nói xong tất cả chuyện của hắn cùng một nữ nhân khác, sau đó, nàng đứng dậy, mỉm cười chúc phúc hắn, mới rời đi quán café.

Nàng biết hắn không có đuổi theo, trên thực tế, giữa bọn họ, từ đầu tới đuôi, đều không có chân chính yêu nhau.

Về nhà, tắm rửa xem tivi, sáng sớm ngày hôm sau, rửa mặt chải đầu đi làm, giống như tất cả mọi chuyện đều chưa xảy ra.

-“Tiểu Dư, phần văn kiện này là...”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng nói của một đồng sự, nhưng Hoa Lộ Dư lại ngơ ngác nhìn màn hình máy tính của chính mình, đầu óc một mảnh hỗn độn.

-“Tiểu Dư?”

Phát hiện không thích hợp, đồng sự gõ bàn làm việc của nàng, mang theo vài phần hỏi -“Ta đang nói chuyện với người nà, như thế nào người lại mất hồn mất vía, có phải hay không đã phát sinh ra chuyện gì?”

-“Ách?” nàng đột nhiên ngẩng đầu, cứng ngắc nhìn đối phương -“A, Tiểu Mĩ, làm sao vậy?”

Đối phương liếc nàng một cái, lại để tập văn kiện trước mặt nàng -“Ta nói, người có thể hay không đem phần văn kiện này đến cho Trương quản lý.”

-“Nga, tốt”

Nàng biết tính cách của mình là tốt nhất trong bộ tài vụ, tính tình ôn thuận, cho nên mỗi lần có chân chạy tạp gì, đồng sự cũng không quên sự tồn tại của nàng.

Cầm lấy văn kiện trên bàn, nàng chết lặng đi ra khỏi văn phòng, chỉnh cái đầu, không phải bởi vì thất tình mà khó chịu, mà là có một loại khủng hoảng mờ mịt.

Nàng không thương Lữ Uy Thần, trên thực tế, cho tới bây giờ nàng còn không hiểu biết tình yêu là cái gì.

Trong tư tưởng đơn thuần của nàng, nam nhân cùng nữ nhân chỉ cần không sinh ra chán ghét, là có thể sống qua cả cuộc đời.

Lữ Uy Thần nói nàng không thích hợp với hắn, bởi vì nàng không phải là chén trà kia của hắn, Trác Mẫn mới là.

Như vậy nàng rất muốn biết, chén trà kia của nàng đang ở nơi nào?

Học tử từng cười nói -“Tiểu Dư, em có tính hướng nội, cô gái như vậy rất khó tìm bạn trai nha”

Đêm trước tốt nghiệp, Trác Mẫn thân là học tử thật sự nhìn không được nàng tiếp tục cuộc sống độc thân, quyết định giới thiệu bạn trai cho nàng, hỏi điều kiện trong đáy lòng nàng, nàng nói -“Em không cần soái ca, không cần kẻ có tiền, không cần quý công tử, chỉ cần hắn bình thường, càng bình thường càng tốt.” (haizz, thế mà sau này chị vợ được anh có đầy đủ những cái chị “không cần”)

Lúc ấy Bạc Tiểu Khai suất khí cùng Trác Mẫn đi vào lễ đường làm mọi người đều ngạc nhiên, tiếp theo, trò đùa giai đem Lữ Uy Thần đến trước mặt nàng.

Cái nam nhân kia thật sự bình thường đến cực điểm, nhưng nàng lại đáp ứng, quyết định cùng hắn kết giao, sau, Trác Mẫn còn cười vấn đề thưởng thức của nàng, ngay cả loại nam nhân này cũng có thể thỏa mãn hương vị của nàng.

Nhưng chỉ có nam nhân bình thường như vậy, cuối cùng cũng lựa chọn phản bội.

“phanh”

Hoa Lộ Dư chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, cái trán đau quá, còn không kịp phản ứng, văn kiện trong tay vì va chạm đã phân tán rơi xuống, mà vật gì đó trong tay đối phương cũng bị rút do va chạm.

Giày tiếp theo, vài tờ văn kiện rơi trên mặt đất bị một cái giày da màu đen dẫm dưới chân, trong lòng nàng thất kinh, đó là văn kiện cần dùng ngay nha!

Bất chấp đánh giá dung mạo người gây ra họa này, nàng cuống quýt cúi người, nhặt lên tất cả văn kiện dưới đất.

Thẳng đến có một bàn tay to xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nàng mới bỗng dưng ngừng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Lộ Dư đột nhiên ngẩn ra.

Gần đây, hình như nàng cùng nam nhân này đặc biệt có duyên.

-“haha, người xa lạ, chúng ta lại thấy mặt”

Đái Tương Luân đem văn kiện rơi ra xử lý thỏa đáng, giao cho nàng, tươi cười tinh tế đánh giá tiểu nữ nhân trước mắt.

Hắn liền cảm thấy nàng rất quen mắt, hóa ra nàng cũng là viên công của tập đoàn Quang Minh.

Chẳng qua làm cho hắn không thể lý giải là, hai người rõ ràng cùng làm tại một công ty, vì sao l trước gặp mặt, nàng lại không thừa nhận nàng có biết hắn?

Hoa Lộ Dư có chút không biết nên làm thế nào, biểu tình cứng ngắc hướng hắn tươi cười –“Hóa ra...hóa ra anh cũng đi làm ở Quang Minh.”

Lời nói này vừa nói ra, ngay cả nàng cũng cảm thấy kì quặc. Trong công ty có ai không biết hắn?

Đái Tương Luân lại nhìn nàng một cái, cười đến hiền lành –“Đúng vậy, ta xác thực làm việc tại Quang Minh, đừng nói cho ta cô là người mới tới”

Đem qua hai người ngoài ý muốn gặp nhau, nàng lại không nhận hắn.

Nếu đoán không sai, nữ nhân này hẳn là đã làm việc tại công ty một đoạn thời gian, chẳng qua hai người chưa bao giờ trao đổi tiếp xúc, cho nên ấn tượng cực kì mơ hồ.

Hoa Lộ Dư không muốn cùng hắn có một nửa điểm quan hệ, vừa vội đưa văn kiện, cho nên liền nói với hắn –“Tôi thật là viên công không lâu mới đến, vừa rồi thật sự cảm ơn anh.”

Đái Tương Luân không nghĩ tới nàng thật sự lấy cớ này, không khỏi sửng sốt, sau đó nhin không được nhịu mày, trong lòng cảm thấy có điểm hờn giận.

Nữ nhân này thật đúng là kì quái, làm chi làm bộ dáng vội vàng cùng hắn phủi sạch quan hệ?

-“Vị tiểu thư này, ta nghĩ chúng ta...”

-“Ngại ngần, tôi còn có công việc phải làm, không quấy rầy anh.”

Một hơi nói xong, không chờ đáp lại, Hoa Lộ Dư giống như bay chạy khỏi hiện trường.

-“Uy, cái kia...”

Đái Tương Luân thử muốn gọi lại nàng, nhưng nàng lại dùng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi thang lầu, làm cho hắn ngay cả nói cũng không nói xong.

Này thật sự là...

Hắn có chút không thể nề hà, lại cảm giác buồn cười vụn vặt, hẳn Đái Tương Luân khi nào thì trở nên khó xem như vậy?

Mà Hoa Lộ Dư một hơi chạy đến thang lầu vụng trộm đánh giá tình hình bên ngoài, thẳng đến Đái Tương Luân nhún vai rồi đi, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Đáng chết! nàng làm gì muốn sợ hắn, nàng lại không có làm chuyện gì khó giải thích nha.

Ảo não nắm tóc, nhớ lại hành động quá mức khoa trương vừa rồi của chính mình, cảm thấy thập phần buồn cười.

Đại khái là vì đầu óc hỗn loạn, nhất thời không có phòng bị, bị tươi cười của hắn mê hoặc, mới có thể theo bản năng nhanh một chút né ra.

Đáng sợ, hóa ra cho dù nàng không thích nam nhân chói mắt, nhưng đối với loại người này, nàng cũng không có sức đề kháng chống cự.

Lần sau phải cẩn thận mới được.

Nàng một bên nghĩ, một bên dùng tốc độ nhanh nhất sửa sửa soạn lại phần văn kiện vừa mới phân tán.

Di? Tài vụ báo biểu làm sao có thể có báo cáo kiểm kiện?

Trước đó không lâu, tập đoàn Quang Minh có khai bán đại lâu, Đái Tương Luân phụ trách việc này, dự án này thành công bất ngờ, vì công ty sang hạ niên độ tân cao công trạng, cũng bởi vậy công ty quyết định bỏ vốn, tổ chức lại một bữa tiệc khánh thành.

Bộ nghiệp vụ, phòng kế hoạch, bộ tài vụ chờ các đại ngành tụ cùng một chỗ, không khí hiện trường thật náo nhiệt.

Thân là tổng tài Tần Mạc Dương chính là tượng trưng xuất hiện một chút, sau đó liền bởi vì có việc mà dẫn đầu rời đi.

Đại lão bản chân trước vừa rời đi, viên công tinh lực tràn đầy đều biến nguyên hình, uống rượu rồi lại hợp, huyền não huyền não, nguyên bản hiện trường có ngay ngắn, lập tức không không chế được.

Mà Đái Tương Luân thân là công thần, bị chúc rượu vô số lần, hơn nữa hắn nhiệt tình sáng sủa, diện mạo anh tuấn mê người, nữ viên công trong công ty không ít người sử dụng hết chiêu thức nhằm đến bên người hắn.

Nhìn nam nhân bên kia bị chúc rượu đến đỏ đầy mặt, Hoa Lộ Dư tránh ăn ở một bên không khỏi nảy lên vài phần đồng tình.

Bữa tiệc khánh thành này nàng không nghĩ tham dự, nhưng chủ quản có lệnh, nói đây là hoạt động lớn của công ty, không thể vắng hợp, chỉ nên nàng đành phải ngoan ngoãn đến đây, cũng mới nhìn thấy nam nhân mấy ngày nay không thấy này.

Tuy rằng hắn được đại lão bản ưu ái, lại được đồng sự hâm mộ, nhưng tuổi trẻ lại chịu áp lực chuyên nghiệp lớn, chỉ sợ cuộc sống của hắn không có bao nhiêu ngăn nắp.

Giống như nhớ tới cái gì, nàng nhìn về phía phương hướng Đái Tương Luân, hẳn đã bị đồng sự chúc rượu đến bước đi không xong, hai tròng mắt toán loạn.

Trên phân kiện kiểm báo cáo, thể trạng của hắn cũng không phải rất tốt, gan đã xuất hiện vấn đề, thầy thuốc đề nghị phải chú ý ẩm thực, tránh đồ uống có tính cồn.

Nhưng nam nhân này cũng không học được là cái gì kêu tự làm tự chịu, biết rõ tình trạng sức khỏe của mình đã sắp báo động lên đèn đỏ, cứ nhiên còn đạp hự chính mình.

Nhưng...chuyện này quan nàng cái gì?

Đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch thiểm nhân của mình (chuồn đi) cánh tay đã bị Phó Tiểu Mi xả đi qua.

-“Tiểu Dư, người trốn ở đây ăn làm cái gì? Nhanh chút nhanh chút, lập tức có chụp hình đoàn thể, chúng ta đi tìm vị trí tốt một chút, tốt nhất có thể đứng bên cạnh Đái Tương Luân.”

Sau, không để ý đến sự kháng nghị của nàng, Phó Tiểu Mi liền kéo nàng đi.

-“Đái quản lý, anh vì công ty làm ra công trạng kinh người, chúng ta là tiểu viên chức trong công ty bởi vì công ty thu lợi nhiều, tự nhiên cũng được chia sẻ hoa hồng, cho nên tôi đại biểu toàn thể viên chức phòng kế hoạch kính anh một ly...”

-“Đái quản lý, tôi cũng kính anh một ly...”

-“Đái quản lý, tôi cũng đại biểu...”

Đái Tương Luân chỉ có thể không ngừng nâng cốc uống, tuy rằng hắn đã uống rất nhiều, nhưng loại trường hợp này hắn thật sự không thể mất hứng.

Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị không chịu được, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến một đạo thanh âm.

-“Tôi thấy Đái quản lý hôm nay đã uống khá nhiều, tiếp tục uống nữa chỉ sợ sẽ say, vừa mới không phải nói còn phải chụp ảnh toàn thể sao? Chúng ta nên đi sang bên kia chụp ảnh.”

Thật sự không phải Hoa Lộ Dư yêu xen vào việc của người khác, nhưng xem sắc mặt của Đái Tương Luân chuyển từ hồng sang trắng, hơn nữa nàng đã xem kiện kiểm báo cáo của hắn, thật sự nếu không đúng lúc ngăn cản, nam nhân này có thể bị cùn trúng độc mà chết.

Đái Tương Luân nửa say nửa tỉnh khi thấy rõ ràng người nói chuyện là ai, không khỏi ngẩn ra.

-“Như thế nào? Chẳng lẽ Hoa tiểu thư đau lòng sao?” một đồng sự uống rượu say khướt trêu chọc.

Câu này vừa thốt ra, lập tức làm ọi người ồn ào.

Hoa Lộ Dư nhất thời đỏ bừng mặt -“Tôi không phải ý tứ này, tôi chỉ là cảm thấy... cái kia...các người cũng thiếu chúc một chút có được không, Đái quản lý đã uống thật nhiều chén.”

Vừa mở miệng nàng liền hối hận, này...này rõ ràng chính là thay Đái Tương Luân cầu tình thôi.

Nam đồng sự này nghe vậy càng thêm không kiêng nể vui đùa nàng, ngay cả Đái Tương Luân cũng dùng một biểu tình sâu xa khó hiểu nhìn nàng.

Kết quả có thể nghĩ, mọi người nhượng nhượng, kêu kêu, giơ lên chén rượu bắt đầu nhắm về phía nàng, nếu nàng không thay Đái Tương Luân uống số còn lại, cũng đừng chạy ra khỏi đại môn.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Hoa Lộ Dư cũng bị đồng sự chuốc thảm, mà sau khi cùn vào bụng, dạ dày đột nhiên cảm thấy ấm áp, phiền não dưới đáy lòng giống như bị hòa tan, làm cho nàng cảm thấy kỳ thật uống say không có khủng bố như vậy.

Mọi người đều nói “nhất túy giải ngàn sầu” (một lần say hóa giải ngàn điều phiền muộn), rượu này, coi như là giúp nàng quên đi tình cảm lưu luyến đi.

Tiệc rượu qua đi, mọi người bắt đầu giải tán, rượu cũng bắt đầu phát tác, Hoa Lộ Dư đã say đến ngồi ngáy ngốc ở một góc sáng sủa, đây là lần đầu tiên nàng uống nhiều rượu như thế từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác say rượu.

Thẳng đến có một đôi hay hữu lực nâng nàng lên, nàng mới hốt hoảng nhìn thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mắt mình.

-“Uy...cô là không phải say? Còn có thể đi không?”

Nàng cố gắng nhìn rõ diện mạo đối phương, nhưng khuôn mặt trước mắt lập tức biến thành ba bốn cái, nàng muốn dùng lực đạo của đối phương để đứng dậy, nhưng khi hắn buông tay ra, thân mình của nàng liền lập tức phiêu phiêu muốn ngã xuống, may mắn lại lần nữa được đôi bàn tay kia bắt lấy.

Đái Tương Luân lấy tay giữ lấy nữ nhân say rượu rồi tỉnh rồi mù, nhin không được nhúu mày.

Bữa tiệc rốt cuộc chấm dứt, không có mấy người không say, đều còn động được, nhưng nữ nhân thay hắn chần rượu ngay từ đầu lại thủy chung không nhúc nhích.

Xem hiện tại ngay cả đứng nàng cũng không đứng vững, chính là không rên một tiếng tránh ở một góc âm u sáng sủa, không khóc không nháo, ngay cả ánh mắt cũng mơ màng nhìn thẳng hần, hần thật bất đắc dĩ thở dài.

Cuối cùng bị nàng nhìn đến không tự nhiên, vừa định muốn hỏi nàng có chỗ nào không thoải mái hay không, đột nhiên nàng lại nâng lên mặt hần.

-“Tiểu ngọc...”

Tiểu ngọc?

Ách, hần thật là họ Đái, nhưng... hần thề hần không hề có một tên hiệu kêu tiểu ngọc.

-“Tiểu ngọc, buổi tối hôm nay ta uống thật nhiều rượu nha, đầu óc choáng váng ta nghĩ ta say...”

Ngay tại thời điểm Đái Tương Luân buồn bực, nữ nhân trước mắt bắt đầu lằm bằm lẫu bẫu.

-“Cô thật sự là uống rượu, nhà cô ở đâu? Ta đưa cô về”

Hần nhớ rõ chỗ hai người lần trước gặp nhau, nhưng là nhà nàng chỗ nào hần cũng không biết.

-“Tiểu ngọc, hóa ra ngươi có thể nói. Âm thanh thật dễ nghe.”

Hai tay cầm hai má tuấn tú của hần, dùng sức niết hai má, làm Đái Tương Luân đau đến muốn hô to, nhưng mà hai tay nhỏ bé mềm mại, cảm nhận thấy còn thoải mái.

Không đúng! Hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Còn có, tiểu ngọc trong miệng nàng là cầm điếu sao?

Hoa Lộ Dư đã say đến thất loạn bát tao, trước mắt đã hoàn toàn không có hình ảnh gì, theo bản năng cho rằng chính mình đang ở trên giường mềm mại.

Ôm tiểu ngọc, nàng bắt đầu không bờ bến lằm bằm lẫu bẫu. (tiểu ngọc của nàng là con gấu bông đó các nàng)

-“Ta thật sự không hiểu cái tên Lữ Uy Thần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, cứ nhiên cùng học tỷ bắt cá hai tay, một chút cũng không bận tâm cảm thụ của ta, cho dù không thương ta, vì sao không nói cho ta sớm một chút.”

-“Uy, cô không sao chứ?”

Đái Tương Luân không nghĩ tới thế nhưng sẽ nghe thấy oán giận từ trong miệng nàng. Bạn trai nàng bắt cá hai tay? Là nàng cùng học tỷ?

Hoa Lộ Dư hoàn toàn đem Đái Tương Luân trước mắt làm không khí, một mặt đắm chìm trong thế giới của chính mình.

-“Tiểu ngọc a, ngươi thật hạnh phúc...cả ngày không có phiền não... lại nói tiếp, gần đây thật có nhiều chuyện làm cho ta đau đầu.”

Không để ý đến người trước mặt bị kêu là “tiểu ngọc” sắc mặt có bao nhiêu khó coi, nàng vẫn như cũ nói ra chuyện phiền lòng trong lòng.

-“Tình cảm hai năm biến thành mây khói. Cách! Nhưng là gần đây ngay cả trong công ty cũng xuất hiện tên chán ghét.”

Nói đến đây, đột nhiên nàng cảm giác muốn ới, nhưng giây tiếp theo lại ghen trở về.

Đái Tương Luân có chút lo lắng, nghĩ mau chóng đem nữ nhân say thất loạn bát tao này đi, mà khi hần nghe trong miệng nàng nói ra tên mình, đáy lòng đột nhiên nảy dựng.

-“Thật không biết ánh mắt của tên Đái Tương Luân kia sinh trưởng ở chỗ nào...rõ ràng cùng nhau thi vào Quang Minh... cùng làm việc suốt hai năm, nhưng là cái tên ngu ngốc đi đường không mang theo ánh mắt kia...cách! Cứ nhiên đem ta trở thành tiểu muội đánh tạt...”

Cái gì?

Hắn lập tức hiểu được, hôm đó rõ ràng hắn phát giác nàng giả bộ không quen biết hắn, đại khái là vì...hắn không nhận ra nàng.

Nhưng hắn như thế nào không nhớ rõ chính mình đem nàng trở thành tiểu muội đánh tạt?

–“Cái tên họ Đái kia là vật sáng trong công ty tự cho là đúng...liền kiêu ngạo như chim công, khi nói chuyện lỗ mũi đều hướng lên trời...” (haha, chỗ này vui nha)

Có sao? Đái Tương Luân nhin không được trừng mắt nhìn nữ nhân đang chỉ trích hắn.

–“Có phải cô cố tình mượn rượu say sau lưng ta nói bậy?”

Tranh cãi một hồi, cuối cùng Đái Tương Luân phát hiện hành vi của mình thật ngu ngốc, Đái Tương Luân mới phần nộ nhắm lại miệng. Bất quá hành vi nàng không thoả mái vụn vụn trong lòng hắn lại làm cho hắn cảm giác nóng lên.

Nàng thật là say, toàn bộ thân mình đều đặt trong lòng hắn, vòng eo của nàng tinh tế lại mềm mại, hai gò má vì cồn mà đỏ bừng, chiếc miệng khéo léo, lúc hé lúc nhắm thực ằm ỷ, nhưng lại làm cho người ta nhin không được nghĩ muốn cắn một ngụm ngăn lại chiếc miệng lải nhải...

3. Chương 3

Linh hồn giao triền, hồn nhiên vong ngã ôm chặt đối phương, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trong không khí tràn ngập mùi tình dục hoan ái.

Hắn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, cấp tốc luật động, đầu lưỡi tùy ý khiêu khích mỗi một bộ phận mẫn cảm của nàng, thẳng đến thở gấp liên tục, hắn mới kích động ở trong nụ hoa ngọt ngào của nàng phóng thích chính mình...

Thân thể không chịu nổi chế run rẩy, Đái Tương Luân mạnh mẽ mở ra hai mắt, mới phát hiện chính mình vừa rồi cứ nhiên mộng xuân.

Hắn nhìn quanh bốn phía, thấy rõ chỗ mình đang nằm như là một khách sạn, cả người hắn còn trần trụi.

Ôm đầu có chút đau đớn, hắn cố gắng nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Hắn bị đồng sự chuốc rượu, sau, có một nữ nhân vì hắn uống thay, cuối cùng, nàng say rồi tỉnh rồi ngủ, còn ôm hắn cười, bộ dáng vừa khôi hài vừa đáng yêu, hắn không cầm giữ được, cúi xuống hôn một nữ nhân ngay cả tên cũng không biết.

Nhưng làm cho hắn tức là, nữ nhân kia cứ nhiên phun toàn bộ vào hắn, làm cho hai người một thân chặt vật, cho nên hắn đành phải thuê phòng tại khách sạn làm lễ khánh thành.

Sau đó... hắn bỗng dưng rên rỉ ra tiếng.

Bọn họ thật sự phát sinh quan hệ!

Đái Tương Luân tự nhận phong lưu không hạ lưu, yêu cầu đối với cuộc sống cực cao, không phải nam nhân tùy tiện, nhưng tối hôm qua...hắn thể nhưng giống như một tên tình dục cuồng bị mê hoặc, một lần lại một lần mất đi lý trí.

Hắn đang gặp tình huống quỷ gì trước mắt? nữ nhân vốn nên nằm bên cạnh hắn lại không thấy bóng dáng, hắn nhíu mày, bắt đầu hoài nghi tất cả từ đầu đến cuối chỉ là một hồi mộng xuân.

Nhưng trên giường có dấu vết hỗn độn, cùng với vết máu chói mắt kia lại làm cho hắn mất đi nghi ngờ.

Gặp quỷ! Nữ nhân kia họ gì, tên gì, nhà ở nơi nào, hắn xác thực hoàn toàn không biết, nói cách khác, một đêm qua đi, hắn cứ như vậy quên mất.

Hắn tức giận rửa mặt chải đầu xong, về nhà thay đổi bộ quần áo, mới chạy tới công ty, đi đến phòng nhân viên tìm hiểu tư liệu của nữ nhân kia, rốt cuộc biết được tư liệu của nàng.

Hoa Lộ Dư, cùng tuổi với hắn, cũng là hai năm trước cùng hắn bước vào đại môn của tập đoàn Quang Minh.

Chính là tính cách của nàng quá mức hướng nội, hàng ngày thường không giao tiếp, cho nên trừ bỏ đồng sự cùng ngành coi như quen thuộc, những người khác đều rất ít biết nàng.

Này cũng khó trách bọn họ cùng làm tại một công ty lâu như vậy, hần còn không biết sự tồn tại của nàng.

Càng làm cho trong lòng hần bất bình là, một nữ nhân không tên tuổi như vậy lại cùng hần....sau khi xảy ra quan hệ còn chạy mất không nói một lời.

Mang theo tức giận cùng bất mãn, hần một đường đến bộ tài vụ, vừa bước vào cửa, liền nghe được đối thoại bên trong.

-“Tiểu Dư, ngày hôm qua mọi người đều uống say, sau đó ai đưa người về nhà?”

Phó Tiểu Mĩ tối hôm qua tuy rằng uống rượu, nhưng loáng thoáng vẫn cảm giác được ánh mắt của đại soái ca luôn nhìn chằm chằm vào Hoa Lộ Dư đã say ở một góc.

Nếu không phải bạn trai nàng tới đón nàng về nhà, nàng nhất định sẽ bỏ toàn bộ hành trình theo dõi đại soái ca đến lúc không thấy mới thôi.

-“Ách...ngày hôm qua ta...là chính mình gọi xe trở về.”

Hoa Lộ Dư ngồi tại vị trí của mình sắc mặt thập phần khó coi, đối với đồng sự tò mò, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

Nàng chết cũng sẽ không thừa nhận sáng sớm tỉnh dậy lại nhìn thấy mình cùng một nam nhân trong công ty trần truồng lỏa lồ cùng nằm trên giường.

Hơn nữa dấu vết hai người “phấn khích”, tối hôm qua quả thật hai người đã làm chuyện ái muội.

Loại ác mộng này nằm ngoài dự kiến của nàng, cho nên thừa dịp nam nhân kia còn không có tỉnh lại, nàng liền phi ra khỏi hiện trường, cũng tính sau khi trở về cuộc sống bình thường sẽ không cùng vật sáng kia cả đời không qua lại với nhau.

-“Nhưng là, ta lại nhìn thấy hình như Đái Tương Luân có đi tìm người nha”

-“Làm sao có thể?” nàng vội vã ngắt đầu, bèn nhón phũ nhận -“Ta cùng hần không quen, ách...là một chút cũng không thân, hần đi đường hần, ta đi đường ta, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, không có nửa điểm quan hệ”

Thái độ nành vội vàng phiến thanh, nghe vào trong tai Đái Tương Luân, giống như hần ở trong sinh mệnh của nàng cũng giống như một lần tiểu tiện, đại tiện, làm cho nàng tránh né không kịp, nên càng phần nộ.

Phó Tiểu Mĩ còn muốn nói gì đó đột nhiên nhìn thấy Đái Tương Luân xuất hiện, lập tức hưng phấn hai mắt sáng lên.

-“Đái quản lý, sao hôm nay lại có rảnh đến bộ tài vụ? muốn tìm trưởng phòng chúng ta sao? Nhưng là hiện tại hần bị tổng tài gọi đi họp nha.”

Hần không có trả lời, khuôn mặt tuần tú âm trầm, mày gắt gao nhíu lại cùng một chỗ, hai mắt tối đen cũng bắn ra quang mang âm lãnh, tiến sát từng bước.

Hoa Lộ Dư nghe được Phó Tiểu Mĩ kinh hô, toàn thân lập tức cứng lại, thẳng đến bóng ma chắn đi ánh sáng của nàng, bên tai cũng truyền đến một đạo âm thanh trầm thấp khêu gợi.

-“Hoa tiểu thư, ta có một số việc nghĩ muốn nói cùng mình cô, có thể hay không cùng ta ra ngoài một chút?”

Nàng kiên trì nhìn phía hần, cố gắng bỏ qua ánh mắt tìm hiểu liên tiếp phóng về phía mình.

-“Ách...Đái quản lý, có chuyện gì có thể nói ở trong này cũng được.” nam nhân này điên rồi? cứ nhiên còn trước mặt nhiều đồng sự như vậy nói muốn cùng một mình nàng nói chuyện.

Ánh mắt nhíu lại, Đái Tương Luân lộ ra nụ cười hồ ly xấu xa -“Chúng ta ngay tại nơi này nói về chuyện đêm qua...”

Nói còn chưa xong, chỉ thấy Hoa Lộ Dư lập tức kinh người nhảy lên, một tay che miệng của hần.

Động tác này, nhất thời làm cho nhóm đồng sự tò mò.

-“Ách... mặt của anh vừa có con muỗi.” nàng tìm lý do sát se giải thích cho hành vi của mình.

Kéo tay nàng xuống, ánh mắt của hắn liền ác liệt chớp mắt tình –“Hoa tiểu thư, văn phòng điều kiện tốt như vậy, tuy rằng vừa mới bị cô bắt một con muỗi, nhưng tin tưởng ta, nhất định không có con thứ hai, đúng không?”

Nam nhân này rõ ràng đang cảnh cáo nàng! Hoa Lộ Dư bất đắc dĩ, đành phải đồng ý rời đi văn phòng.

Hai người đến thang lầu của công ty, vì sợ bị người phát hiện ra hành tung của mình, dọc đường đi theo Hoa Lộ Dư vẫn mãi liệt cúi đầu, chỉ sợ người khác nhìn thấy nàng cùng vật sáng đi cùng một chỗ sẽ gây ra nhiều lời đồn.

Làm cho khi Đái Tương Luân quay đầu, nhìn đến nữ nhân tị hắn như rắn rết tả thiểm hữu trốn, hắn tức giận đến liếc nàng một cái.

-“Cô có tất yếu sợ tới mức này sao? Ta cũng sẽ không ăn cô”

Thật vất vả tránh đi ánh mắt của đám người, Hoa Lộ Dư rốt cuộc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn –“Anh...tìm tôi ra đây, đến tận cùng là có chuyện gì?”

Nàng mau chóng cần phải trở lại bộ tài vụ, miễn ột lát sau sẽ bị đám đồng sự vây quanh hỏi đông hỏi tây.

-“Ta tìm cô có chuyện gì, ta nghĩ trong lòng lẫn nhau đều biết rõ đi?” hắn hừ lạnh một tiếng, lại nói –“Cũng là cô đem hết tất cả mọi chuyện phát sinh đêm qua quên hết?”

Sắc mặt của nàng nhất thời trắng bệch, có chút khấn trương nhìn hắn –“Uy, anh không cần nói hươu nói vượn, đêm qua chúng ta phát sinh chuyện gì? Tôi chỉ nhớ rõ ngày hôm qua bị mọi người chúc rượu, sau đó uống rượu, mọi người chụp ảnh xong đều tự mình về nhà.”

Đái Tương Luân bị nàng nói một phen vừa tức giận đến đỏ khóc đỏ cười, hắn tự nhận trong mắt nữ nhân chưa kết hôn hắn là đối tượng cực kì được hâm mộ, nhưng nàng lại cố tình cùng hắn phủ nhận không còn một mảnh, thật sự đả thương tự tôn nam tính của hắn.

Hảo, nếu nàng muốn cùng hắn giả bộ không quen, hắn càng muốn làm cho nàng nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua.

-“Vì sao mọi chuyện trong trí nhớ của ta cùng lời cô nói bất đồng? ta nhớ rõ ngày hôm qua cô bị đồng sự chúc say, ngay cả đường về nhà cũng không nhớ, bất đắc dĩ, ta chỉ có thể đem cô vào phòng khách sạn.”

Thấy nàng bởi vì lời nói tự thuật của mình mà sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi, Đái Tương Luân biết mình đạt tới mục đích.

-“Nếu cô không tin lời ta nói, ta có thể cung cấp chứng cứ, đúng rồi, khách sạn kia chính là...ngô”

Giây tiếp theo, ta nhỏ bé của nàng liền lập tức che lại cái miệng của hắn.

Hoa Lộ Dư nhìn xung quanh bốn phía vài lần, xác định không có người đi qua mới tức giận trừng mắt nhìn hắn.

-“Anh tốt nhất không cần nói lung tung, tôi cái gì cũng không nhớ rõ.”

Hắn cup xuống hai con mắt, chớp mũi rõ ràng ngửi được hương thơm thần nhiên từ bàn tay nàng truyền đến.

Ngón tay mềm mại kia dính sát với da thịt của hắn cùng một chỗ, cùng chuyện nhiệt tình tối hôm qua giống nhau như đúc, làm cho tâm của hắn lại ngứa ngáy.

Từ nhỏ đến lớn, hắn bởi vì điều kiện ưu việt, hơn nữa có năng lực, đương nhiên trở thành đối tượng để các cô gái vây quanh.

Nhưng hắn hướng đến đa tình, có thể gặp thì chơi, cũng không tin cái gì là chân tình, cho nên bên người hắn cho đến bây giờ cũng không có một bạn gái cố định, cảm giác của hắn chỉ là thuần túy giải quyết dục vọng.

Nhưng là con chuột có lá gan lớn này, lại làm cho hấn có cảm thụ không hề giống, cho nên muốn đào móc nằng, nghiê cứu nằng, nhìn xem nằng rốt cuộc có cái gì không giống người thường.

Khi ý nghĩ như vậy vừa sinh ra, hấn vừa long nở nụ cười.

-“Hoa tiểu thư...”

Hấn nhẹ nhàng kéo ra bàn tay nhỏ bé che lại miệng mình, ái muội đem bàn tay nằng cầm trong bàn tay to lớn của hấn -“Có một số việc, cũng không phải nói một câu chúng ta không quen biết là có thể dễ dàng giải quyết, tối hôm qua...”

Hấn nhẹ nhàng vuốt ngón tay mềm mại của nằng, Hoa Lộ Dư lúc này mới cảm thấy động tác của bọn họ có bao nhiêu ái muội làm cho nằng sợ tới mức lập tức rút lại bàn tay bị hấn nắm, phòng bị giấu ở phía sau lưng.

Đái Tương Luân khẽ mỉm cười, cũng không tức giận -“Lúc ấy cô uống say, cho nên đã quên những chuyện chúng ta đã làm ta cũng có thể hiểu được, dù sao ta cũng sẽ “có lòng tốt” nhắc nhở cô. Đêm qua, cô uống rượu rồi loạn tính.” Bạc môi gợi cảm đột nhiên đến bên tai nằng -“Thế cho nên cô thật không kiên nhẫn cường bạo ta.” (học máu mà chết, bây giờ ta mới thấy nữ cường bạo nam)

-“Cái gì?”

Tiếng thét chói tai nhất thời vang lên toàn bộ không gian thang lầu, Hoa Lộ Dư vội vàng che lại miệng của mình, nuốt nước miếng một cái, mới khinh xích -“Anh...anh không cần nói hươu nói vượn.”

Hấn trầm giọng cười -“Lúc ấy cô uống say, không nhớ rõ chuyện ta có thể hiểu, cô chỉ cần nhớ rõ, từ nay về sau phải chịu trách nhiệm với ta là tốt rồi.” (câu đối thoại ngược quá đi.)

-“Cái gì, cái gì?”

Hoa lộ Dư chết cũng không dám tin tưởng, nằng cư nhiên bị người lừa bịp tổng tiền.

Nguyên nhân thật hoang đường, cùng một câu “cô phải chịu trách nhiệm với tôi” ngu xuẩn, cuộc sống nhân sinh của nằng bắt đầu biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước kia suốt hai năm thời gian hấn xuất hiện vô cùng tốt đẹp, đã trở thành quá khứ.

Bởi vì Đái Tương Luân là âm hồn bất tán cố ý giường như cùng nằng đối nghịch, mỗi ngày sẽ đột nhiên xuất hiện trước mắt nằng, phòng họp, nhà ăn viên công, trong thang máy, tùy cơ tùy thời đều ngoài ý muốn gặp hấn.

Vì né tránh hấn, cơ hồ nằng đã dùng hết tất cả mọi thủ đoạn, tránh cùng hấn xuất hiện một chỗ. Nhưng nằng thật hoài nghi có phải hấn cố ý thu tin trên người nằng, nếu không như thế nào ngay cả đi toilet cũng không cẩn thận gặp phải ôn thần này?

Càng làm cho nằng chán nản là, mỗi lần nam nhân này nhìn nằng, đều lộ ra một cái mỉm cười tà ác, bằng không chính là cố ý chế tạo một bầu không khí ái muội ở trong nhà ăn viên công, vì thế, Phó Tiểu Mĩ đã không chỉ một lần dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nằng thám thính tin tức, vì an toàn của chính mình, nằng chỉ có thể tiếp tục kiên trì chính mình không quen biết cái tên họ Đái kia.

Nhưng có người cố tình không nhìn nằng kính nhi viễn chi, hiện tại ngay cả sau kho kết thúc công việc cũng muốn tiếp tục chơi trò chơi theo dõi này.

Hôm nay, Hoa Lộ Dư thật vất vả đem tất cả công việc tháng này tổng kết xong, tính chờ sau khi trở về làm thành bản, ngày mai báo cáo kết quả công tác.

Nhưng khi tan tầm, nằng vừa mới đi ra khỏi cửa lớn, liền nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ của Đái Tương Luân đột nhiên hướng nằng nhả loa.

Chẳng những nằng không thể không để ý đến tiết mục gây chú ý của hấn, ngay cả đồng sự khác cũng đem ánh mắt tìm tòi nghiê cứu hướng về phía này.

Phó Tiểu Mĩ cùng nằng sánh vai đến trạm xe buýt dùng ánh mắt ái muội trừng mắt nhìn, lại dùng khuỷu tay nhẹ nhàng huých nằng một cái.

-“Đái quản lý gọi người có phải hay không?”

-“Làm sao có thể, ta cùng Đái quản lý không quen.” Hoa Lộ Dư chỉ cảm thấy trái tim mình muốn nhảy lên tận yết hầu, bước đi không khỏi nhanh hơn.

“Bá bá! Bá bá!”

Tiếng còi chói tai lại vang lên, lúc này, không chỉ có Phó Tiểu Mĩ cảm thấy không thích hợp, ngay cả đồng sự khác cũng bắt đầu ngóng nhìn, tiếng cười nhỏ giọng thảo luận vang lên.

-“Đái quản lý gần đây rất kì quái nha, từ sau khi tham gia bữa tiệc khánh thành, hẳn cùng với người nào đó ở bộ tài vụ hình như rất thân thiết.”

-“Lần trước sau khi bữa tiệc khánh thành kết thúc, ta đã liền cảm thấy Đái quản lý cũng tổ viên bộ tài vụ kia thật ái muội, lúc ấy nàng còn động thân thay Đái quản lý uống rượu, hai người trong lúc đó...”

Làm cho tầm mắt của Hoa Lộ Dư bay đến hai đồng sự khề bàn bạc kia, đồng sự của nàng lập tức dời đi ánh mắt, làm một bộ biểu tình cùng ta không quan biết.

Lúc này, xe thể thao của Đái Tương Luân đã đến bên hai người, hẳn ngồi ở trên xe, bộ dáng tao nhã như cũ -“Hoa tiểu thư, hai vị về nhà sao? Muốn hay không ta đưa hai người một đoạn đường?”

-“Tốt! may mắn có thể ngồi vào xe của Đái quản lý, đó là vinh hạnh của Phó Tiểu Mĩ ta nha.”nàng đã sớm sùng bái Đái Tương Luân, hận không thể lập tức phi lên xe của hắn.

Mà Hoa Lộ Dư chỉ xả ra một cái tươi cười -“Tiểu Mĩ, ta đột nhiên nhớ tới có việc làm, nếu Đái quản lý có lòng tốt như vậy, vậy phiền hắn đưa người về nhà trước đi.”

-“Nhưng là...”

-“Hoa tiểu thư, kỳ thật hôm nay ta tìm cô, còn có chuyện khác, nếu cô hiện tại không có phương tiện, vậy chờ việc tư của cô xong xuôi, buổi tối ta lại đến nhà cô...”

Hắn cố ý nói thật ái muội, thành công thấy vẻ mặt xấu hổ cùng vô thổ của Hoa Lộ Dư.

Ánh mắt của Phó Tiểu Mĩ xuyên qua hai người, lại kéo cổ tay nàng -“Tiểu Dư, người cùng Đái quản lý khi nào thì thân mật đến mức đến nhà nhau nói chuyện?”

-“Không có!”

Da đầu của Hoa Lộ Dư run lên một trận, hơn nữa tiếp xúc ánh mắt tà mị của Đái Tương Luân kia, lại hận không thể một quyền đánh nát sự tự phụ trên mặt hắn.

Người này rõ ràng trước mặt người khác đều là cử chỉ có lễ, có phong độ, rõ ràng tính đem người ta bức đến tuyệt cảnh, nhưng biểu tình lại như trước thân thiết lại vô tội, thật sự là ác ma đáng sợ!

Nàng cắn răng, oán hận trừng mắt nhìn nam nhân tươi cười ngồi trong xe -“Không biết Đái quản lý tìm tôi có việc gì?”

Đái Tương Luân như cũ tao nhã cười, ánh mắt lại bay tới trên mặt Phó Tiểu Mĩ, đối phương nhất thời hiểu được, cười hì hì nói -“Được rồi được rồi, nếu Đái quản lý có bí mật cùng nói với Tiểu Dư, ta đây hôm nay không quấy rầy.” nói xong, vỗ vai Hoa Lộ Dư -“Ta đi trước.”

-“Uy, không phải, giữa chúng ta không có bí mật gì muốn nói, Tiểu Mĩ”

Mắt thấy Phó Tiểu Mĩ liền đem chính mình bỏ lại tại chỗ, nàng thật sự là tức cũng không được, giận cũng không xong, lại nhìn hướng Đái Tương Luân, rõ ràng cười gian một bộ quỷ kế thực hiện được.

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không nghĩ làm cho đồng sự chung quanh xem náo nhiệt, đơn giản lên xe hắn, cũng ý bảo hắn nhanh chút phóng xe đi khỏi nơi này, nếu không buổi sáng ngày mai nhân vật chính trong những câu chuyện của đám bắt quái tuyệt đối là Hoa Lộ Dư nàng.

Xe ly khai được một khoảng cách, nàng vù vù mở miệng -“Xin hỏi anh có chuyện gì muốn nói?”

Đái Tương Luân ngồi ở chỗ điều khiển xe, rất quen không chế tay lái, trong ánh mắt đều là ánh cười nhu hòa –“Cũng không có gì, chẳng qua nhìn cô gần đây trốn ta thật vất vả, cho nên muốn mời cô đi ăn bữa tối, thay cô an ủi.”

Ngữ khí rõ ràng mang trêu chọc, hần lại chậm rãi nói, biểu tình thập phần thích ý.

Hoa Lộ Dư không thể tin được trừng mắt nhìn nam nhân đang lái xe –“Anh...anh trước mặt toàn nhân viên công ty nói tìm tôi có chuyện muốn nói, chính là nghĩ nói cho tôi biết...muốn tôi cùng anh đi ăn cơm?”

Đái Tương Luân không nhanh không chậm sửa đúng –“không phải cô giúp ta đi ăn cơm, là ta mời cô đi ăn cơm.” Không biết vì sao, mỗi lần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tức giận, đáy lòng của hần đều không nhịn được cười trộm.

–“Dừng xe! Dừng xe, tôi muốn xuống xe!”

Mỗi ngày nàng đi làm đều giống như lên chiến trường, toàn thân đề phòng, tinh thần khẩn trương, rõ ràng không nghĩ cùng loại nam nhân sáng ngời này thân cận, nhưng hần lại làm bộ dáng không thể không nhiều loạn cuộc sống của nàng.

Loại cảm giác này, sẽ lại làm cho nàng nhớ lại lớp trưởng anh tuấn thời nàng còn đi học, ý đồ gây rối tiếp cận chính mình, khi làm cho nàng ngoan ngoãn đầu hàng, lại tàn khốc nói cho nàng biết, tất cả chỉ là một trò chơi.

Chẳng lẽ nàng nhất định phải trở thành một tiểu sử ọi người đùa bỡn sao?

Trước kia là lớp trưởng, bây giờ lại đến Đái Tương Luân?

Trí nhớ tàn khốc lại hiện lên, nàng lại thấy Đái Tương Luân không chịu dừng xe, không thể nhịn được nữa dùng túi xách gõ vào bờ vai của hần –“Nhanh chút dừng xe! Tôi mới không cần cùng anh ăn bữa cơm quý kia, lại càng không muốn cùng anh có nhiều tiếp xúc như vậy, từ nay về sau anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, không cần đến quấy rầy tôi.”

–“Uy, cô không cần lộn xộn, cẩn thận ta lái xe đụng vào người ta...”

Đang gào thét, túi xách của Hoa Lộ Dư đột nhiên buông lỏng, một vật gì đó rớt ra từ bên trong, đó là một tập văn kiện, bị gió thổi qua phân tán đầy trời.

–“Trời ạ, báo cáo tôi tổng kết suốt một tuần!” nàng kinh ngạc ngây dại.

Chỉ thấy trang giấy theo gió bay đi, hơn nữa chiếc xe đi tới, rất nhanh liền bay đầy đường. còn có một ít bị bánh xe cuốn đi, tình huống vô cùng thảm hại.

Đái Tương Luân vội vàng phanh xe lại, thấy vẻ mặt kinh hoảng của nàng, hần lập tức an ủi nàng –“Không sao, ta giúp cô tìm trở về.”

Nói xong, hần nhảy xuống xe, nhặt lại văn kiện vương đầy đường, nhưng chỉ nhặt được tới tay chưa đến một phần ba.

Hoa Lộ Dư khóc tang khuôn mặt nhỏ nhắn –“Anh có biết hay không báo cáo này tôi mất bao lâu thời gian mới làm được? còn chưa có đưa vào máy tính làm thành bản, ngày mai nếu không kịp nộp, tôi...tôi sẽ bị cuốn gói.”

Về mặt của Đái Tương Luân là tự trách, nhìn văn kiện trong tay, xác thực đều là tự tay viết ra, hơn nữa thân là một phần tử tập đoàn Quang Minh, hần biết ngày mai đúng là ngày đầu tháng, bộ tài vụ xác thực phải nộp báo cáo tháng trước về các khoản thu chi.

Cũng khó trách về mặt của nàng đều là muốn khóc ra, giao không ra này nọ, xác thực sẽ bị lão bản mắng.

–“Cô không cần khổ sở, chuyện này...ách, nếu là do ta gây nên, ta tất nhiên sẽ phụ trách.”

Hần nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng, vươn bàn tay to lau đi giọt mồ hôi trên trán nàng. Động tác mềm nhẹ này, giống như có tác dụng trấn an, làm cho Hoa Lộ Dư có cảm giác an tâm.

Nàng lần đầu tiên thanh tỉnh cùng hấn gần gũi như vậy, bàn tay của hấn dịu dàng ấm áp, hai tròng mắt tối đen tỏa ra ôn nhu làm cho người ta động tâm.

Nàng bị ánh mắt như vậy rung động, tâm húng hắng bị đánh, lập tức bối rối tỉnh lại.

Không thể bị ảnh hưởng! không thể bị ảnh hưởng! –“Anh, anh như thế nào phụ trách? Anh là quản lý bộ nghiệp vụ, làm sao có thể biết được loại này? Cho dù anh có biết này nọ rầy rà, nhưng cũng không thể trong một đêm ngắn ngủi làm xong toàn bộ công việc của một tuần”

Tuy rằng văn kiện là do nàng xúc động nên mới bay đi, nhưng nếu không có hấn khiêu khích, nàng có thể làm ra chuyện không có đầu óc này sao?

Dù sao nói đi nói lại, đều là lỗi của hấn!

Từ lúc chào đời tới nay, Hoa Lộ Dư lần đầu tiên không nghĩ đối mặt với sai lầm của chính mình.

Hấn đưa nàng một nụ cười trấn an –“Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, tóm lại, ta nhất định sẽ giúp cô giải quyết mọi chuyện.”

Nghe vậy, ngực của nàng cứng lại.

Đáng giận! nam nhân này chẳng những thật chán ghét, ngay cả cười cười cũng thật chướng mắt!

Nắm chặt áo, nàng ỏ mắt, bực mình suy nghĩ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Lộ Dư tự biết không giao ra báo cáo, nơm nớp lo sợ đi vào công ty chờ đợi trách phạt.

Nhưng chờ đến chờ đi, sắp đến giữa trưa, cũng không có nghe thấy quản lý truyền lời.

Kì quái, mỗi tháng cấp trên đều thật khó khăn, lần này nàng không đúng hạn giao ra báo cáo, theo lẽ thường mà nói, khẳng định sẽ bị mắng một chút.

Nhưng vì sao cho đến bây giờ vẫn gió êm sóng lặng?

–“Ông trời, này không phải sự thật đi?”

Ngay tại thời điểm tâm thần của nàng không yên, đột nhiên nghe được tiếng kinh hô của đồng sự.

–“Đái Tương Luân thật sự bị lão bản giáng chức?”

–“Tin tức thập phần tin cậy, nghe nói Đái quản lý bởi vì làm việc sơ sẩy, đem báo cáo tháng này của công ty ném vào máy hủy tài liệu, tổng tài tức giận đến nổi trận lôi đình, hiện tại còn đang bị giáo huấn trong văn phòng tổng tài đâu”

Nghe đến đó, tâm của Hoa Lộ Dư đột nhiên nhảy dựng.

Cái tên ngốc kia, còn nói chính mình sẽ suy nghĩ biện pháp tuyệt diệu, hóa ra là nói dối với đại lão bản, chẳng lẽ hấn không suy nghĩ cho tiền đồ của chính mình sao?

Khó trách khi buổi sáng đi làm, quản lý lại dùng ánh mắt thật ái muội nhìn nàng, còn nói Đái quản lý sẽ thay nàng đem báo cáo đến phòng tổng tài.

Lúc ấy nàng còn cảm thấy kì quái, báo cáo rõ ràng không tốt, nhưng đối mặt thủ trưởng ái muội, nàng không biết nên giải thích như thế nào, chỉ có thể kiên trì chờ đợi chịu trừng phạt.

Kết quả...nam nhân kia lại nghĩ ra chiêu này để giúp nàng giải thoát?

Hoa Lộ Dư đứng ngồi không yên rồi cuộc thừa nhận là lỗi của chính mình, cho dù nàng chán ghét Đái Tương Luân, cũng không thể làm cho hấn vô duyên vô cớ chịu tiếng xấu thay người khác.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng dậy, một hơi đi đến phòng tổng tài.

Thư kí xinh đẹp nhìn thấy nàng, còn mỉm cười hướng nàng chào hỏi –“Hoa tiểu thư, tổng tài cùng Đái quản lý còn đang nói chuyện, tạm thời không có thời gian gặp cô.”

–Ách...kì thật là tổng tài tự mình gọi điện cho tôi nói tôi đến văn phòng tìm ngài ấy.”

Thuận miệng tìm lí do nói dối, Hoa Lộ Dư lập tức xông vào.

-“Nhưng là...”

Không kịp để cho thư kí khó hiểu, nàng vội vàng đẩy đại môn của văn phòng ra, chỉ thấy tổng tài Tần Mạc Dương đang ngồi trên ghế, trên gương mặt tuần tú tản mát ra lãnh ý làm cho người ta sợ hãi.

Tần Mạc Dương, ba mươi tuổi, gương mặt anh tuấn, năng lực siêu phàm, hơn nữa ý nghĩ thập phần linh hoạt.

Lão bản như vậy là một thần tượng trong lòng viên công, tuy rằng không thường cùng viên công gặp mặt, nhưng ngẫu nhiên khi có hoạt động, hắn vẫn tự thân tham dự, cho nên Hoa Lộ Dư đối hắn không xa lạ.

Mà trong văn phòng còn có một nam nhân khác –Đái Tương Luân, thực quy củ đứng ở trước bàn làm việc, một bộ dáng chờ đợi giáo huấn.

Chẳng qua xem trên mặt tuần mĩ của tên kia, vì sao lại toát ra thần thái bất cần đời? là nàng nhìn lầm sao?

Thấy nàng đột nhiên xâm nhập, hai nam nhân kia đồng thời nhìn về phía cửa, mặt mang khó hiểu.

Hoa Lộ Dư nhát gan nói lúc này không sợ chính là gạt người, nhưng là nàng cũng không thể làm cho Đái Tương Luân chịu oan.

-“Tần tổng tài...thật xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói thẳng thắn với ngài...”

Cổ lấy dũng khí, nàng tiến lên từng bước, rất có phong thái nghĩa hiệp.

Bên trong, Tần Mạc Dương nhíu mày, Đái Tương Luân vẽ mặt thú vị, thập phần tò mò đánh giá tiểu nữ nhân đột nhiên xâm nhập.

Ngồi sau bàn làm việc, Tần Mạc Dương vuốt ve cằm, sắc mặt âm trầm như cũ, chẳng qua ánh mắt thiếu một tia sắc bén.

-“Nga? Cô có chuyện gì cần nói thẳng thắn với ta?” trên thực tế, hắn càng muốn hỏi nữ nhân lỗ mãng này rốt cuộc là người ngành nào.

-“Cái kia...chính là, có liên quan đến báo cáo tháng này, là do chính tôi...ngô”

Mới nói được một nửa, cái miệng của nàng đột nhiên bị người ta che lại, nàng kích động nghiêng đầu, mới phát hiện Đái Tương Luân không biết khi nào đã chạy đến phía sau nàng, một tay ôm lấy cổ nàng, một tay che miệng của nàng.

-“Tổng tài, ta đoán nàng không đành lòng thấy ta bị giáng chức hoặc giảm lương gì đó, bởi vì ở công ty ta là người rất thành công, mà viên công trong công ty đều yêu quý, cho nên mới tưởng thay ta chịu tiếng xấu.”

-“Ngô,ngô”

Miệng bị che lại, Hoa Lộ Dư liều mạng lắc đầu, vừa vặn lại bị Đái Tương Luân số chết chế trụ.

Hắn cười hì hì hướng nam nhân anh tuấn sau bàn công tác phát phát tay, sau đó liền kéo nàng hướng cửa đi –“Sai lầm có liên quan đến công việc của ta, ta sẽ nhận quyết định của tổng tài. Ta biết tổng tài nhiều việc, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

-“Ngô, ngô!”

Hoa Lộ Dư còn muốn giãy dụa nói chuyện, cứ như vậy bị kéo ra ngoài.

4. Chương 4

-“Anh là ngu ngốc sao? Văn kiện này rõ ràng do tôi làm mất, anh làm gì thay tôi chịu tiếng xấu, còn nói cái gì ném nhảm vào máy hủy tài liệu?”

Hoa Lộ Dư bị linh ra khỏi văn phòng tổng tài, miệng được giải phóng, xoay người liền gầm nhẹ.

-“Ta xem chân chính ngu ngốc là cô mới đúng, cứ nhiên liệu lính như vậy xông vào văn phòng tổng tài, chẳng lẽ cô nghĩ muốn mất phần công việc này sao?”

Không để ý đến nàng kêu gào, Đái Tương Luân dắt cánh tay của nàng, đem nàng kéo đến sân thượng của công ty.

-“Này nợ vốn chính là do tôi làm mất, sao anh lại đi nhận sai? Tôi còn nghĩ anh tìm ra biện pháp hay, hóa ra cứ nhiên là lừa gạt lão bản...”

-“Chẳng lẽ cô không nghe nói, thời điểm thích hợp nói dối cũng là chuyện tốt sao? Nói sau ở trong công ty uy tín của ta so với cô cao, bị lão bản mắng một chút cũng không có gì, nhiều nhất là giảm tiền lương, giáng chức, có gì đặc biệt hơn người, nhưng là cô không giống, cô là con gái, nếu bị quở trách, không khóc mới lạ.”

Lời nói này, làm cho đáy lòng của Hoa Lộ Dư run lên, có chút cảm động, lại có chút kinh ngạc, loại suy nghĩ này làm cho tâm thần của nàng không yên.

-“Tốt lắm, tốt lắm” giống như nhìn thấy nàng mất tự nhiên, Đái Tương Luân an ủi vỗ vỗ đầu nàng –“Mọi chuyện đều đã xảy ra, chúng ta không nên tiếp tục giằng dụa với nó, hơn nữa lúc văn kiện này bị bay đi, ta cũng không thoát được liên quan, cho nên ta giúp cô phụ trách chuyện này, cũng là đương nhiên đúng hay không?”

-“Nhưng là...” nàng cắn môi dưới –“Anh...anh bị mắng, còn....bị giáng chức...tôi...”

-“Da thịt của ta dày”, đưa nàng một cái mỉm cười mê người –“Hơn nữa lão bản đau ta, cho dù ta làm sai chuyện, hắn cũng luyện tiết khai trừ nhân tài vĩ đại như ta.”

Nhìn thấy ánh mắt áy náy của tiểu nữ nhân này, hắn cảm thấy hành động này rất đáng giá.

Tiểu nữ nhân này ngày hôm qua còn thở phì phì, một bộ dáng muốn làm thịt hắn, hôm nay lại không muốn cho hắn gánh tội thay, mà chủ động muốn thừa nhận sai lầm.

Đứa ngốc như vậy trên đời còn sót không nhiều lắm, nguyên bản, hắn chính là nghĩ chọc nàng mà thôi, nhưng trải qua nhiều ngày ở chung, hắn phát hiện hảo cảm của mình đối nàng càng ngày càng tăng.

Hoa Lộ Dư còn muốn nói nữa, một bàn tay to lại đi trước một bước nâng cằm của nàng, khuôn mặt tuấn tú liền đến gần nàng.

-“Nếu cô thật sự cảm thấy áy náy, không bằng suy nghĩ một chút về đề nghị của ta đi.”

-“Cái gì đề nghị?” nàng vẽ mặt mờ mịt.

-“Chính là suy nghĩ cùng ta...”

-“Câm miệng cho tôi!” không đợi hắn nói xong, nàng đã đỏ mặt lớn tiếng trách cứ, còn không khống chế được đánh hắn một quyền –“Chỉ biết suy nghĩ xấu xa, khẳng định không có ý tốt!”

-“Uy...Tiểu Dư, em không cần trốn tránh ngay, vì sao không suy nghĩ một chút đề nghị của ta? Kỳ thật ta cảm thấy chúng ta không có gì không có khả năng...”

Nổi giận đùng đùng đi ở phía trước, Hoa Lộ Dư bịt hai lỗ tai.

Nàng mới không cần cùng vật sáng này có nửa điểm quan hệ, hơn nữa hai người vốn là người không cùng một thế giới.

Nhưng là...vì sao khi hắn nói ra “cùng một chỗ”, tim của nàng lại đập nhanh hơn?

Nàng chờ mong cái gì? Lại đang trốn tránh cái gì?

Ngày hôm qua suy nghĩ một đêm về vấn đề kia, bởi vậy mất ngủ một đêm, chỉ cần nhắm mắt lại sẽ xuất hiện khuôn mặt tuấn tú của Đái Tương Luân, sau đó lại là khuôn mặt tươi cười đùa bỡn cùng trên cột.

Nàng cảm thấy chính mình khẳng định bị hạ cổ, nếu không vì sao gần đây, trong lòng nàng toàn suy nghĩ về hắn?

Trầm trọng đi vào công ty, bởi vì một đêm không ngủ, cả người nàng trở nên hỗn loạn.

-“Hoa tiểu thư sắc mặt giống như không tốt lắm, là mất ngủ sao?”

-“Đúng vậy, gần đây tinh thần kém cỏi.” Hoa lộ Dư theo bản năng trả lời lại câu hỏi, làm cho khi nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình thế nhưng đang lảo đảo bấp bần.

Không! Không phải lảo đảo bấp bần, mà là đang cùng người sáng mắt nói chuyện.

Nhắc đầu, bỗng dưng nhìn thấy một đôi mắt tối đen, đối phương mang mặt trầm ổn mỉm cười, toàn thân tản ra khí chất quý tộc.

Nàng sợ tới mức thiếu chút nữa sắc nước miếng –“Ách...Tần tổng tài sớm!” nói xong, còn khoa trương làm đại lễ cúi người chín mươi độ.

Ông trời, nàng rốt cuộc đang làm cái gì? Hoa Lộ Dư thét chói tai ở trong lòng. Chính mình như thế nào cả người đều là lạ, ngay cả hành vi đều dị thường buồn cười.

Tần Mạc Dương trầm ổn đứng ở thang máy cùng nàng cùng nhau chờ thang máy, nếu không phải bởi vì thang máy chuyên dụng bị hư, hẳn cũng sẽ không nhìn thấy tiểu nữ nhân xông vào văn phòng của hắn.

Bất quá nữ nhân này còn thật thú vị, vừa mới một bộ dáng thất hồn lạc phách, hiện tại giống như gặp kinh hách thật lớn, động tác khoa trương làm cho người ta muốn cười to.

-“Không cần câu nệ, tổng tài cũng là người!” hắn mỉm cười trấn an, tiếp theo nhanh chóng nói vấn đề chính –“Đúng rồi, ta rất ngạc nhiên, cô cùng Đái quản lý quan hệ cá nhân rất tốt sao?”

Vấn đề trực tiếp như vậy, đem Hoa Lộ Dư cương ngay tại chỗ, mặt đỏ bừng.

-“Ách...này...tôi cùng Đái quản lý, kì thật, chúng ta...chúng ta không thân thiết...đương nhiên cũng không phải không quen, chính là cái kia...”

Nàng nói năng lộn xộn, không biết trả lời như thế nào, cả người thật khẩn trương, bởi vì nàng cho tới bây giờ đều không có cùng đại lão bản gần gũi đơn độc nói chuyện qua.

Ngay tại thời điểm nàng nói năng ấp a ấp úng, không biết nói gì, một cỗ thần nhiên, mang theo mùi vị yên thảo thơm ngát xông vào mũi, tiếp theo, một bóng đen che trước mắt nàng, che đi tầm mắt của nàng.

-“Tổng tài, thật sự là sớm, nghe nói thang máy của ngài trục trặc, cho nên chỉ có thể cùng dùng thang máy của viên công cùng đi? Thật sự là ủy khuất.”

-“Nha, hóa ra là Đái quản lý, sớm như vậy đã đến công ty, hiện tại cách thời gian quét thẻ còn có nửa giờ, công ty có viên công chuyện nghiệp như anh, thật sự là phúc khí.”

-“Tổng tài quá khen, thân là đại lão bản như ngài còn đến sớm như vậy, chúng ta là tiểu lâu la đương nhiên cũng không dám lơ là...”

Hoa Lộ Dư bị che ở phía sau Đái Tương Luân nghe hai người đối thoại khách sáo, nhin không được muốn bắt đầu đồng tình nhân vật cao cao tại thượng.

Nếu mỗi ngày nàng đều phải cùng thủ trưởng nói những lời không dinh dưỡng này, nàng tình nguyện về nhà.

Bất quá cảm giác khẩn trương do vừa bị lão bản tự mình hỏi, bởi vì Đái Tương Luân đột nhiên xuất hiện mà tan thành mây khói, thậm chí có hắn che ở trước người, nàng còn cảm thấy một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Lúc này cửa thang máy mở, ba người lục tục đi vào, hai nam nhân thân mình cao lớn tiếp tục hàn huyên, Hoa Lộ Dư mừng rỡ tránh ở một góc lắng nghe.

Khi thang máy mở ra tại lầu mười sáu, Hoa Lộ Dư đột nhiên bị người kéo đi –“Còn ngồi đứng làm gì, chúng ta đi.”

-“A?”

Một hồi thất thần, nàng mới phát hiện chính mình đã bị tha ra thang máy, mà tổng tài đại nhân tiếp tục đi lên trên.

Nàng xem vị trí, có chút nghi hoặc –“Bộ tài vụ của chúng tôi ở lầu mười tám nha...”

–“Chẳng lẽ cô còn muốn cùng cái phần tử nguy hiểm kia ở cùng một không gian?”

Khuôn mặt khôn khéo khách sáo của Đái Tương Luân nhất thời thay bằng khuôn mặt hung ba ba.

–“Lại đây cho ta”

Không đợi Hoa Lộ Dư đáp lời, hắn lập tức kéo nàng đến một hành lang không có người –“Cô nói, cái tên họ Tần kia vừa hỏi cô cái gì? Có phải hay không nói lời thật quá đáng? Còn có, vì sao mặt cô lúc đó lại hồng như vậy?” (dấm chua lên men kinh quá)

Khẩu khí của hắn thật giống như một lão công ghen.

Ai bảo hắn vừa mới vào cửa lớn của công ty, liền nhìn thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ tư thái ái muội như vậy, càng làm cho hắn chán nản là, nữ nhân này mặt mày còn đỏ bừng, một bộ đáng thẹn thùng.

Một khắc kia, hắn cảm giác được hoảng hốt trước nay chưa từng có, thật giống như nữ nhân chính mình để ý lại có nam nhân khác trong lòng.

–“Mặt của tôi thật sự hồng sao?”

Nghĩ đến chính mình vừa mới thất thố, Hoa Lộ Dư có chút quẫn bách, vội vàng che lại hai mặt, ý đồ hạ nhiệt độ, không nghĩ là động tác này, lại làm cho Đái Tương Luân ghen tuông mọc trần lan.

–“Cô không phải là muốn cho ta hồng hạnh ra tường đi?” (cho xin đi anh, người ta còn chưa là người yêu mà cái gì là hồng hạnh ra tường?)

Nàng lập tức trừng hắn –“Anh nói hươu nói vượn cái gì? Ai hồng hạnh ra tường? anh làm sao có thể dùng loạn thành ngữ?”

Chính là nhìn thấy nam nhân tuần tú bày ra thối mặt, ánh mắt trừng tròn tròn, một bộ suất khí lúc này được thay bằng bộ mặt tiểu hài tử không ăn được kẹo, nàng liền nhin không được bật cười, hai núm đồng tiền trên mặt hiện lên.

Nhân tình của Đái Tương Luân sáng lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng thêm vài phần mê người, lần đầu tiên thấy nàng cười, có điểm thuần khiết, hàm súc mang theo vài phần quyến rũ, nhu nhược lại mang thêm vài phần dụ hoặc.

Tâm lại lần nữa bị trêu chọc rục rịch, tức giận vừa rồi biến mất vô tung, hắn nhin không được đem nàng ôm vào trong lòng, lúc nàng kinh hô hết sức, cúi đầu che lại mọi thanh âm.

Sau khi đi ra toilet, Hoa Lộ Dư liền có vẻ mặt thất hồn lạc phách, khi thì nhú mày, khi thì trầm tư, liền mang một bộ đáng hồ đồ như vậy chàng tiến trong lòng người nào đó.

Tránh không được, cái mũi đau quá.

–“Cô đi đường như thế nào không mang theo mắt? Gọi cô mấy lần cũng không nghe được, có phải hay không suy nghĩ cái gì?”

Bởi vì sự kiện lần trước, Đái Tương Luân bị giáng chức đến phòng kế hoạch cùng lầu với bộ tài vụ.

Đương nhiên, mọi người cũng đều dùng ánh mắt kính trọng nhìn hắn, dù sao Đái Tương Luân cũng là tâm phúc của lão bản, năng lực công tác cũng rất cao.

Cho nên mọi người rất nhiều người đoán, tổng tài giáng chức hắn, chính là có ý.

Bởi vì Đái Tương Luân cười sáng lạn trên mặt, hiển nhiên cũng không có vì chuyện bị giáng chức mà làm cho tâm phiền ý loạn.

Chỉ có Hoa Lộ Dư hiểu quỷ kế đáy lòng của nam nhân này.

Từ sau khi hắn tiến vào phòng kế hoạch, hai người thường xuyên “ngẫu ngộ”, thậm chí ngay cả thời gian ăn trưa cũng cùng một bàn ăn.

Đòi mạng là, nàng phát hiện chính mình không biết từ khi nào bắt đầu, thế nhưng chờ mong hấn xuất hiện, chờ mong thanh âm của hấn, hơn nữa còn nghĩ đến cái hôn ngày đó...

Rõ ràng nên dùng sức đẩy ra, rõ ràng nên duy trì kiều ngạo của mình cùng hấn kính nhi viễn chi, nhưng...nàng chính là không khống chế được lòng của mình, cứ nhiên còn lớn gan đáp lại hấn bá đạo đòi lấy, tựa như một đôi tình lữ vùng trộm yêu đương ở công ty.

Ái muội cho đến bây giờ, đã muốn làm cho nàng đại loạn, mà nay lại xảy ra một chuyện lớn, làm cho tâm thần nàng không yên, thậm chí trở tay không kịp, mặt cũng so với bình thường thêm phần tái nhợt.

Đái Tương Luân là người thông minh, sao lại nhìn ra điểm không thích hợp từ nàng? Huống chi nàng còn để hai tay sau lưng, liệu mạng muốn che dấu.

Hấn khoi mi, hướng nàng nỗ nỗ cảm –“Em che dấu phía sau là cái gì vậy?”

Nàng nhất thời đề cao cảnh giác, vẻ mặt đề phòng –“Không có”

–“K?” hấn hừ một tiếng, thanh âm phát ra từ mũi –“Em có biết hay không, mỗi lần em nói dối thì tròng mắt sẽ xoay chuyển không ngừng? Hoa Lộ Dư, em tốt nhất nói thật, có phải hay không có chuyện gì gạt ta?”

–“Đều đã nói là không có, anh sao lại lè mề như vậy? không thèm nghe anh nói nữa, tôi còn phải quay lại làm...”

Vừa định tránh ra khỏi hấn, lại bỗng dưng bị hấn đánh lén từ phía sau, cũng không biết hấn làm như thế nào, bàn tay to nhất xả, vật bị nàng giấu ở phía sau liền rơi vào tay hấn.

–“Trả lại cho tôi”

–“Còn nói không giấu này nọ, chỉ biết em lén lút khăng định có vấn đề.”

Vẻ mặt của hấn giống như gian kế thực hiện được, đem này nọ vừa cướp đoạt được đến trước mặt, một bên ngăn cản nàng muốn cướp lại.

–“Đây là cái gì?”

Thấy rõ vật trên tay, hấn đột nhiên thất thanh, khuôn mặt tươi cười lập tức đứng đắn lên, gắt gao trừng mắt người đứng phía trước, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, trong lòng càng thêm chắc chắn.

–“Em mang thai?”

Nàng vẻ mặt nan kham, lại thấy xấu hổ –“Không liên quan đến chuyện của anh.”

–“Không liên quan đến ta?” hấn rống to ra tiếng, rồi sau đó thấy có chút không ổn, vội vàng đem nàng kéo đi, đè thấp tiếng nói –“Nói cho ta biết, em là mang thai? Đứa nhỏ là của ta phải không?”

Mọi chuyện bị hấn trắng trợn nói ra miệng như vậy, Hoa Lộ Dư càng thêm thẹn thùng.

–“Tôi...cũng không biết.”

Nguyệt sự đã mau muộn nửa tháng, gần đây nàng lại thường xuyên cảm thấy ghê tởm khó chịu, mới dần dần bất an, vì đánh mất nghi ngờ trong lòng, nàng cố ý đi mua que thử thai, nhưng vừa mới đi toilet, nàng lại sợ hãi.

Nếu nàng thật sự mang thai, làm sao bây giờ?

Đái Tương Luân một phen kéo nàng đến thang máy, Hoa Lộ Dư giống như con gà con bị hấn kéo đi không ngừng giãy dụa.

–“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

–“Đương nhiên phải đi bệnh viện kiểm tra!” Nữ nhân này không chỉ có hướng nội nhất gan, còn cực kì ngu ngốc!

–“Tôi không cần đi!”

-“Tiểu thư, cô hiện tại mang thai, không đi bệnh viện để bác sĩ kiểm tra, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

-“Nhưng là...” Nàng tiếp tục liếc mắt nhìn về phía sau –“Nhưng là tôi hiện tại không có kết hôn, một nữ nhân độc thân vào khoa phụ sản...”

Sắp bị nàng nhiều lo tức chết đi rồi, hần bình tĩnh trừng mắt nhìn nàng –“Cô tốt nhất nên cẩn thận hiểu rõ cho ta, nếu làm không tốt, tiểu sinh mệnh trong bụng cô bởi vì cô mà dinh dưỡng không đủ, cô nghĩ vậy sao?”

Sau một phen uy hiếp đe dọa, hai người cuối cùng cũng đến bệnh viện.

Trải qua kiểm tra, chứng minh Hoa Lộ Dư đã mang thai suốt năm tuần rồi.

Thầy thuốc mặc áo Blue trắng hiền lành nói một số chú ý khi phụ nữ mang thai thời kỳ đầu cần chú ý, Hoa Lộ Dư từ đầu đến đuôi cau mày, hần đã sớm không biết bay đi đâu.

Xem nàng như vậy, Đái Tương Luân chỉ có thể chính mình ghi nhớ lời nói của thầy thuốc, cũng hợp thời hỏi một số điều.

-“Thầy thuốc, ngài nói phụ nữ có thai thời kỳ đầu sẽ có tình trạng như thế nào?”

-“Chính là nôn ọe, kén ăn, cảm xúc táo bạo, trong khoảng thời gian mang thai này thân thể của người mẹ cực kỳ yếu ớt, nhất định phải cẩn thận tĩnh dưỡng, không được làm việc mệt nhọc, còn có phải ăn uống đầy đủ...”

Kế tiếp, hần lại thập phần nghiêm túc hỏi vô số vấn đề, thầy thuốc đều thật cẩn thận giải đáp.

Mà Hoa Lộ Dư ngồi ở một bên không lên tiếng, vẫn như cũ không tiêu hóa được tin tức mình mang thai.

Nàng nôn nóng, bất an, cuộc sống tương lai sẽ biến hóa như thế nào, trong đầu nàng đã không có bất kỳ khái niệm nào.

Nàng là một người giỏi về quy hoạch cuộc sống độc thân, phương diện làm việc cũng là một người cực có nguyên tắc, cho dù cùng Lữ Uy Thần yêu đương, nàng cũng không làm rối loạn.

Nhưng từ tiệc tối kia, hết thảy mọi chuyện thay đổi, nam nhân kêu Đái Tương Luân này xông vào thế giới của nàng, khuấy rối tất cả kế hoạch của nàng, cũng khiến cho nàng không biết làm sao, chỉ có hoàn toàn bị hần khống chế, cuối cùng trở nên mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy hần, nghe được thanh âm của hần liền trở nên an tâm.

Cảm giác này tựa như ma, trúng cổ, hoàn toàn rơi vào không thể tự kiềm chế.

-“Nếu hai vị có vấn đề gì, hoan nghênh hai vị quay lại. Hoa tiểu thư, tin tưởng có lão công chiều cổ cô, đứa bé trong bụng cô nhất định sẽ bình an sinh ra.”

Lời nói của thầy thuốc hợp thời đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Nhưng là đợi chút, hần vừa nói cái gì? Lão công?

Nàng kì quái nhìn Đái Tương Luân, hần lại cấp nàng một cái tươi cười trấn an.

-“Cám ơn thầy thuốc, tôi sẽ cố gắng thật tốt chiều cổ phu nhân của tôi, nếu có nghi vấn gì, tôi sẽ lại đến hỏi ngài.”

Nói lời từ biệt thầy thuốc, hai người đi ra bệnh viện, Hoa Lộ Dư rốt cuộc ghen không nổi nữa –“Chúng ta rõ ràng không phải vợ chồng, tại sao anh lại muốn lừa gạt thầy thuốc?”

-“Chúng ta có phải vợ chồng chân chính hay không, thầy thuốc cũng không biết, hơn nữa cô không phải sợ người ta nói không có chồng mà đi đến bệnh viện phụ sản là thật xấu hổ? Như vậy ta nói trước mặt thầy thuốc chúng ta là vợ chồng, cô sẽ không cảm thấy khó khăn đúng hay không?”

Đái Tương Luân không biết nói như vậy có gì không ổn, hơn nữa trong đáy lòng hần, cư nhiên còn cảm thấy nếu lời nói dối này mà trở thành sự thật thì tốt quá.

Nhưng nghe vào trong lỗ tai của Hoa Lộ Dư, lại trở thành hắc bối thí nằng, đáy lòng nằng tràn đầy ủy khuất.

Tất cả vốn không nên phát sinh, nằng sẽ không cần phải đối mặt với phiền não, nhưng hắc xuất hiện, quấy rầy tất cả, thậm chí làm cho tiểu sinh mệnh không nên xuất hiện cũng có.

Cũng không biết làm thế nào rũ bỏ cổ oán khí, sắc mặt nằng rất kém cỏi –“Cho dù tôi mang thai, đứa bé trong bụng cũng không có một nửa điểm quan hệ với anh, cho nên anh không cần bày ra một bộ dáng ban ân, tôi không cần anh phụ trách, tôi sẽ tự mình đem đứa nhỏ này nuôi lớn.”

–“Cô nói cái gì? Đứa bé trong bụng cô là con của ta, ta làm sao có thể để cho con ta lưu lạc bên ngoài?”

Nữ nhân này lại phát điên cái gì, hắc đều đã muốn tiếp nhận nằng cùng đứa nhỏ, hơn nữa cũng đã chuẩn bị tâm lý không bao lâu sau trong tương lai sẽ kết hôn với nằng.

–“Anh...anh không cần cổ hủ như vậy, thời đại này làm gì còn có nói phụ trách? Tôi nói đứa nhỏ này tôi sẽ một mình nuôi nấng, không cần anh quan tâm, từ nay về sau, mọi người đi đường của mình, không xâm phạm nhau là tốt rồi, ai cũng không cần miễn cưỡng ai.”

Tuy rằng tất cả lời nói này đều không phải ý muốn của nằng, lòng của nằng kì thật hi vọng hắc thật sự có thể làm như lời hắc nói, phụ trách nằng và đứa nhỏ.

Nhưng hai người nguyên bản không nên cùng một chỗ, nếu bởi vì có đứa nhỏ mà cột vào nhau, tương lai sẽ có một ngày phát hiện hai người không thích hợp, đối với đứa nhỏ mà nói chẳng phải tạo thành một thương tổn lớn?

Nằng biết chính mình không cá tính, không ưu điểm, lại càng không hấp dẫn, bạn trai mối tình đầu năm đó không phải từng nói, cho dù cùng nằng cùng một chỗ cũng chỉ là vui đùa mà thôi.

Đúng vậy! ngay cả loại nam nhân bình thường như Lữ Uy Thần cũng có thể dễ dàng đem nằng bỏ qua một bên, không hề lưu luyến gì, nằng còn có chỗ nào mà để cho người ta thương thức?

Đái Tương Luân tuy rằng quán quýt bên người mình mỗi ngày, ni cái gì phụ trách linh tinh, nhưng...khó bảo toàn không phải hắc bốc đồng, cùng chính mình vui đùa.

Nằng không nghĩ lại trải qua một lần thương tổn, cho nên lựa chọn rời xa tất cả khả năng có thương tổn.

Đái Tương Luân bị nằng khăng khăng bài xích khiến cho có chút nóng nảy –“Cô một nữ nhân một mình, hiện tại lại có đứa nhỏ, sống một mình thật khó khăn, ít nhất thời điểm chuyện này phát sinh trên người người khác, đều muốn tìm một người dựa vào, hay là do trước kia bị bạn trai vứt bỏ, liền luyện thành thân thể kim cương bất hoại?”

Làm sau khi câu này nói ra miệng, cả hai người đồng thời giật mình.

Đái Tương Luân cũng biết rõ lời nói của mình có bao nhiêu chói tai, hơn nữa nhìn đến khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn có biểu hiện bị thương, hắc lại áy náy.

–“Thực xin lỗi, ta...ta không phải cố ý nói như vậy, ta chỉ cảm thấy...” hắc dừng một chút, thất bại lau mặt –“Nếu em thấy sự tồn tại của ta gây phiền toái, như vậy, ta có thể tránh em ra xa.”

Trong nháy mắt kia, tâm của Hoa Lộ Dư hung hăng đau, giống như đánh mất cái gì đó, mờ mịt lại bất lực.

5. Chương 5

Cái nam nhân như âm hồn bất tán kia cứ nhiên liền như vậy buông tha.

Hắc không hề giống như u linh đột nhiên xuất hiện trước mặt chính mình, nằng rõ ràng nên nhả ra khí, nhưng...lại cảm thấy mất mát.

Đái Tương Luân quá mức vĩ đại, quá mức chói mắt, cho nên nằng tự biết xấu hổ, không dám tiếp cận loại nam tử giống như thần này, cho nên mới triển khai toàn thân phòng bị hắc, nhưng vì sao khi phòng bị thành công, tư tưởng của nằng lại không có nửa điểm bình tĩnh.

Ngược lại càng thêm tưởng niệm, thậm chí giống kẻ trộm, vụng trộm quan tâm tất cả mọi chuyện của hắn. Trước đó vài ngày,hắn bởi vì sơ sẩy trong công tác bị đổ đến bộ xí họa, lại bị quở trách, chuyện này làm cho cao thấp trong công ty huyền ảo.

Nàng vài lần muốn đến bộ xí họa xem tình huống của hắn, nhưng càng nghĩ, lại càng không có dũng khí, Thở dài, nàng đi lên giường, muốn ngủ một giấc đuổi đi tất cả phiền chán, nhưng nằm đến đêm, nàng còn trần trọc khó ngủ, chỉ vì nhắm mắt lại, khuôn mặt tuấn mỹ kia lại hiện rõ ràng trước mắt nàng.

Đúng lúc này. Chuông cửa đột nhiên vang lên, trong ban đêm yên tĩnh có vẻ cực kì vang dội.

Nàng sợ tới mức lập tức ngồi dậy. Lúc này sẽ là ai?

Thân nhân của nàng đều ở nam bộ, cũng sẽ không báo trước liền đi đến, huống chi địa chỉ hiện tại của nàng cũng không có nhiều người biết.

Sợ hãi hết sức, tiếng chuông lại vang lên, Hoa Lộ Dư rón rén đi vào cửa,kéo rèm che xem phía ngoài, người tới dĩ nhiên là Đái Tương Luân.

Nàng vội vàng mở cửa ra, không thể tin được nam nhân xuất hiện trước mắt mình, vẻ mặt nghèo túng của hắn, bên người còn có vali hành lý.

–“Anh...anh làm sao có thể đến nhà của tôi?” nàng thật sự rất kinh ngạc,khoảng cách hai người lần trước gặp mặt đến giờ, gần ngủi có một tuần, Đái Tương Luân trước kia hăng hái, thần thái no đủ, làm sao có thể biến thành bộ dáng này?

–“Ta không nhà để về.” (tội nghiệp ghê,hic, đến đây Kẹo cho ở nhờ miễn phí này.)

Ngữ khí của hắn trầm thấp, hai tròng mắt vô thần, ngay cả biểu tình đều là uể oải.

Trong lòng thất kinh, nàng lập tức nghiêng thân, làm cho hắn đi vào bên trong. –“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nàng nhin không được hốt hoảng, bắt đầu lo lắng. Hóa ra công ty đồn đãi đều là thật sự, rất nhiều người nói gần đâychơi cổ phiếu không thuận, lại bởi vì công tác bất lợi, bị lão bản mắng thập phần thâm.

Hắn gần như tuyệt vọng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng –“Ta đầu tư cổ phiếu bị thua, thời gian trước giúp người bạn ít tiền, lại bị hắn ôm đi trốn, phòng ở đã bị niêm phong, hơn nữa còn bởi vì lần trước tâm tình không tốt đặc tội đối tác, làm cho lợi ích của công ty tổn thất, cho nên bị lão bản giáng mười tám cấp...”

Hoa Lộ Dư nghe được không nóng vội, căn bản không nghĩ những chuyện này phát sinh không quá mức trùng hợp –“Nhưng...nhưng là...anh là nhân tài trong công ty,cho dù...làm sai chuyện gì, cũng không cần phạt lợi hại như vậy đi?”

Trong đầu nhin không được tuần dung nho nhã của tổng tài, một nam nhân ngay cả nói chuyện cũng không lớn tiếng, làm sao có thể hà khắc với viên công như vậy?

Đái Tương Luân cúi đầu, vẻ mặt uể oải –“ Đây là thương nhân. Khi ta tồn tại có thể vì công ty mang đến lợi ích, chính là bảo vật của công ty, một khi ta làm chuyện có tổn hại đến lợi ích của công ty, cấp trên tự nhiên đem ta một cước đá ra ngoài cửa.”

Hắn đến gần nàng, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rất là nản lòng nói –“Hiện tại ta không nhà để về, cũng không có tiền ở khách sạn, nếu em không thể thu lưu ta, ta chỉ có thể đi ngủ công ty. Nhưng ta còn không đến mức lưu lạc đầu đường.”

Hoa Lộ Dư không thể tin được ngốc nhìn hắn, như thế nào cũng không thể tiếp nhận được bộ dáng này của hắn.

Hôm qua đồng sự công ty nói như thế nào? Tựa hồ là nói hắn phiền não cái gì,...hay là...hắn biến thành như vậy, chính mình cũng có liên quan?

Đái Tương Luân nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, thấy nàng thủy chung không có động tay, liền hít sâu một hơi, bứt lên khoe miệng, cười đến thực khổ nhấc hành lý –“Không quan hệ, em không cần miễn cưỡng, kỳ thật ngủ công ty cũng không có gì không tốt, như vậy sẽ không sợ ngủ quên.”

Nói xong, xoay người đi hướng cửa, nhưng ngay sau đó, ông tay áo liền bị người nào đó từ phía sau giữ chặt.

–“Tôi không phải ý này!” nàng vội vàng ôm lấy cánh tay hắn.

Đái Tương Luân quay đầu đi, liền nhìn thấy khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, tương xứng với quần áo của nàng, càng thêm mê người.

Một bộ quần áo rộng thùng thình, hai chân nhỏ dài lộ trong không khí, hai bàn chân trắng nõn đi đôi dép lê hồng nhạt, thân mình nhỏ bé mềm mại nhu nhược, làm cho người ta hận không thể đem nàng ôm vào trong lòng hung hăng chà đạp một phen.

Hơn nữa nàng còn mở to đôi mắt vô tội, cái miệng khéo léo khê nhếch, mê người khiến cho người ta muốn phạm tội.

Tế bào toàn thân Đái Tương Luân đang kêu gào muốn đem nàng kéo vào trong lòng mà yêu thương, từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên hắn nảy sinh cảm giác bá đạo muốn giữ lấy đối với nữ nhân như vậy.

Hoa Lộ Dư hoàn toàn không biết chính mình đang muốn lâm vào nguy hiểm, tâm đồng tình nổi lên, nhỏ giọng nói –“...Nhà của tôi không lớn, nhưng...hai người ở vẫn có thể, bắt quá...”

Ngay tại thời điểm tuần dung của hắn sáng lên hết sức, nàng lập tức bày ra biểu tình phòng bị.

–“Tạm thời cho anh thuê ở cũng có thể, nhưng chúng ta phải làm một bản điều kiện gồm ba điều, đầu tiên, anh không thể nói cho người khác chúng ta ở cùng một nhà, thứ hai, không chuẩn anh đem chuyện tôi mang thai nói cho đồng sự trong công ty, về phần thứ ba, chính là trong cái nhà này, tất cả mọi chuyện phải nghe lời tôi.”

–“Ta đây chẳng phải biến thành tình nhân bí mật của em?”

Hắn có ý nhấn mạnh hai chữ “tình nhân”, trong giọng nói còn tràn ngập hương vị tình sắc.

Hắn tổng kết, nhất thời đổi lấy một cái xem thường của Hoa Lộ Dư.

Nàng nheo mắt lại, hung hăng trừng hắn –“Nếu anh dám làm ra chuyện trái với ba nguyên tắc trên, tôi sẽ không chút khách khí đem anh ném ra khỏi cửa, cho anh từ nay về sau lưu lạc đầu đường.”

–“Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt...”

Hắn nhỏ giọng oán giận, nhất thời lại nghênh đón một ánh mắt sắc như đao của nàng, Đái Tương Luân sợ tới mức vội vàng giơ tay đầu hàng.

–“Hảo, hảo, hảo, ta nghe là được, dù sao ta ở nơi này, vừa lúc có thể chiếu cố tiểu bảo bảo trong bụng em.”

Trong lúc nói chuyện hắn còn không quên làm ra biểu tình chịu khi dễ, chọc Hoa Lộ Dư phốc xịch bật cười.

Không nghĩ tới, người này cư nhiên còn có một mặt trẻ con như vậy.

Từ trước hai người giống như có một bức tường không thể phá vỡ, nhưng hiện tại lại hài hòa, lại làm cho nàng cảm thấy giống như bị kéo gần lại, mọi phiền muộn đọng lại trong mắt nàng cũng tan thành mây khói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Lộ Dư giống như thường ngày đi lại, bảy giờ sáng rời giường, trên đầu một mớ tóc rối bay, xỏ chân vào dép lê, trong đầu vẫn còn nghĩ về cảnh đẹp trong mơ tối hôm qua.

Buồn ngủ tiến vào phòng tắm, đánh một cái ngáp thật to, ngay sau đó khép hờ đôi mắt, hữu khí vô lực đi vào nhà tắm, tiến hành giống như sáng sớm mọi hôm sau khi rời giường chuẩn bị làm việc.

Cởi đi áo ngủ có hình phim hoạt hình, đá đi dép lê dưới chân, một tay nàng để tường, một tay cầm lấy vòi hoa sen trên tường.

Di? Vì sao hôm nay vách tường lại có cảm xúc như vậy?

Nàng nửa mơ nửa tỉnh miễn cưỡng mở to hai mắt –“Oa!”

Đột nhiên lui về phía sau từng bước, tập trung nhìn vào, dĩ nhiên là một người sống –Đái Tương Luân?

Hắn mặc áo sơ mi cùng tây trang, trên mái tóc còn lưu lại ít nước, hé ra tuần dung nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, chẳng qua trên mặt đã có ý cười bốn cợt.

–“Tiểu Dư, hóa ra mỗi sáng sớm em đều có thói quen tốt như vậy...”

Hắn cố nén cười trên choker. Từ lúc nàng cơ hồ là nhắm hai mắt đi vào phòng tắm, thoát áo ngủ, đá dép lê, hắn đã đứng ở chỗ này.

Nhưng hiển nhiên tiểu nữ nhân này đã quên trong nhà có thêm một vị khách trọ.

–“Anh...anh làm sao có thể ở trong này? Oa! Quần áo của ta!”

Lúc này Hoa Lộ Dư đã hồi phục lại tinh thần, nàng luống cuống tay chân tìm bộ quần áo khoác lên người mình, nhưng bởi vì quá căng thẳng, chân trượt một cái, muốn thẳng tắp ngã xuống sàn nhà.

May mắn có một đôi bàn tay to đúng lúc đỡ lấy thân thể của nàng –“Tiểu thư, cô hiện tại có thai, có thể hay không vì đứa bé trong bụng mà lo lắng một chút?” Đái Tương Luân chạy ra một phen mồ hôi lạnh, mặt mày nhẵn lại.

–“Thực xin lỗi...không đúng, anh làm sao có thể xuất hiện ở trong này? Còn có, anh, khi anh tiến vào phòng tắm, cũng không có khóa cửa sao?”

–“Là em đã quên rằng đã cho ta tiến vào đây sống được không?” hắn bắt đầu dĩ nhiên nhắc nhở cho nàng nhớ lại.

Buổi sáng sớm hai người ở chung đầu tiên, trải qua trong bối rối.

Ăn bữa sáng, Hoa Lộ Dư bị bắt ngồi vào trong xe thể thao của Đái Tương Luân.

Nàng thật không vui chất vấn –“Anh không phải không có tiền sao? Như thế nào còn lái xe?”

–“Điểm tiền lẻ đó em không cần lo lắng, tiền sữa bột của cục cưng ta sẽ chuẩn bị tốt.” Hắn thần sắc tự nhiên lái xe.

Nàng tức giận lườm hắn một cái, nhưng nhất tưởng đến hắn còn nhớ tiền sữa bột cho cục cưng, tâm tình không tự chủ được tốt lên một ít.

Thẳng đến xe sắp đến cửa công ty, nàng mới yêu cầu xuống xe, bởi vì sợ hai người cùng đi trên một xe đến làm việc sẽ khiến cho đồng sự chú ý.

Đái Tương Luân trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng vì hai người đã thỏa thuận phía trước, đành phải tạm thời nhẫn nhịn, dù sao còn nhiều thời gian.

Cứ như vậy, Hoa Lộ Dư giống như làm trộm, lén lút liều mạng tránh thoát tầm mắt mọi người tiến vào cửa lớn của công ty, còn khi Đái Tương Luân hướng nàng cười đến sáng lạn, nàng cố ý giả bộ bộ dáng bề bộn nhiều việc, chỉ kém tiết mục không nhận thức.

Đái Tương Luân lại bắt đầu dĩ. Nữ nhân này có tất yếu phải đem quan hệ của hai người khấn trương như vậy sao?

Thẳng đến khi an toàn bước vào đại môn của công ty, Hoa Lộ Dư mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bị đồng sự nhìn thấy nàng cùng Đái Tương Luân ở chung, thanh danh nàng duy trì mấy năm sẽ tan thành mây khói.

Thật cẩn thận ngồi vào vị trí của mình, xác định hết thấy hôm nay cùng mọi hôm không có gì khác nhau nàng mới thoáng an tâm.

Hoàn hảo cục cưng trong bụng hiện tại chỉ có hơn một tháng, nhưng về sau bụng chậm rãi to lên, nàng lên giải thích như thế nào với đồng sự?

Nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve dưới bụng, nơi đó bằng phẳng như nước, lại làm cho nàng có cảm giác thỏa mãn khi đeo lên sứ mệnh gian khổ.

Đứa nhỏ đến ngoài ý muốn này, cũng không ở trong kế hoạch nhân sinh của nàng, nhưng...vì sao động lực đem nó sinh ra lại lớn như vậy? chẳng lẽ...trong tiềm thức, là vì nam nhân kia sao?

Đúng lúc này, di động trong bao truyền đến thanh âm tin nhắn, nàng lấy di động mở ra, mở ra chỉ thấy tin nhắn, chỉ thấy trên màn ảnh biểu hiện –mẹ đứa nhỏ, thân thể có khỏe không?

nàng nhin không được câu môi, ánh mắt có chút nóng lên, giây tiếp theo vội vàng thu lại nụ cười, vội vàng đưa di động trở lại trong bao, giả trang không có chuyện gì, nhưng nội tâm kích động như trước.

Lúc nàng còn rất nhỏ mẫu thân đã mất, phụ thân tái giá, kể mẫu sinh đệ đệ, nàng biết phụ thân đối con gái riêng này không để ý, thậm chí còn cảm thấy sự tồn tại của nàng là dư thừa.

Trên phương diện thân tình không chiếm được tình thương, nàng nội tâm đơn thuần hướng nội cũng không có tài cán gì.

Cũng may một người qua được nhiều năm như vậy, nàng dần dần học được tính độc lập, cũng học xong thừa nhận cô độc.

Trước kia, nàng chưa bao giờ biết cái gì kêu bị yêu cùng quan tâm, thời điểm cùng Lữ Uy Thần mền nhau, quan hệ gì hai người cũng là tương kính như tân.

Bao lâu có ai để ý chính mình như vậy, làm cho nàng cảm thấy chính mình có tất yếu cần phải tồn tại?

Nhìn không được mở ra bao, xuất ra di động, có chút quyến luyến đọc lại dòng tin nhắn, tuy rằng ngắn ngủi vài chữ, nhưng cũng làm cho nàng cảm thấy an ủi rất lớn.

Nàng vụng trộm cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tản ra quang mang thỏa mãn, nhưng hình ảnh trong đầu vừa chuyển, nhớ đến một màn phát sinh ở trong phòng tắm sáng nay, khuôn mặt nhỏ nhắn dần nóng lên.

-“Tên đáng giận này!” nàng nửa giận mắng.

-“Dùng loại xưng hô là tên đáng giận với thủ trưởng tới đón tiếp chính mình, tựa hồ có chút không ổn”

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một đạo tiếng nói trầm thấp, làm cho Hoa Lộ Dư đang đắm chìm trong bầu không khí hạnh phúc của chính mình bị dọa đến nhảy dựng lên.

Nàng mãnh liệt nhắc đầu, nhưng đứng trước bàn làm việc của mình là một người nam nhân, cư nhiên là...cư nhiên là tổng tài Tần Mạc Dương!

Nàng nhất thời sợ tới mức mặt không còn chút máu, trong lòng run, vội vàng đứng dậy, bay nhanh đưa di động để về phía sau.

-“A! Tần tổng...tôi...tôi không phải đang mắng anh...”

Chỉ thấy các đồng sự khác đều liếc mắt hướng nàng nháy mắt, nàng mới ý thức được, đại lão bản tựa hồ đã đứng ở đây thật lâu.

Chỉ có nàng giống đứa ngốc, vội vàng cúi đầu ngẩn người, lần này thắm, nếu ban thưởng cho nàng một cái tội danh lăng nhục cấp trên, công việc của nàng không phải là tiêu?

Tần Mạc Dương chính là cười nhẹ, mang theo vài phần trêu chọc –“Ta cũng hiểu được bộ dáng của chính mình cùng tên đáng giận hoàn toàn không giống”

Nói xong, còn cố ý nhìn phía sau nàng –“Cùng bạn trai tình nùng ý mật, cũng không cần chậm trễ công tác, lần tới chú ý một chút”

-“Vâng, tôi đã biết” nàng về mặt đồ bưng cúi đầu nhận sai.

Bị đại lão bản ở trước mặt mọi người trảo, cảm xúc vẫn kéo dài đến tận thời gian tan tầm.

Hoa Lộ Dư tâm tình cực kém, một bên lo lắng cho tiền lương của mình bị hao tổn, một bên lại làm phức tạp cảm tình của nàng đối Đái Tương Luân, loại cảm tình không bắt được không sờ được này.

Khi tan tằm, sau khi nhận được điện thoại uy hiếp của Đái Tương Luân, nàng lại lén lút ngồi vào xe hân về nhà, tích lũy hờn dỗi đã muốn lên tới đỉnh, nàng nhịn không được đem chuyện hôm nay xảy ra nói cho hân nghe.

–“Anh không biết bộ dáng của tôi lúc đó có bao nhiêu buồn cười, tổng tài nha!” nàng gấp đến độ xoay quanh vòng trong phòng khách –“Hân khẳng định sẽ cảm thấy tôi là viên công làm việc không nghiêm túc, tuy rằng khẩu khí của hân tuyệt không hung, nhưng yên tĩnh trước khi bão nổi càng thêm đáng sợ” nàng thập phần lo lắng cho công tác của chính mình sẽ bị hủy trong chốc lát.

Nói tới đây, nàng đột nhiên chuyển hướng trước mặt hân, hai tay chống nạnh, hung ba ba trừng mắt hân –“Dù sao nói đi nói lại đều không phải tại anh, cư nhiên gửi cái loại tin nhắn này...hại tôi bị tổng tài hiểu lầm!”

Miệng nhỏ nhỏ của nàng nhất độ, gần bên nổi lên lúm đồng tiền, hai má trắng nõn bởi vì kích động mà đỏ ửng.

Nàng như vậy, cực kì giống bộ dáng nữ nhân làm nũng nam nhân của mình.

Đái Tương Luân bị sự vô tâm của nàng dụ tâm, nhịn không được vươn cánh tay dài, một tay kéo nàng ngồi ở trên đùi mình, nàng sợ tới mức muốn tránh thoát, lại bị hân sống chết giữ lại.

Đem cằm để trên đỉnh đầu nàng, hân vừa lòng thở sâu, trong mũi ngửi được hương thơm của nàng –“Dù gì cũng đã bị bắt, em làm gì nhất định phải để ý cái nhìn của thủ trưởng với chính mình, hay là em sợ hãi người ta biết chung ta đang yêu?”

Nàng lập tức ngẩng đầu trừng hân –“Ai cùng anh yêu đương?”

Tuy rằng miệng nàng rống như vậy, nhưng he qua lại không cảm thấy một chút bài xích nào.

Chắc, như vậy cũng lừa không được? –“Hảo, hảo hảo, chúng ta không có đang yêu, bởi vì ta là tình nhân em đang bao dưỡng”

Hân lại là bộ dáng cười hi ha, khiến cho Hoa Lộ Dư khóc cũng không được, giận cũng không xong.

Nàng nhịn không được đánh hân một chút –“Anh không cần nói loạn, cái gì tình nhân, nói sau tôi nào có bao nuôi anh?”

–“Như thế nào không có?” mặt hân biến sắc nhanh giống như lật sách, ủy khuất nói –“Lúc trước em đẩy ta ngã, làm cho lòng ta bị thương, vô tâm làm việc, cuối cùng bị lão bản giáng chức, lại rơi vào hoàn cảnh không nhà để về, may mắn coi như em có lương tâm, cho ta ăn ở cũng cho ta ôm, lại nói tiếp ta tình nhân này hân là phải đối em cảm động đến rút nước mắt” (tên này đi làm diễn viên thì đúng hơn)

–“Anh lại loạn giảng cái gì?”

–“Ta nào có loạn giảng?” hân chỉ vào bụng của nàng, cười đến đắc ý –“Bên trong đều có tiểu bảo bảo của ta đến ở, đó là chứng cứ tốt nhất”

Nàng khí cực –“Anh...anh...anh..”

–“Không cần tức giận, tức giận đối phụ nữ có thai không tốt. Như vậy đi, buổi tối hôm nay chúng ta đi ăn đồ ăn Nhật Bản được không? Ta biết một nhà hàng, khẩu vị rất tốt, hơn nữa rượu ở đó ta cực thích...” (đánh trống lảng nhanh kinh)

–“Không cho phép uống rượu!” nàng đột nhiên hung ba ba rống to, làm cho Đái Tương Luân chưa chuẩn bị tâm lý thật bị hoảng sợ.

–“Anh có biết hay không rượu là ngọn nguồn của ngàn vạn tội ác? Hơn nữa...” nàng tiếp tục ngoan trường khuôn mặt tuần tú vô tội kia (theo ta thấy là vô số tội mới đúng) –“Chẳng lẽ anh quên thân thể của chính mình bởi vì uống rượu nhiều mà đã muốn bật đèn đỏ sao? Trước kia anh làm nghiệp vụ, không thể không cùng hộ khách xã giao, nhưng hiện tại bị điều đến phòng kế hoạch, từ nay về sau có thể không uống rượu, không được uống một giọt, nghe thấy không?”

Đái Tương Luân có hứng thú nhìn chăm chăm nàng.

-“Làm sao dùng ánh mắt này nhìn tôi?” Hoa Lộ Dư lúc này mới để ý thấy có chút không thích hợp.

-“Ta chỉ tò mò, làm sao em biết tình huống cơ thể ta?”

Chuyện này toàn thế giới trừ bỏ trời biết, đất biết, cũng chỉ có hắn cùng thầy thuốc biết, ngay cả ba mẹ ở nước ngoài hắn cũng không báo cho biết.

-“Tôi...” nàng dừng một chút, liếc mắt nhìn nam nhân thoát nhìn chính là không nghe thấy đáp án không thể bỏ qua kia -“Tôi cò vụng trộm nhìn đến”

Bất đắc dĩ, nàng nói ra sự thật -“Chính là lần trước chúng ta đụng vào nhau ở công ty, báo cáo kiểm tra sức khỏe của anh lẫn vào trong văn kiện của tôi, cho nên...”

Hắn bưng tỉnh -“Cho nên bữa tiệc của công ty lần trước, em mới chần rượu cho ta?”

Thì ra là thế, nguyên bản hắn còn cảm thấy bản báo cáo kia rất cuộc là mình quăng đi nơi nào.

Trừ lần đó ra, thẳng đến thời khắc trước kia, hắn cũng còn không biết nữ nhân hướng nội nhất gan kia như thế nào có thể động tay động chân giúp hắn chần rượu, thậm chí từng nghĩ nàng dùng phương thức này làm cho hắn chú ý.

Trong nháy mắt, ngực đột nhiên có một dòng khí ấm áp này lên, làm cho hắn không nói một câu đem nàng ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Nữ nhân nhất gan như chuột này tuy rằng miệng cứng rắn, lại không chịu thừa nhận quan hệ giữa bọn họ, luôn tức giận đến hắn nghiêng răng ngứa lợi, nhưng lòng của nàng cũng rất thiện lương, thậm chí đã vượt qua hắn tưởng tượng.

Tâm lặng lẽ thỏa mãn, rơi xuống đất, dường như nhận định giống nhau, hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tinh tế đánh giá.

-“Tiểu Dư, em quan tâm ta như vậy, có phải hay không đã muốn vụng trộm yêu ta?”

Đến tận đây, hắn thừa nhận ngay từ đầu chính mình muốn quan sát nàng là đúng, hiện tại càng muốn hiểu biết nàng, nghiên cứu nàng, sau đó, rốt cuộc em nàng đặt ở bên người hắn.

Nhưng đồng thời như thế, hắn cũng phát hiện nàng ở trên phương diện tình cảm rất tự ti, đại khái là tự cảm thấy chính mình điều kiện không tốt lắm, cho nên dùng một loại phương thức bảo hộ phòng bị người khác đến gần.

Đối mặt với nàng như vậy, hắn thực đau lòng, không dám tưởng tượng là nàng đã gặp phải chuyện gì mới biến thành như thế.

Nhưng là về sau sẽ không, hắn, sẽ làm cho nàng trở lại bộ dáng vô tư như ban đầu.

Từ “hôn nhân” này, trước kia ở trong nhân sinh của hắn, là một nhiệm vụ có thể làm nhưng không làm, nhưng hiện tại, hắn thật sự rất muốn làm ba ba đứa nhỏ trong bụng nàng, càng muốn làm trợ thủ của nàng.

Hoa Lộ Dư nghe hắn nói như vậy, ngực đột nhiên nhảy dựng, hơn nữa chân thành trong mắt hắn tha thiết nhiệt liệt, càng làm cho nàng có cảm giác không có chỗ nào che giấu.

-“Ai...ai vụng trộm yêu anh? Anh không cần nói hươu nói vượn”

Nàng vội vàng tránh đi người hắn, ngược ngùng bay nhanh trốn vào phòng ngủ, ghé vào giường lớn của chính mình, cũng đem một con gấu bông ôm vào trong lòng, đem khuôn mặt của chính mình vùi vào trong lòng gấu bông.

Ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân -“Tiểu Dư, chúng ta...kết giao được không?”

Cửa mở, nàng khẩn trương ôm lấy gấu bông, nhanh chóng xuống giường che hắn ở ngoài cửa, nhưng khi đón nhận ánh mắt nóng bỏng của hắn, nàng lại bắt đầu do dự.

-“Chúng ta không thích hợp”

-“Có cái gì không thích hợp? em nói cho ta nghe một chút”

Căn môi, nàng rũ mắt nhìn về phía trước, cứng rắn nói ra một câu –“Anh không phải người tôi muốn”

-“Có ý tứ gì?”

-“Bạn tra lý tưởng trong suy nghĩ của tôi, thứ nhất là bộ dáng không thể quá đẹp trai, thứ hai không cần rất nhiều tiền, thứ ba là hẳn tuyệt đối không thể là một vật sáng siêu cấp, ba điểm này anh đều không phù hợp.”

-“Sá?” Đái Tương Luân nghĩ đến chính mình nghe lầm, đây là lý do quý gì?

Hoa Lộ Dư đột nhiên dùng gấu bông trong lòng đẩy hẳn ra khỏi phòng ngủ -“Dù sao....anh chính là không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi”

Nàng thừa nhận nàng tự ti hướng nội, không dám cùng nam nhân vĩ đại có quan hệ gì, thà rằng làm một người lẳng lặng đứng từ xa nhìn hẳn, cũng không nguyện ý cùng hẳn ở bên sau lại bị hẳn vứt bỏ, thống khổ cả đời.

Có thể nói là nói như vậy, chống lại hành động hẳn đau khổ dây dưa, thật muốn chấn định tâm của chính mình cũng là một việc thật khó.

-“Tiểu Dư” hẳn cầm lấy gấu bông trong tay nàng, dễ dàng ngừng lại cước bộ lui về phía sau –“Ta không thể nhận lý do của em”

-“Tôi không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi” đánh không lại khí lực hẳn, nàng đành phải trốn, nhưng khi nàng muốn thu lại gấu bông, lại thấy gấu bông bị hẳn cầm chắc.

-“Đem Tiểu Ngốc trả lại cho tôi” tâm quỳnh lên, nàng kêu to.

-“Cái gì? Tiểu Ngốc?” Đái Tương Luân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo sắc mặt trở nên rất khó xem –“Nó chính là Tiểu Ngốc?”

Hóa ra ngày đó, nữ nhân này cư nhiên đem hẳn trở thành một con gấu bông ảo lả?

Hoa Lộ Dư thừa dịp lúc hẳn biến sắc, đúng lúc bắt lại gấu bông của chính mình trở lại trong phòng, cũng đem cửa phòng khóa lại.

Đái Tương Luân lấy lại tinh thần nhin xuống hờn dỗi, đối với người phía trong cửa nói –“Mặc kệ em tìm bao nhiêu lý do sứt sẹo cự tuyệt ta, ta cũng phải nói cho em, đối với em, ta tuyệt đối không buông tay”

Hoa Lộ Dư ở trong phòng bởi vì câu “tuyệt đối không buông tay” mà kim lòng không đậu trong lòng ấm áp.

6. Chương 6

Nhà ăn viên công giữa trưa bắt đầu đông đúc, mà Đái Tương Luân chói mắt, trước sau như một là mục tiêu mọi người truy đuổi.

Tuy rằng bởi vì vài lần sai lầm trong công việc mà bị giáng chức, nhưng bởi vì hẳn may mắn có được dung mạo anh tuấn cùng mị lực mê hoặc lòng người, cho nên đoàn người chú ý tới hẳn vẫn tăng chứ không giảm.

Tình hình này làm cho Hoa Lộ Dư nhẹ nhàng thở ra, nhưng nàng cũng không hoàn toàn có được giải sầu, nguyên nhân là bởi vì hẳn cư nhiên một mình đi đến phòng học làm mẹ.

Được rồi, nàng thừa nhận nguyên nhân là nàng rất không được tự nhiên, ngượng ngùng vì thân phận chưa kết hôn mà đi đến nơi đó, lại không chịu nhân ý kiến của hẳn, là cho hẳn cùng đi, giả bộ làm một đôi vợ chồng, cho nên Đái Tương Luân vụng trộm sau lưng nàng đi báo danh, chính mình chạy đến đi học. (ôi, ta ước gì cũng có người như thế yêu ta)

Sao biết một phụ nữ có thai cũng ở trong lớp học đó vừa vặn là nữ phóng viên tạp chí, nàng ta rất ngạc nhiên một đại nam nhân vì sao lại một mình chạy đến chỗ này, cho nên hướng hẳn hỏi tin tức.

Tính cách Đái Tương Luân hiền hòa lại hài hước, đối mặt câu hỏi như vậy, hắn chính là sâu kín cười nói –“Lão bà của tôi có vẻ nhất gan thẹn thùng, gương gương xuất hiện những nơi công chúng như thế này, cho nên tôi thay nàng đến học, học xong trở về giúp nàng”

Kết quả, nó biến thành tin tức sáng khoái của kì tạp chí đó.

Càng đáng sợ là, tạp chí này vừa vắn bị viên công công ty phát hiện, kế tiếp ba chữ “Đái Tương Luân” ở tập đoàn Quang Minh càng thêm vang dội.

Tỷ như giờ phút này, vài viên công thừa dịp thời gian cơm trưa, đem hắc vây quanh, bắt đầu nói bóng gió cộng thêm nghiêm hình bức cung.

–“Đái quản lý, bị trở thành nhân vật trang bìa, có cái cảm giác gì?”

–“Đái quản lý, tôi có vẻ muốn biết, nội dung kì tạp chí này là thật sao? Anh chừng nào thì lấy vợ, vì sao chúng tôi không biết?”

–“Đái quản lý...”

Tuy rằng Đái Tương Luân đã bị cách chức đến phòng kế hoạch, nhưng hắc vẫn được viên công gọi như trước kia là Đái quản lý.

Đái Tương Luân cũng không hé răng, bị người vây quanh nhưng vẫn ăn bình thường, chính là vừa ăn vừa vô tình cố ý liếc nhìn tiểu nữ nhân ngồi cách mình không xa.

Ánh mắt hai người chạm nhau xong, Hoa Lộ Dư lập tức sợ tới mức lập tức né tránh, vội đầu ăn.

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm ồn ào của đồng sự, thẳng đến khi cái thanh âm làm cho tim nàng đập gia tốc mãnh liệt vang lên, nàng mới vểnh tai, cố gắng lắng nghe.

–“Tôi bắt quá chỉ là đi học khóa làm mẹ thôi, có gì mà kinh ngạc?” Đái Tương Luân ngồi tào nhả, dáng vẻ mê người, giờ tay nhắc chân đều toát ra phong phạm quý tộc.

Chẳng qua ánh mắt của hắc luôn khôn khéo dừng trên người nào đó.

Hoa Lộ Dư đứng lúc nhìn thấy trò đùa giai của hắc khi nhìn về phía mình cười, đáy lòng loạn lạc, hoàn toàn mất đi phương hướng, muốn chạy trốn, lại không chịu không chế bị hắc hấp dẫn.

Thản nhiên thu hồi ánh mắt tà ác, trên mặt Đái Tương Luân vẫn là vẻ mặt tươi cười làm người ta mê muội như trước –“Tuy rằng tôi bây giờ còn chưa có cưới vợ sinh con, nhưng không lâu trong tương lai nhất định sẽ lấy vợ, cũng nhất định sẽ sinh con, hiện tại học nhiều một ít, tương lai có thể thuận thực chiếu cố vợ con”

Hắc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, mọi người nghe được đều trầm trồ hâm mộ.

–“Đái quản lý thật sự là tuyệt thế nam nhân trên đời, nữ nhân gả cho anh nhất định thực hạnh phúc.”

–“Đương nhiên, nữ nhân trời sinh nhu nhược, từ nhỏ chính là để nam nhân yêu thương, hơn nữa sinh con vất vả như vậy. nếu không cẩn thận yêu thương chiếu cố thật sự uống làm nam nhân”

Nói xong, hắc lại nhìn về phía Hoa Lộ Dư, nàng bị nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, xinh đẹp vô cùng giận liếc hắc một cái, mâu trúng gió tình ,mê hoặc cực điểm.

Hắc cười ngạo nghễ, mị lực ngàn vạn, bị hắc khai hỏa điện lực nhìn như vậy, khuôn mặt bên kia đã muốn hồng sắp biến thành than đỏ.

Tốt lắm, hắc muốn chính là kết quả này, hắc Đái Tương Luân từ nhỏ đến lớn bị giáo dục, đều là không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Nếu tiểu nữ nhân kia là mục tiêu hắc nhận định, làm sao có thể để cho nàng tiếp tục trốn tránh?

Lý do thoái thác ái muội này lọt vào tai Hoa Lộ Dư không thiếu một chữ, nàng nghe mà tai nóng lên, giống như những điều kia đều nói cho nàng.

Nhớ lại thời gian hai người ở chung, hắc đối chính nàng chiếu cố, bởi vì trước mắt nàng là người có thai, mọi chuyện trong nhà đều do hắc làm.

Nấu cơm, mua đồ, giặt quần áo, mọi thứ đều bị hắn cướp làm, quan tâm cùng yêu thương, lại mỗi ngày nhất định trình diễn tiết mục cùng lời kịch, nàng đã bắt đầu không phân rõ được thật giả, chỉ biết tâm tư của mình dần dần luân hãm vì hắn, sắp không thể kiềm chế.

Cũng có lẽ, đã sớm luân hãm.

Thẳng đến di động có tiếng báo tin nhắn, nàng mới kéo tinh thần trở lại. Mở ra tin nhắn, mặt trên viết – bữa tối nay ăn cháo, nếu dám cự tuyệt, ta hiện tại hướng toàn nhân viên công ty tuyên bố trong bụng em có cục cứng của ta.

Nàng nhú mày, nhìn nam nhân ngồi chỗ khác kia, chỉ thấy không biết mọi người đã rời đi hắn, hắn tao nhã thu hồi điện thoại, trên mặt vẫn mang tươi cười ôn hòa.

Chỉ có Hoa Lộ Dư biết, đằng sau nụ cười kia, là hồ ly khôn khéo tính kế.

Tên đáng giận! nàng nhin không được thấp rửa, trong lòng cũng không tự giác nổi lên ngọt ngào.

Tan tầm chạng vạng sau, Hoa Lộ Dư như nhau thường lui tới, giống như làm trộm ngồi vào xe thể thao xa hoa của Đái Tương Luân. tất cả đều là

Mấy ngày nay hắn không chỉ một lần muốn cùng nàng hẹn hò, nhưng đều bị nàng lấy cự tuyệt.

–“Chờ bụng em lớn lên, không phải là cũng phải đối mặt với truy hỏi của đồng sự?” mỗi lần bị nàng cự tuyệt, hắn đều tức giận lắm lắm những lời này.

–“Vậy chờ bụng tôi to lên rồi nói sau” nàng cũng cười đến thật đáng giận trả lời hắn.

Đại khái là vì thời gian oán hận chất chứa quá sâu, hắn rốt cuộc xuất ra gian chiêu mới lấy được một lần ước hẹn.

Bị nắm tử huyết, Hoa Lộ Dư đành phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, làm cho hắn mang nàng đến một nhà ăn sa hoa nổi danh.

–“Anh không phải là không còn tiền sao? Đến những nơi như thế này tiêu phí, có thể hay không rất xa xỉ?”

Làm cho Hoa Lộ Dư sau khi nhìn vào thực đơn tiếng anh toàn đồ ăn nổi danh cùng với con số như trên trời phía sau, không khỏi mồ hôi chảy ròng ròng.

Tuy rằng con số nàng gửi trong ngân hàng cũng không ít, nhưng nàng từ nhỏ đến lớn hướng đến tiết kiệm, cơ hồ chưa bao giờ đến những nơi sang quý này, cho nên nhìn hắn thuần thực hướng bồi bàn gọi cơm, trong lòng nàng run sợ, lo lắng tiền trong túi hắn không đủ một tối tiêu phí này.

Thẳng đến khi bồi bàn tươi cười rời đi, hắn mới hướng nàng nhìn –“Yên tâm đi, ta tuy rằng nghèo túng, nhưng cũng đủ tiền ăn vài bữa cơm”

Nói xong, lại cách cái bàn xoa bóp cái mũi của nàng –“Tiền sữa bột ta đã chữa ra, em cũng không cần lo lắng cục cứng sau khi sinh ra sẽ đối.”

–“Tôi mới không lo lắng” hiện tại nàng đã hoàn toàn thích ứng không ba thì năm giây làm những động tác va chạm nho nhỏ, cũng thói quen từ chi tiếp xúc.

Du sao hắn là tên mọi rợ bá đạo, càng phản kháng, hắn càng làm được một tác lại tiến thêm một bước, hướng chi, nàng đã bắt tri bắt giác yêu thích hắn đối nàng sủng nịch, loại cảm giác này thực kì diệu.

Bữa tối phong phú rất nhanh được đưa lên, thức ăn khéo léo tinh xảo, làm cho tay Hoa Lộ Dư đều muốn động.

–“Ta đã tra qua, những thứ này đối phụ nữ có thai rất tốt, hơn nữa em bây giờ còn nôn nghén, ăn vài đồ ăn có hương vị nhẹ, em sẽ có khi cảm thấy không khó chịu...”

Hắn cẩn thận vì nàng giới thiệu, nghe vào trong tai nàng, ấm ở trong lòng. Chuyện này thật nhỏ nhoi, ngay cả chính nàng cũng ít chú ý, hắn lại quan sát cẩn thận như thế.

Lữ khách phụ cận liên tiếp hướng ánh mắt hâm mộ nhìn bọn họ, đại khái là phát hiện vị đại soái ca này đối bạn gái săn sóc, tất cả đều nhìn bạn trai bên người nhỏ giọng oán giận.

Đái Tương Luân mất điếc tai ngơ, một mặt cẩn thận giúp nàng bóc vỏ tôm, đổ đồ uống, đem nàng hầu hạ chu đáo, mà Hoa Lộ Dư dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hắn, dần dần buông tha cho khúc mắc trong lòng, cùng hắn nói chuyện phiếm.

Trong lúc nói chuyện, nàng không ngừng bị hắn hài hước chọc cười ha ha, ngay cả chính nàng cũng không dám tin tưởng, kì thật buông tâm cùng người ở chung cũng là một chuyện rất đơn giản lại thoải mái.

Hai người như tình lữ vui vẻ trò chuyện, đột nhiên, Đái Tương Luân vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng ấn bên môi nàng, động tác mềm nhẹ, độ ẩm đầu ngón tay vừa phải, cảm xúc cực kì tốt.

-“Ngay cả hình tượng cũng không để ý? Nhìn em xem, ăn dính đầy mặt”

Hắn nhẹ nhàng lau đi thức ăn dính bên môi nàng, động chạm quá mức thân thiết làm cho Hoa Lộ Dư trở nên khấn trương, thực lo lắng cho chính mình sẽ chật vật.

-“Thực bẩn sao?”

Nàng ngậy ngốc hạ giọng hỏi, khấn trương quần bách chớp to, nhìn vào đôi mắt đen của hắn.

“... lau một chút nữa, ta giúp em lau” thanh âm của hắn bỗng dưng biến trầm, giọng thấp từ tính mị lực mười phần.

Nàng hơi hơi đứng dậy, đem khuôn mặt nhỏ nhắn gần sát hắn vài phần, đáy mắt Đái Tương Luân hiện lên một đạo tinh quang, giây tiếp theo chế trụ cảm của nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn một cái.

Nụ hôn này, là trò đùa giai chiếm đa số, hắn chạm vào môi nàng liền lập tức thối lui, cười đến khoái trá làm càn -“Ha ha! Là chính em đem mình lên cửa”

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Lộ Dư nháy mắt đỏ lên, cuối cùng đến tai cũng đỏ, nhìn hắn cười đến quá đáng lại kiêu ngạo, hận không thể một quyền xóa sạch tươi cười trên mặt hắn.

-“Anh...anh tên hỗn đản này!”

Chung quanh liên tiếp đều là ánh mắt tò mò, nhưng Đái Tương Luân không thèm quan tâm, chính là một mình đắm chìm trong khoái ý khi thực hiện được hành động trộm hương.

-“Còn nói dối ta không có cảm giác, nhìn em, mặt đều đỏ lên hết”

Nàng chỉ có thể vừa tức vừa thẹn trừng mắt hắn, cơ hồ dùng hết sức lực, nhưng Đái Tương Luân lại áp căn thờ ơ, làm cho nàng chỉ có thể dỗi vùi đầu vào ăn món điểm tâm ngọt, không hề nhìn hắn biểu tình tiểu nhân đắc chí một cái.

Ăn xong món điểm tâm ngọt, Hoa Lộ Dư bĩu môi không cùng Đái Tương Luân nói nữa câu, hắn đành phải sờ sờ cái mũi, nhưng cũng không dừng ở đây, mà là hắn muốn dời trận, về nhà tiếp tục đùa với nàng.

Chính là khi bồi bàn lễ phép đối hắn khom người gập đầu mỉm cười -“Bên kia có vị tiên sinh muốn thanh toán giúp ngài”

Đái Tương Luân đang chuẩn bị thanh toán thì nghe vậy, tất cả hồ nghi hướng phương hướng bồi bàn chỉ nhìn, sau khi thấy rõ đối phương, Hoa Lộ Dư chỉ kém khôn nhảy dựng từ ghế lên.

Ông trời! dĩ nhiên là tổng, tổng tài?

Lúc này, Tần Mạc Dương cùng người công đạo vài câu, liền đứng dậy hướng tới bên này.

Hoa Lộ Dư càng thêm khấn trương, nghĩ đến trường hợp chính mình thế nhưng cùng Đái Tương Luân ái muội xuất hiện ở đây, hơn nữa màn ái muội này còn bị đại lão bản nhìn thấy, sắc mặt của nàng càng thêm ửng hồng, hận không thể tìm một cái động mà nhảy xuống.

Đái Tương Luân lại thập phần thông dong, nhìn thấy thủ trưởng, chính là thông dong đứng dậy, lạnh nhạt nghênh đón -“Tổng tài, ngài cũng đến nhà ăn này ăn cơm?”

-“Đúng vậy” Tần Mạc Dương mang theo tươi cười, khoe mắt quét về phía nữ nhân khấn trương hề hề, đứng không được ngồi không xong.

-“Hai vị thoát nhìn đang kết giao?”

Hoa Lộ Dư đành phải kiên trì đứng dậy, nơm nớp lo sợ cúi đầu hành lễ -“Tổng tài, xin chào”

-“Không cần câu lễ” hần giơ tay lên, cấp nàng một cái tươi cười an tâm, lại đem ánh mắt quay lại Đái Tương Luân -“Tương Luân, kết giao bạn gái như thế nào không thông tri một tiếng?”

Đái Tương Luân một tay kéo Hoa Lộ Dư tại bên người, vẻ mặt bất đắc dĩ ai oán -“Nữ nhân này then thùng, không nghĩ công khai, cho nên bây giờ ta cũng chưa thể quang minh chính đại làm tình nhân của nàng”

-“Làm chi nhéo ta?” hần thực ủy khuất xoa thắt lưng.

Cái này nàng trừng ác hơn -“Anh...anh không cần nói hươu nói vượn! chúng ta mới không có...”

-“Tiểu Dư, hiện tại tổng tài đều biết chúng ta yêu đương vụng trộm, chúng ta nên dũng cảm thừa nhận mới đúng”hần chính sắc muốn nàng không thể nói dối.

-“Anh anh anh...ai cùng anh yêu đương vụng trộm?” nàng tức giận đến gầm nhẹ.

Đái Tương Luân lại coi như thực nhẫn nại tính xấu của nàng, lung tung gạt đầu -“Hảo hảo hảo, chúng ta không yêu đương vụng trộm” sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ chuyển hướng thủ trưởng giải thích -“Tổng tài, kỳ thật ta chỉ là cùng nữ viên chức ở công ty bồi dưỡng tình yêu mà thôi, còn có, cảm ơn tổng tài thay ta tính tiền, có thời gian ta mời ngài uống cà phê”

Nói xong, còn anh anh em em vỗ bả vai Tần Mạc Dương -“Chúng ta không quấy rầy ngại tiếp hộ khách, bye bye”

Một hơi nói xong, cũng không để ý tới thủ trưởng muốn nói gì nữa, Đái Tương Luân trực tiếp lôi kéo nữ nhân trong lòng rời đi.

-“Cái này thảm, tổng tài nhìn thấy chúng ta cùng một chỗ, bí mật của chúng ta chỉ sợ muốn sáng tỏ” nàng khóc tang khuôn mặt nhỏ nhắn, lo lắng không thôi, thẳng đến khi ra khỏi cửa nhà ăn vẫn còn lo sợ bất an.

Đái Tương Luân vẫn như trước lão thần khắp nơi -“Yên tâm đi, lão bản chúng ta không phải người nhiều chuyện, hơn nữa ta đã muốn cảnh cáo hần không cần nói lung tung”

Nói đến đây nàng còn tức giận -“Tốt xấu tổng tài cũng là thủ trưởng của chúng ta, anh dùng loại thái độ tùy tiện như vậy đối đãi người ta, sẽ không sợ hần nhìn anh không vừa mắt, đem anh khai trừ, cho anh về nhà sao?”

Nhớ lại những gì vừa xảy ra trong nhà ăn, Đái Tương Luân đối tổng tài giống như anh em chụp vai hần, lòng nàng còn sợ hãi.

Hần không phải là người biết ứng đối sao, như thế nào có thể làm ra hành vi thất lễ như vậy?

-“về thì về chứ sao, nếu ta thật sự bị khai trừ, vậy về sau sẽ chuyên chúc làm tình nhân của em” hần một chút cũng không để ý tiếp tục cợt nhả.

-“Tôi không nói giỡn!”

-“Hảo hảo hảo, ta biết em quan tâm ta, yên tâm, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, làm cho thủ trưởng vui vẻ”

Bị hần trấn an, nàng bao nhiêu yên lòng, nhưng một giây sau lại nhớ tới gì đó quay đầu trừng hần.

-“Tôi mới không có quan tâm anh!”

Sau câu giấu đầu hờ đuôi, liên tiếp vang lên là tiếng cười to khoái ý của Đái Tương Luân.

Sáng sớm tỉnh mơ, bộ tài vụ liền xảy ra một chuyện kinh thiên động địa —Hoa Lộ Dư đột nhiên nhận được điện thoại thủ trưởng, nói tổng tài tìm, muốn nàng lập tức lên văn phòng tổng tài báo danh.

Nàng bị tin tức này làm cho khiếp sợ đến đổ mồ hôi tay, tim đập thành thịch. Khi nàng đi đến bên ngoài văn phòng tổng tài, hít sâu vài cái mới có dũng khí gõ cửa.

Không gian bên trong vẫn rộng mở như trước,Tần Mạc Dương ngồi sau bàn công tác siêu lớn, nho nhã bình tĩnh tựa như một vương tử ôn nhu, chẳng qua trên người lại tỏa ra một cỗ hương vị lạnh như băng.

Hắn cùng Đái Tương Luân đồng dạng đều là nam nhân anh tuấn vĩ đại, hơn nữa hai người đều có ước số sáng lên, nhưng Đái Tương Luân so với hắn cụ lực tương tác, cùng hắn một chỗ là thoải mái mà nhàn nhã, tuy rằng thường xuyên bị hắn đùa giỡn nhưng ảm áp không giảm...

Nàng đột nhiên lắc đầu.

Thật là, rốt cuộc đang suy nghĩ linh tinh cái gì a.

Tổng tài cách chính mình không xa, thế nhưng nàng còn suy nghĩ những chuyện này, chắc do hôm qua nhìn thấy nàng hôm qua cùng Đái Tương Luân cho nên hôm nay đến thăm tra.

–“Tổng tài...xin hỏi. ngài bảo tôi đến, có gì phân phó sao?”

–“Đến đây?” hắn nhẹ nhàng nâng mắt, mắt sáng như đuốc, làm cho toàn thân nàng không tự nhiên, bất an càng ngày càng mãnh liệt.

–“Cái kia...tôi...tôi làm sai gì sao?”

Trong lúc đó Tần Mạc Dương tao nhã đứng dậy, khuôn mặt tươi cười đón chào –“Đừng khẩn trương, cô không làm sai chuyện gì, là hôm qua ta nhật được này nọ, không biết có phải hay không của cô làm rơi?”

–“Ách?” nàng vẻ mặt khó hiểu, thẳng đến hắn đi đến trước mặt nàng, mở ra lòng bàn tay, một cái vòng tay thủy tinh hiện ra trước mắt nàng, nàng mới giật mình mở to mắt.

Đây đúng là vòng tay của nàng, ngày hôm qua cùng Đái Tương Luân ăn cơm về thì không thấy tăm hơi, nàng tìm vài nơi, thủy chung không tìm được, cũng không biết đánh rơi nơi nào, trong lòng đang lo, không thể tin được vòng tay thế nhưng bị tổng tài nhật được.

Tần Mạc Dương nhẹ nhàng cầm lấy vòng tay, ở trước mặt nàng quơ quơ –“Đại khái là ngày hôm qua ở nhà ăn, cô cùng Đái Tương Luân ngoạn nháo làm rơi đi”

Loại câu hỏi khẳng định ái muội này, làm cho Hoa Lộ Dư càng không được tự nhiên, mồ hôi trong lòng bàn tay ứa ra, đầu óc cũng mơ hồ, không biết nên trả lời như thế nào.

Không trang trọng, không văn nhã, không biết cảm thấy thẹn, không biết tự lượng sức mình...đủ loại từ ngữ đều dừng mãnh tiến vào não nàng.

–“Hoa tiểu thư, không cần sợ hãi như vậy, ta không có ý tứ khác, chính là muốn đem vòng tay trả lại cho cô, gọi cô vào văn phòng, cũng không nghĩ làm cho đồng sự khác nói nhảm mà thôi”

Nói xong, hắn bắt lấy cổ tay nàng, nghĩ muốn giúp nàng đeo lên.

Hoa Lộ Dư nhất thời sợ tới mức cương ngay tại chỗ. Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị người dùng lực đẩy, Đái Tương Luân xông tới chính là nhìn thấy một màn Tần Mạc Dương kéo cánh tay non mịn của Hoa Lộ Dư, cử chỉ hai người thập phần khả nghi.

Hắn biến sắc, thanh âm đều trầm thấp khiến người sợ hãi –“Hai người các người đang làm gì?”

Hoa Lộ Dư vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nam nhân không nên xuất hiện lúc này.

Tần Mạc Dương trầm ổn thật sự –“Ta chỉ giúp Hoa tiểu thư đeo vòng tay. Nhưng người, tiến vào văn phòng ta, chẳng lẽ không biết lễ tiết gõ cửa sao?” hắn tiểu tựa phi tiểu xem xét Đái Tương Luân.

Sắc mặt Đái Tương Luân nhất thời càng trở nên đáng sợ, thẳng hướng bên trong đi tới, cả người tản ra lửa tức giận.

–“Cám ơn tổng tài quan tâm, nhưng nàng không cần ngài đeo giúp”

Nói xong, hắn một tay cầm lấy tay Hoa Lộ Dư kéo đến trước mặt mình, tuy rằng trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng không ai không biết hắn đang tức giận.

–“Tương Luân...”

Hoa Lộ Dư quen biết hắn lâu như vậy, hình tượng của hắn trong lòng nàng cho đến bây giờ đều là tao nhã có lễ, như thế nào hắn còn có biểu tình đáng sợ như vậy?

Nhưng Tần Mạc Dương lại như không nhìn thấy hắn bất mãn, buông tay, tiếp tục nói móc –“Xem ra người hiện tại chẳng những năng lực làm việc giảm xuống, ngay cả chỉ số thông minh cũng có vấn đề, người có biết hay không dùng thái độ này nói chuyện cùng thủ trưởng, sẽ bị trừng phạt như thế nào?”

Đái Tương Luân trả lời hắn bằng một cái cười lạnh –“Nếu là tổng tài không vừa mắt ta, có thể đem ta đá ra khỏi công ty, ta thực chờ mong ngày đó đến.”

Nghe đến đó, Hoa Lộ Dư rốt cuộc ý thức được chuyện có bao nhiêu nghiêm trọng, hắn kích động đến mức ngay cả tiền đồ của chính mình cũng không lo, nằng sọ tới mức vội vàng kéo hắn –“Anh phát điên cái gì, làm sao có thể nói chuyện như vậy trước mặt tổng tài?”

Nàng hung hăng trừng mắt hắn một cái, lập tức xoay người hướng Tần Mạc Dương đang cười lạnh cúi đầu –“Thực xin lỗi tổng tài, gần đây tinh thần của hắn không tốt lắm, ngài đại nhân đại lượng, trăm ngàn đừng chấp vặt hắn.”

Nàng liên tục quở trách hắn một chuỗi Nàng liên tục quở trách hắn một chuỗi, đem Đái Tương Luân bốn cột không đáng một đồng, sau đó nhanh đem nam nhân đang trong lửa giận lôi đi bằng tốc độ nhanh nhất ra khỏi khu vực nguy hiểm.

–“Cô cùng tên họ Tần kia xảy ra chuyện gì?”

Bị kéo ra khỏi văn phòng, Đái Tương Luân liền thối mặt chất vấn.

Vừa rồi khi hắn lơ đãng nghe tiếng nói nhỏ của đồng sự cách vách, nói cái gì tổng tài có lệnh muốn Hoa Lộ Dư đến văn phòng hắn, một cổ bất an liền dâng lên trong lòng hắn.

Cũng không biết tên họ Tần kia muốn làm cái gì, cư nhiên chú ý đến nữ nhân của hắn, hắn hỗn hển vọt tới phòng tổng tài, quả nhiên nhìn đến một màn làm cho hắn không nên nhìn.

–“Tôi cùng họ Tần...không đúng, tôi nói tổng tài, chúng ta nào có chuyện gì? Vòng tay của tôi ngày hôm qua bị rơi ở nhà ăn, tổng tài nhặt được muốn trả lại cho tôi, như vậy mà thôi” nàng bị hung không hiểu ra sao.

–“Nhặt được này nọ trực tiếp cho người trả lại là được rồi, còn áy náy như vậy làm gì? Ta xem hắn tâm thuật bất chính, nếu không ngày hôm qua làm chi ân cần như vậy, chủ động mời chúng ta ăn cơm? Sớm biết tên kia không có lòng tốt gì!” hắn tức giận cái tên nam nhân ti bỉ họ Tần, càng tức giận chính mình lúc đó không nghĩ thông suốt.

–“Anh còn nói” nhất tưởng vừa rồi hắn không khống chế được, nàng liền nhịn không được đánh hắn-“Cho dù anh bất mãn như thế nào, cũng không nên dùng loại thái độ như vậy với thủ trưởng, vạn nhất hắn quan báo tư thù (lấy việc công trả thù việc riêng), đem anh một cước đá ra khỏi công ty thì làm sao bây giờ?”

Nàng càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng cảm thấy loại chuyện này có thể phát sinh –“Ai biết tổng tài có thể hay không đúng như thoát nhìn là quang minh lỗi lạc? Đái Tương Luân, anh thật sự là ngu đã chết”

Nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại, mày càng lúc càng nhúu chặt, Đái Tương Luân vốn đang một bụng tức giận nhìn thấy nàng vì chính mình mà sốt ruột, tâm tình lập tức chuyển hảo

–“Tiểu Dư” hắn đến gần nàng, đem nàng nhét vào trong lòng –“Nóng vội như vậy tha ta ra khỏi văn phòng, có phải hay không là quan tâm ta, sợ ta bị lão bản cho cuốn gói?”

Nàng ngừng một chút, tiếp theo hừ một tiếng –“Tôi mới không có”

Xem bộ dáng cứng rắn của nàng, linh quang của Đái Tương Luân chợt lóe, rầu rĩ buông nàng ra.

–“Kì thật em nói đúng, cái họ Tần kia là tiểu nhân, trước kia ta thường cùng cấp trên tiếp xúc, cho nên tin tức rất rõ ràng, người kia đặc biệt thích quan báo tư thù, phàm là người đắc tội hắn, hắn đều có thể áp dụng thủ đoạn không quang minh trả thù, đáng giận hơn hắn còn...” hắn như là có chút khó mở miệng bỏ qua một bên đầu.

–“Còn cái gì?”

–“Hắn thích ta”

–“Trời ạ!”

Đái Tương Luân nhìn xem chặc chặc lấy làm kì. Không nghĩ tới tiểu nữ nhân này lại dễ tin người như vậy, bất quá nếu bị Tần Mạc Dương biết hẳn bị chính mình dùng phương thức này chửi bới hẳn, kết cục khả năng thật sự thê thảm nha.

-“Trước kia ta đã muốn nói với hẳn là ta có bạn gái, ngày hôm qua vừa vặn làm cho hẳn nhìn thấy chúng ta ăn cơm, nhưng em lại cực lực phủ nhận, ta nghĩ hẳn nhất định sẽ hoài nghi ta diễn trò, nếu làm cho hẳn phát hiện ta lừa hẳn, hơn nữa đối hẳn nói năng lỗ mãng, ta nghĩ ta chết thực thê thảm.”

-“Kia làm sao bây giờ?” bởi vì kích động mà Hoa Lộ Dư vội hỏi, hoàn toàn không có phát hiện Đái Tương Luân lảng lẽ toát ra một nụ cười gian.

-“Tiểu Dư, kỳ thật còn có một biện pháp để tránh hẳn trả thù ta”

-“Biện pháp gì, anh nói, anh nói”

Thấy nàng khẩn trương vì chính mình như vậy, tâm tình của hẳn càng thêm sung sướng –“Chính là em cùng ta chính thức kết giao, làm bạn gái ta”

-“Sá?” Hoa Lộ Dư ngẩn ngơ.

-“Chỉ cần em thật sự là bạn gái của ta, tên kia sẽ chết tâm, mà đối hẳn hiểu biết, đại khái sẽ đem chuyện vừa rồi làm lẽ vật cuối cùng cho ta” nói xong lời cuối cùng, Đái Tương Luân cũng cảm thấy toàn thân mình đang nổi da gà.

-“Nhưng là...”

-“Hay là em không muốn?” suy sụp hạ mặt, hẳn tràn đầy uể oải.

-“Tôi...”

-“Quên đi, thực xin lỗi, ta biết như vậy rất miễn cưỡng em, ta hiện tại vừa đáng thương lại nghèo túng, làm sao có thể xứng đôi với em? Là tự ta nghĩ linh tinh”

-“Mới không phải như vậy” Hoa Lộ Dư thốt ra, dùng sức lắc đầu –“Anh không có không xứng với tôi, là...là tôi không xứng với anh”

-“Tiểu Dư?” nhãn tình của hẳn sáng lên –“Nói như vậy, là em đáp ứng rồi?” (haizz, dùng phương thức này lừa gạt con gái nhà lành, anh hồ ly quá đi)

Mặt nàng hồng hồng, chậm chạp không có gạt đầu.

-“Có phải hay không?” hẳn nhất định phải nghe được nàng nói ra miệng.

-“...Ân” nàng then thùng gạt đầu. Tuy rằng là vì cứu hẳn mà bất đắc dĩ phối hợp hạ sách, nhưng chính nàng hiểu được, nàng tuyệt không bài xích, thậm chí cao hứng rốt cuộc có cái cớ để nàng nhận hẳn.

-“Ân?” Hẳn cố ý nhếch i.

-“Được rồi, tôi đáp ứng”

-“Ôm ta một chút, ta mới có thể thật sự tin tưởng em”

Không có biện pháp, nàng đành phải nghe theo.

Ở chung lâu nàng biết hẳn bề ngoài trầm ổn ngăn nắp, nhưng thật ra lại có tính tình làm nũng như trẻ nhỏ.

Dang hai tay, nàng nhẹ nhàng ôm hẳn, nhưng giây tiếp theo đã bị đảo khách thành chủ bị hẳn ôm vào trong lòng, ôm chặt lấy.

-“Ta nói rồi, vô luận em làm ra bao nhiêu trở ngại, ta đều sẽ vượt qua. Tiểu Dư, ta thích em, không có giả dối, ta sẽ đối tốt với em cả đời, tin tưởng ta.”

Nghe lời thề bình thường đơn giản như vậy, lại làm cho ngực Hoa Lộ Dư ấm áp ngọt ngào, lảng lạng lan tràn ngay tại lúc hẳn nói ra câu nói như có ma lực đó.

7. Chương 7

Không biết là do hiệu quả của mưu kế mà Đái Tương Luân bày ra hay không, tóm lại chuyện hấn chống đối thủ trưởng thật sự không có khiến cho sóng to gió lớn nổi lên, hấn đi làm giống như từ trước tới nay, cũng không có thấy Tần Mặc Dương đi tìm hấn áp dụng hình phạt nào đó.

Bất quá, Hoa Lộ Dư vẫn thật lo lắng, cho nên mỗi ngày đều tìm Đái Tương Luân gấp gáp hỏi thăm, mà Đái Tương Luân lại thừa dịp này đưa ra yêu cầu ở chung. (tên này cáo già kinh khủng, lừa tiểu thỏ chui vào miệng từng tí một)

-“Tiểu Dư, hiện tại em cần có người đi theo chiếu cố, nếu vạn nhất có cái gì không khỏe thì làm sao bây giờ? Nếu chúng ta là người yêu, đương nhiên là ta sẽ chiếu cố em, cho nên đáp ứng ta cùng ở một phòng, nhân dịp bồi dưỡng cảm tình”

Nói mấy câu, Hoa Lộ Dư liền không thể phản bác.

Vì thế cuộc sống chung mới lại bắt đầu, ngọt ngào cũng theo đến, mỗi buổi sáng tỉnh lại, nàng đều phải cấp Đái Tương Luân một cái hôn sớm an, nếu quên mất sẽ bị phạt gấp mười.

Có thể là nói như vậy, vài lần rõ ràng nàng hôn hấn, hấn lại còn soi mói nói hôn không đủ lực, muốn phạt, nói hôn không đủ chân thành, muốn phạt, còn có nói hôn làm cho hấn cảm thấy giống như đối phó cũng muốn phạt.

Tóm lại, kết quả cuối cùng đều là hấn đem đặt nàng ở trên giường tự mình dạy nàng cái gì là chân chính hôn môi. (đây, dê nàng nào lại thả ra nhà ta, một thế)

Mà những nụ hôn này diễn ra, không khỏi châm ngòi lửa cháy, mỗi khi bọn họ cơ hồ khắc chế không được, nhưng chỉ cần nghĩ đến cục cưng, hai người rất ăn ý cưỡng chế dục hỏa, khiến ối ngày đều chật vật, nhưng cũng thật ngọt ngào.

Bất quá việc cứ như thế, ở trong công ty, tình cảm của bọn họ vẫn trong trạng thái bí mật, cho dù Đái Tương Luân kháng nghị cũng không có hiệu quả.

Khi ngày sắp đến thời gian giữa trưa, ngực Hoa Lộ Dư đột nhiên truyền đến một cảm giác buồn nôn mạnh mẽ.

Nàng đột nhiên nhớ tới buổi sáng sợ đi làm muộn, bữa sáng ăn quá mau, hơn nữa gần đây tình trạng nôn ọe càng ngày càng nặng, chỉ sợ thành một trận rối loạn.

Sắc mặt của nàng dị thường khó coi, chạy như bay vào toilet, ói ra, nhưng vẫn làm cho nàng cực kì không thoải mái, phun hết thức ăn lại tiếp tục nôn khan.

-“Trời ạ! Tiểu Dư, người làm sao vậy?” vừa lúc có đồng sự vào toilet, nhìn thấy sắc mặt nàng khó coi cực điểm, không khỏi lo lắng hỏi.

-“Ta...nôn”

Thấy nàng như vậy, đồng sự bị sợ hãi, vội vàng tìm viện binh. Không bao lâu, toàn bộ người bộ tài vụ đều biết nàng phun lợi hại, thoát nhìn không chỉ là do ăn phải thứ hư hỏng mà ói.

Làm cho khi Đái Tương Luân nghe được lời đồn, chỉ thấy nhóm bát quái của bộ tài vụ vây quanh ở ngoài toilet lú lú.

-“Tránh ra!” sắc mặt của hấn cũng không tốt, đẩy ra các nàng chạy vào toilet.

-“Đái quản lí, đó là nha vệ sinh nữ nha...”

Lúc này Đái Tương Luân còn cố kị nhà vệ sinh nam nữ gì nữa, vội vàng vào toilet, thấy nữ nhân âu yếm đã phun đến cả người hết sức, sắc mặt tái nhợt còn đổ mồ hôi lạnh, bên cạnh còn có hai đồng sự vỗ lưng nàng.

-“Tiểu Dư!” hấn lập tức phi qua tiếp nhận phần việc của hai người kia, mi tâm gấp gáp -“Như thế nào đột nhiên ói lợi hại như vậy? ta mang em đi bệnh viện” một bên sờ sờ cái trán của nàng, một bên giúp nàng lau mồ hôi.

-“Dạ dày thật khó chịu, rất muốn ói...”

Hắn vội vàng lấy ra mấy viên kẹo mang tùy thời trong người, lấy ra một viên để đến bên môi nàng -“Có nghĩ ăn? Có thể giảm bớt cảm giác buồn ói”

Mọi người đều ghen hòng trên trời. Đái quản lí khi nào thì thân mật với Tiểu Dư như vậy?

Nàng lắc đầu, suy yếu nói -“Không muốn ăn, thật là khó chịu, cả người không lực”

Hắn trừng nàng, mang theo vài phần trách cứ -“Em có điểm phát sốt, ai bảo tối qua em đá chần, giúp em đắp vài lần đều đá xuống, hiện tại tốt lắm, cả đời sinh bệnh đi?”

Hoa Lộ Dư có điểm ủy khuất, miệng khéo léo dô lên, hốc mắt cũng hồng hồng -“Nhưng là đêm qua thực nóng a...”

Nghe thấy mấy lời này, đoàn người đồng sự đều hút một ngụm khí lạnh.

Phó Tiểu Mĩ nhìn không được bật thốt lên hỏi -“Các người...là quan hệ gì?”

Rốt cuộc ý thức được bên trong còn có một đồng người chờ, Hoa Lộ Dư nhất thời cảm thấy quần bách -“Ta...”

Đái Tương Luân tuyệt đối không cố tránh ánh mắt mọi người, đột nhiên cúi người đem nàng bế lên, đến trước mặt mọi người nói -“Nàng mang thai, trong bụng có con của ta, còn có, chúng ta đã kết giao sắp ba tháng, nếu không còn vấn đề gì, không thấy Tiểu Dư hiện tại thực suy yếu sao, còn không mau rời đi?”

Kế tiếp, một đoàn người lâm vào trong sự kinh ngạc.

Hoa Lộ Dư quần bách rên rỉ một tiếng, làm con chim đà điểu, rúc vào trong ngực hắn. Hắn làm sao có thể đem mọi chuyện đột nhiên công khai? Cũng không thương lượng trước một chút sao?

Đoàn người ngây người nửa ngày, mới chậm rãi hoàn hồn, lời nói thảo phạt bắt đầu nói ra.

-“Tiểu Dư, người thật sự quá đáng nha! Cùng Đái quản lí vụng trộm kết giao cũng không nói cho chúng ta biết một tiếng.” (haizz, đã nói vụng trộm rồi thì làm sao mà nói)

-“Nói đúng nha, chẳng lẽ sợ chúng ta không chúc phúc người sao?”

-“Nên phạt liền phạt, Tiểu Dư thật xấu. mọi người không thể tha nàng...”

-“Tốt lắm, tốt lắm, muốn phạt cũng phải chờ nàng nghỉ ngơi khỏe lại, đến lúc đó ta thay nàng mời các người đi ăn cơm tại nhà ăn quý nhất, lại đi phòng Karaoke tốt nhất ca hát, như vậy có thể đi?” Đái Tương Luân ôm tiểu nữ nhân then thùng không được tự nhiên trong lòng -“Ta mang Tiểu Dư đi bệnh viện, nhớ rõ xin phép chủ quản giúp nàng”

Nói xong, ngay tại trước mắt bao người, ôm Hoa Lộ Dư rời đi hiện trường.

-“Anh làm sao có thể trước mặt đồng sự em tuyên bố chúng ta đang kết giao? Lúc trước không phải nói tốt nhất không nên tùy tiện công khai sao?”

Từ sau khi trở về từ bệnh viện, Hoa Lộ Dư nhìn không được làm khó dễ, chỉ cần nghĩ đến ngày mai đi làm chịu mọi người thẩm phán, nàng liền thành thập phần vô lực.

Đem nàng đặt lên giường, giúp nàng làm một ly nước hoa quả, Đái Tương Luân mới ngồi vào bên giường, dùng chăn bông bao nàng kĩ càng sợ bệnh tình của nàng tăng thêm.

-“công khai cũng đã công khai, có cái gì đáng oán giận? chẳng lẽ em muốn ta trở mặt nhìn em chịu khổ, ta lại đứng khoanh tay đứng nhìn một bên sao?”

Khi hắn nghe nói bộ tài vụ có người ói như điên ở toilet, đã muốn đoán chính xác nàng xảy ra chuyện, sợ tới mức lập tức chạy đến nhà vệ sinh nữ, may mắn trực giác của hắn quả thực chính xác.

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn cảm thấy khẩn trương lo lắng vì một nữ nhân, loại cảm giác xa lạ này đã dần dần biến thành chương trình học chủ yếu trong nhân sinh của người nào đó.

Hai mươi tư năm trước, hắn chưa từng học quá cách yêu một người khác như thế nào, chỉ là đương nhiên thừa nhận sự sủng ái cùng hâm mộ của người khác.

Thăng đến tình yêu chân chính tới mới phát giác, chính mình từ trước, trên phương diện tình cảm có bao nhiêu cần cỗi.

Vươn bàn tay, nhẹ nhàng vỗ về cái trán của nàng, may mắn thầy thuốc nói nàng chỉ là cảm mạo nhẹ, nhưng hắn vẫn không dám tùy ý, cứng rắn bắt buộc thầy thuốc giúp nàng kiểm tra nhiều lần, xác định mẫu tử bình an mới đưa nàng về nhà.

–“Tiểu Dư...” ánh mắt của hắn trong suốt vô cùng, còn thật sự nhìn vào mắt nàng –“Lúc trước ta đáp ứng em sẽ thật tốt bảo hộ em, ta nói được nhất định sẽ làm được, hy vọng em có thể tin tưởng ta từ nội tâm”

Nghe vậy, Hoa Lộ Dư vụng trộm cảm động trong lòng, có một chút ấm áp, có chút thỏa mãn, càng nhiều đó là chờ đợi hướng tới tương lai.

–“Chẳng lẽ em tính cho ta cả đời làm tình nhân?” chuyện vừa chuyển, hắn lại vẽ mặt lên án nhìn nàng –“Ta cũng không muốn cả đời như vậy”

Hoa Lộ Dư nhìn sắc mặt ghét bỏ của hắn, cố ý cười xấu xa một tiếng –“Bị bao dưỡng nên có bộ dáng bị bao dưỡng, nào có người nào mỗi ngày đều muốn đòi làm tình phu phù chính, anh ngoan một chút, như vậy chủ nhận mới có thể đối tốt với anh...”

Nhìn hàng lông mày của hắn theo lời nàng nói càng ngày càng cao, nàng cười đến đắc ý.

–“Tốt lắm, hiện tại anh cư nhiên sẽ chiếm tiện nghi em?”

Hắn tà khí vươn bàn tay, trực tiếp công kích thất lưng của nàng, bắt đầu không khách khí làm cho nàng ngứa, hai người cùng nhau đùa nghịch một chỗ, tựa như hai đứa nhỏ không lớn.

Thăng đến khi chơi mệt, hắn mới đưa nàng kéo vào trong lòng, làm cho đầu nàng gối lên khuỷu tay hắn.

–“Em một chút cũng không quan tâm ta!” hắn đột nhiên không đầu không đuôi nói ra một câu.

Hoa Lộ Dư hướng khuôn mặt nhỏ bé về phía trước, đối diện cảm hắn –“Như thế nào lại nói như vậy?”

Cúi tầm mắt, hắn nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, nửa giả nửa thật oán giận –“Chúng ta nhận thức đã một đoạn thời gian, em cư nhiên cũng không hỏi tình hình trong nhà ta, cũng không hỏi ta trước kia từng kết giao quá mấy bạn gái”

Nàng nhú nhú mày, tâm đột nhiên nghĩ ra, mấy vấn đề này, quả nhiên bị nàng cố ý xem nhẹ.

Nàng đối hắn hiểu biết, quả thật chỉ rõ hắn tốt nghiệp đại học nổi danh tại nước ngoài, người nhà đều ở nước ngoài, năng lực công tác cao, có nhân duyên, được thủ trưởng cấp cao coi trọng, trừ đó ra, cái gì nàng cũng không biết, có lẽ đội ngũ bắt quái trong công ty hiểu biết hắn còn nhiều hơn nàng.

Về phần thế giới tình cảm của hắn, đó là nơi nàng không dám chạm vào, bởi vì nàng tự ti, nàng sợ khổ sở, sợ biết hắn từng có một đoạn tình cảm mãnh liệt, nghe vào lỗ tai mình nàng sợ nó sẽ thành một loại tra tấn.

Nhìn ra nàng bất an, hắn vỗ vỗ bên miệng nàng –“Đứa ngốc, ta chỉ nói em không quan tâm ta, em lại nghĩ đi đâu vậy? nghe cho rõ, Hoa Lộ Dư là người thứ nhất mà Đái Tương Luân ta thật tâm yêu, trước kia, không có nữ nhân nào từng tiến vào tâm bốn thiếu gia, cho nên em phải tin tưởng em là tốt nhất, biết không?”

Hai má Hoa Lộ Dư nhất thời đỏ ửng lên, khôn quần nhỏ giọng than thở –“Người ta lại chưa nói cái gì...”

–“Em là chưa nói, nhưng là cái đầu này sẽ làm cho tình hình rất phức tạp, cho nên loại chuyện này phải nói rõ mới tốt”

Nghe thấy lời này, Hoa Lộ Dư tựa như uống một viên thuốc an thần. Hắn nói nàng là đối tượng thứ nhất, cho dù là giả, nàng cũng nhận không được vui vẻ.

-“Kia...người nhà của anh có phải hay không đều ở nước ngoài? Bọn họ...thực thân thiện sao?” một khi được đến khảng định của hân, nàng cảm thấy chính mình có dũng khí hỏi chuyện hân.

Trong mắt hân mang ý cười, thực vừa lòng nhìn nàng mở rộng lòng, nhưng miệng cũng nhin không được ý xấu trên chốc -“Như thế nào, xấu con dâu sợ gặp mẹ chồng?”

Lời này lập tức nhận được cái xem thường của Hoa Lộ Dư -“Em thật xấu?” nàng chính là hướng nội nhất gan.

-“Hảo hảo hảo, em là mỹ nữ đệ nhất thế giới, ai dám nói em xấu ta liền tìm người đó liều mạng.” hân giả bộ hung ác.

Nàng liếc trắng mắt, nhưng đáy lòng cười trộm.

-“Nói đến ba mẹ ta, kỳ thật lúc ta sáu tuổi bọn họ đã ly hôn” hân đột nhiên nói.

-“Ách?” giật mình, nàng ngẩng đầu, không thể tin nang nhân lạc quan sáng sủa trước mắt này lại là một người khuyết thiếu gia đình.

-“Ba ta phong lưu hoa tâm, sau khi cưới mẹ ta vẫn không chịu an phận, chung quanh bên ngoài phong lưu, mẹ ta chịu không được cuộc sống hôn nhân như vậy, cho nên thời điểm tuổi còn trẻ liền rời đi ba ta”

Nàng nghe hân nói, khi nghe tới phong lưu hoa tâm, đáy lòng có chút đau.

-“Thời gian đó là thời kì hắc ám nhất trong cuộc đời ta, vốn là sau khi ta tan học ba mẹ sẽ đến tiếp ta, khi học tiểu học bạn bè thật hâm mộ ta, ngay cả ta cũng cảm thấy, chính mình là đứa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới, nhưng là...không nghĩ tới có một ngày ba mẹ ta sẽ ly hôn, không nghĩ loại chuyện này sẽ rơi xuống đầu ta.”

Hoa Lộ Dư nghe hân âm trầm buồn, biểu tình ảm đạm, Đái Tương Luân như vậy, là nàng chưa bao giờ gặp qua.

Trong lòng nàng tự động có hình ảnh bi thảm-hân cùng mẹ hân đi xa tha hương, không nơi dXào, cuối cùng mẫu tử hai người thê thảm qua từng ngày, mỗi ngày hân nhìn mẫu thân lấy nước mắt rửa mặt, hân khổ sở không thôi, âm thầm thề có một ngày phải trở nên nổi bật, làm ẹ hân sống cuộc sống hạnh phúc.... (nhận xét của Kẹo: tưởng tượng quá phong phú)

Nghĩ đến đây, nàng nhất thời đối hân đau lòng không thôi.

Đứng dậy, nàng đưa hân ôm vào trong ngực, làm ặt hân dán tại trước ngực mình. (haizz, không khác nào đưa thịt lên miệng cọt)

-“Mặc kệ anh từng có bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu tội, tất cả đều đã qua đi, từ nay về sau, em sẽ thay thế mẹ anh thật tốt đối với anh”

Nam nhân trong lòng đầu tiên là sửng sốt, nghe được câu cuối cùng nhin không được ngẩng đầu trừng nàng -“Ta mới không cần em làm mẹ ta, tiểu nữ nhân này, chỉ cần chuyên tâm làm đứa ngọc bị ta sủng là được rồi”

Không khí ảm áp lập tức tan thành mây khói.

-“Toàn bộ, ngọc làm cho người ta hận không thể một ngụm ăn luôn” một tay hân lấy nàng đặt ở dưới thân, hai tay nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn hôn, tất cả còn thật sự -“Ta nghĩ có một iga đình, có thê tử, có đứa nhỏ, có ta nghĩ muốn tất cả, chúng ta cùng đi siêu thị mua đồ ăn, chúng ta cùng đi làm, cuối tuần mang theo đứa nhỏ đi chơi, Tiểu Dư...chúng ta kết hôn được không?” (anh này chơi chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh hử?)

Nhìn mặt của nàng, lời nói muốn cùng nàng một chỗ cả đời là lời hân nói từ đáy lòng. Không nghĩ thu hồi.

Hoa Lộ Dư trừng lớn ánh mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú gần gũi, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào đáp lại.

-“Em không nghĩ cùng ta kết hôn sao?” hân nơm nớp lo sợ hỏi.

-“Em...” nàng khẽ cắn cánh môi, theo bản năng né tránh ánh mắt hắc -“Chúng ta...không thể kết giao thêm một đoạn thời gian, sau bàn lại vấn đề này sao?”

-“Em lo lắng tình cảm của chúng ta chưa đủ vững chắc sao?”

-“Em...” nàng rất muốn, nhưng bóng ma kia giống như mây đen vũng vàng chiếm cứ góc lòng nàng, cho nên nàng cho dù cố gắng, nói đến bên miệng, cũng không phát ra thanh âm.

Nàng nghĩ, nàng còn cần thêm chút thời gian để xua đi nó.

Thấy bộ dáng quanh co của nàng, Đái Tương Luân biết nàng sĩ diện, tính cách có bướng bỉnh, cho nên cũng không nóng lòng nhất thời muốn biết kết quả, hơn nữa còn rất nhiều chuyện hắc chưa chuẩn bị tốt, cho nhau một đoạn thời gian cũng đúng.

Cái hôn như chuồn chuồn lướt nước hạ xuống trên làn, gần bó mang theo một chút trấn an -“Tốt lắm, chúng ta từ từ sẽ đến, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện làm lão bà của ta”

Hoa Lộ Dư thập phần may mắn, sau khi tình cảm của nàng cùng Đái Tương Luân sáng tỏ, chính mình cư nhiên không thành vật hi sinh, nàng không khỏi đoán rằng, muốn làm không tốt chính là hắc ở dưới thu mau lòng tốt.

Thời gian qua quá nhanh, trong nháy mắt, tiểu bảo bảo trong bụng đã bốn tháng, bụng của nàng đã có một chút hở ra, cũng không nôn ọe lợi hại như trước nữa.

Mắt thấy sắp đến cuối năm, người nhà đã lâu không liên hệ đột nhiên gọi điện thoại cho nàng, là đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng -Hoa Thành Hạo, nhỏ hơn nàng sáu tuổi.

Đối với người em trai này nàng cũng không chán ghét cũng không có yêu thích, bởi vì quan hệ của nàng với kẻ mẫu cũng không hòa hợp, cùng ba ba cũng thập phần bất hòa, cho nên chỉ ở dịp đặc biệt cuối năm nàng mới về nhà một chuyến, cho nên nàng cùng em trai này không thân thiết lắm.

Bối cảnh gia đình như vậy, làm cho nàng khó có thể hướng Đái Tương Luân mở miệng, may mắn hắc cũng chưa bao giờ hỏi qua, chẳng qua...như lời hắc nói, hắc từng nói nàng không quan tâm hắc, bởi vì nàng cũng không hỏi qua gia đình hắc, như vậy còn hắc? hắc cũng không phải không quan tâm nàng sao?

Nàng vầy vầy đầu, muốn mình đừng để ý mấy chuyện vụn vặt. Lúc này bên tai hợp thời nghe thấy đồng sự kêu to.

-“Tiểu Dư, tổng tài gọi người đến văn phòng” Phó Tiểu Mĩ vừa nói vừa ái muội hướng nàng nháy mắt mấy cái -“Người gần đây thật đào hoa nha, đại lão bản nhiều lần gọi đến bộ tài vụ chúng ta yêu cầu người đến văn phòng của hắc, chi chi! Một bên là tổng tài, một bên là Đái quản lí, thật là làm cho người ta đỏ mặt”

Hoa Lộ Dư vừa tức giận vừa buồn cười liếc nàng một cái -“Không cần nói hươu nói vượn! ta cùng tổng tài không có quan hệ ái muội gì hết!”

Nói cho hết lời, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói của Đái Tương Luân, trong lòng lại bất an.

Chẳng lẽ tổng tài hiện tại mới muốn đối phó với Đái Tương Luân sao?

Nàng mang theo tâm tình bất an đi vào văn phòng tổng tài, gõ cửa mà vào, trong lòng thầm nghĩ nên đối phó với tổng tài như thế nào cho chu toàn.

Mà khi nàng đẩy cửa vào, phát hiện bên trong phòng có hai người xa lạ nàng chưa bao giờ gặp, bọn họ thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi, một thân quý khí, nam anh tuấn tiêu sái, nữ ung dung đẹp đẽ, mà hiện tại, ánh mắt hai người đều nhìn chăm chăm nàng.

Nàng bị xem cả người sợ hãi, lại không dám hỏi nhiều, Hoa Lộ Dư chỉ đành phải kiên trì đứng ở cửa -“Tổng tài, có phải tôi quấy rầy ngài tiếp khách? Như vậy....một lát nữa tôi quay lại.”

Tần Mặc Dương hướng nàng thủ thế -“Hai vị này không phải khách của ta, bọn họ đến muốn gặp cô”

Gặp nàng? Hoa Lộ Dư càng khó hiểu, hai người kia là ai nàng cũng không biết nha.

Chỉ thấy vị phu nhân vẻ mặt tươi cười chậm rãi đến trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá nàng một phen –“Nghe nói Hoa tiểu thư đã mang thai sắp bốn tháng?”

-“Ách?”

-“Thân thể có khỏe không? Thèm ăn không? Hoàn cảnh sống thế nào? Đã mang thai tại sao còn đến công ty làm?”

Hỏi liên tiếp một loạt vấn đề làm cho nàng không rõ ràng, cuối cùng chỉ có thể dùng ánh mắt cầu cứu hướng Tần Mặc Dương –“Tổng tài...này...này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Hắn hiển nhiên cũng thực vô lực-“Hai vị này là cha mẹ ta, bọn họ vừa từ nước ngoài trở về”

Vừa nghe là cha mẹ tổng tài, nàng nhất thời nghiêm nghị khởi kính, tuy rằng vẫn không rõ ràng lắm rằng cha mẹ tổng tài có quan hệ gì với mình, nhưng vẫn lễ phép đối bọn họ hành lễ -“Bá phụ, bá mẫu, các ngài khỏe”

-“Hiện tại có rất ít cô gái còn dễ dàng thẹn thùng như vậy”

-“Xác thực so với mấy cô gái đầu nhuộm đủ màu tóc , trên mặt trang điểm trắng dã kia đáng yêu hơn nhiều.”

Trung niên nam tử vẫn không nói chuyện bỗng dừng cũng gia nhập hàng ngũ bình luận Hoa Lộ Dư.

-“Hoa tiểu thư có chỗ nào cần giúp đỡ không?”

Trung niên phu nhân nhất thời trừng mắt hướng lão công liếc mắt một cái –“Đừng dọa con dâu” nói xong, nàng cầm lấy tay Hoa Lộ Dư cười –“Con đã mang cốt nhục nhà chúng ta, như vậy về sau ta sẽ gọi con là Tiểu Dư. Nếu thằng con ngu ngốc kia của ta dám khi dễ con, con cứ việc nói cho ta, ta sẽ giúp con sửa chữa hắn.”

-“Bá mẫu, chờ một chút, cháu nghĩ...bá mẫu hẳn là hiểu lầm” càng nghe càng không thích hợp, Hoa Lộ Dư liên tục lắc đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn vì xấu hổ mà đỏ bừng –“Cháu ...xác thực mang thai, nhưng...nhưng cháu cùng tổng tài là trong sạch, đứa nhỏ này không phải của ngài ấy, ngài ấy chỉ là thủ trưởng của cháu mà thôi.”

Rốt cuộc xảy ra vấn đề gì a?

Gặp gỡ vợ chồng Tần thị nói chuyện này, nàng không khỏi gấp gấp đến độ trên trán toát mồ hôi.

Đúng lúc này, cửa văn phòng lại bị người dùng sức đẩy ra, là Đái Tương Luân, phương thức xâm nhập vẫn thô bạo như cũ, chẳng qua lần này, Hoa Lộ Dư rất cảm kích sự xuất hiện của hắn.

Hắn nhanh chóng đến gần mọi người, sau đó một tay kéo nữ nhân của mình xả vào trong lòng, sắc mặt khó coi, thái độ cũng thập phần kiêu ngạo.

-“Hai lão nhân các người không ở Anh quốc sống cuộc sống thế giới của hai người, không có chuyện gì bỗng nhiên về nước? trở về còn chưa tính, còn lén lút đem nữ nhân của ta mang đến đây, các người có biết hay không hiện tại nàng đang mang thai, vạn nhất các người có cử chỉ điên cuồng làm nàng sợ hãi, các người bồi thường được không?”

Hoa Lộ Dư bị thái độ của hắn làm cho sợ hãi đến hoa dung thất sắc, lập tức dùng tay che miệng hắn lại –“Nói chuyện anh nói nhỏ thôi, khách khí một chút, bọn họ là cha mẹ tổng tài”

Lần trước nam nhân này ở trong này chống đối tổng tài, lần này thái độ lại càng không biết tốt xấu giáo huấn cha mẹ tổng tài, chẳng lẽ hắn thật sự chán sống?

Đái Tương Luân đang nổi nóng không có nghe nàng khuyên can, kéo tay nàng xuống, thực cứng ngắc nỗ nỗ cầm –“Ta khẳng định quên nói với em, hai kẻ điên này là ba mẹ ta”

-“Dát?” nàng ngăn ra –“Nhưng là, bọn họ rõ ràng chính là ba mẹ tổng tài”

Đái Tương Luân hừ một tiếng, không cam lòng thẳng thắn nói –“Ta vừa vặn “lại quên” nói cho em, ba mẹ ta, vừa vặn là ba mẹ của vị tổng tài vĩ đại kia.”

8. Chương 8

-“Cho nên anh mới nói thua cổ phiếu, phòng ở bị niêm phong, lại bởi vì làm việc sai lầm bị thủ trưởng mắng, chịu khổ bị giáng chức, tất cả này, đều là gặt tôi đúng hay không?”

Làm cho khi Hoa Lộ Dư rốt cuộc biết rõ mọi chuyện, còn giống con rối bị ba mẹ Đái Tương Luân thay nhau hỏi thăm hỏi han ần cần xong, mới có thể đào thoát cái văn phòng quá mức nhiệt tình kia.

Không nghĩ tới Đái Tương Luân dĩ nhiên là nhị thiếu gia tập đoàn Quang Minh, là em trai tổng tài Tần Mặc Dương, chẳng qua hai anh em này một theo họ cha, một theo họ mẹ, hơn nữa bề ngoài Tần Mặc Dương giống cha, mà Đái Tương Luân lại cực kì giống mẹ, cho nên mọi người trong công ty không đoán được quan hệ của bọn họ.

Này cũng giải thích vì sao Đái Tương Luân nhiều lần khiêu khích thủ trưởng, vẫn không có việc gì, mà những lời nói dối kia, càng chứng minh chính nàng có bao nhiêu ngu xuẩn khi một mực tin những lời nói dối kia.

Hoa Lộ Dư cảm thấy chính mình tựa như tiểu sử, bị người đùa giỡn đến đùa giỡn đi, còn ngu ngốc thật sự thay nam nhân này lo lắng, thật...thật sự là tức chết nàng!

Nhưng ở trước mặt ba mẹ tinh lực tràn đầy của Đái Tương Luân, nàng thật sự không thể đem mọi phần nộ ở đáy lòng nói ra, chỉ có thể đợi cho thời điểm chỉ còn hai người, khởi binh vấn tội cái tên đầu sỏ này.

Đái Tương Luân lập tức làm ra biểu tình đầu hàng, vẻ mặt còn biết sai để sửa -“Tiểu Dư, ta biết ngay từ đầu giấu diếm thân phận chính mình là ta không đúng, nhưng...ta cũng có nỗi khổ riêng”

Hắn nói thập phần êm tai -“Thứ nhất, thân phận ở trong công ty của ta là không bị công khai, chỉ có vài ban giám đốc thúc thúc bá bá biết, thứ hai, lúc trước sở dĩ giả trang người nghèo đáng thương, còn không phải do em không chịu cho ta cơ hội tiếp cận? về phần thứ ba...”

Hắn bỗng dừng đem nàng ôm vào trước ngực -“Ta nghĩ nhìn xem em, nữ nhân ngu xuẩn này có thể đồng tình với ta hay không, sau đó hảo tâm thu lưu, mà em quả nhiên không làm cho ta thất vọng.” Nói xong, hắn dùng lực hôn nàng một cái trên trán -“Ta chỉ biết em là nữ nhân thiện lương nhất trên đời” (nịnh hót nhanh ghê)

Sắc mặt của Hoa Lộ Dư đã khó coi rất lâu, không chút lưu tình bỏ ra hai cái tay có hạnh kiểm xấu -“Nếu tôi đoán không sai, anh nói ba anh phong lưu hoa tâm, mẹ anh cũng là gian khổ sống qua ngày đi?”

Nàng vừa rồi cũng không bỏ qua màn ảnh ba mẹ hắn khanh khanh ta ta, rõ ràng là lão phu thê sắp nam mười, vẫn còn trước mắt tiểu bối biểu diễn ân ái, nàng nhìn thấy còn đỏ mặt thẹn thùng, người lớn tuổi mà tình cảm còn tốt như vậy, nói ba hắn phong lưu hoa tâm, đánh chết nàng cũng không tin tưởng.

-“Này đều là em đã đoán sai, bọn họ thật là ly hôn, hơn nữa cho đến bây giờ còn chưa có kết hôn lại.”

-“Cái gì? Nhưng là bọn họ thực ân ái...”

-“Đừng nhìn phụ mẫu ta hiện tại tình cảm rất tốt, năđó ba ta thật là hoa tâm củ cải không chịu nổi ngoại giới dụ hoặc.”

Đái Tương Luân không chút nào kiêng kị nói ra chuyện ba mẹ. hóa ra phụ thân Tần Chính Kiệt khi còn trẻ anh tuấn tiêu sái, sự nghiệp xuất sắc, sau khi cưới đại tiểu thư Đái Lệ Lệ, sự nghiệp tăng lên như ánh mặt trời ban trưa.

Hai người có hai con, con trai trưởng là Tần Mặc Dương, con trai thứ là Tần Mặc Phàm, chính là Đái Tương Luân hiện tại.

Một nhà bốn người vốn hòa thuận vui vẻ, nhưng Tần Chính Kiệt là đại lão bản tập đoàn Quang Minh, tiếp xúc vô kể, tự nhiên cũng lấy dấn thói quen gặp thì chơi.

Một ngày, hắn rốt cuộc bởi vì xã giao mà cùng một nữ hộ khách phát sinh quan hệ, lần đầu tiên thể nghiệm tư vị ngoại tình, từ đó Tần Chính Kiệt bắt đầu thường xuyên lén lút ngoại tình.

Chính là trên trời không không hề gió lửa tường, Đái Lệ Lệ thân là nữ cường nhân trong giới trang phục nữ, làm người cường hãn không khéo, ngẫu nhiên từ bạn tốt biết được lão công của chính mình thường xuyên cùng một thiên kim trong giới thượng lưu lui tới, liền nổi lên lòng nghi ngờ, âm thầm lưu ý, không nghĩ tới cuối cùng nàng thật sự bắt được tận giường.

Nàng tính cách mạnh mẽ tự nhiên không nuốt trôi được việc này, dứt khoát kiên quyết chặt đứt tình cảm vợ chồng.

Hiệp nghị ly hôn nói trường tử do phụ thân nuôi nấng, thứ tử do nàng mang đi, từ nay về sau, thứ tử Tần Mạc Phàm theo họ mẹ, sửa danh thành Đái Tương Luân.

Đái Lệ Lệ xinh đẹp hào phóng, là hình tượng nữ nhân của rất nhiều nam nhân thành đạt mơ ước, vừa biết được nàng ly hôn, khôi phục thân phận độc thân, người theo đuổi liền đếm không xuể.

Tần Chính Kiệt cùng tình phụ kia vốn chỉ là ôm chơi đùa, làm khi thê tử đưa ra đơn ly hôn, còn tưởng rằng nàng chỉ là dọa唬, sau khi tách ra nàng sẽ hối hận, đến lúc đó hắn sẽ lại tìm nàng trở về. Mà khi hắn ở những trường hợp khác nhau nhìn thấy không ngừng có người đổi vợ trước ân cần, hắn mới phát giác hoàn cảnh không giống như hắn tưởng tượng, đổ kị trong lòng mọc tràn lan.

Từ đó về sau, đôi vợ chồng đã ly dị này, chính thức khai triển truy đuổi tình yêu lần thứ hai.

Nhiều năm qua đi như vậy, Tần Chính Kiệt đem tất cả thủ đoạn nghĩ muốn lấy về lại tin tưởng của thê tử, thậm chí vì theo đuổi nàng, ngay cả sự nghiệp cũng quảng cho con trưởng quản.

Theo lý thuyết, tình cảm cha mẹ trong lúc đó có vấn đề, người chịu ảnh hưởng nhất là con cái, nhưng Tần gia lại ngoại lệ, bởi vì Đái Tương Luân lại thập phần hưởng thụ cuộc sống cha mẹ tách ra.

Chỉ cần ba mẹ không kết hôn lại, hắn có thể cả đời là họ Đái, không cần lo lắng kế thừa gia nghiệp.

Nhưng Tần Mạc Dương từ nhỏ thích văn học cổ, đã phát thệ sau khi lớn lên nhất định phải đến trường đại học làm giáo sư quốc văn.

Hai người bọn họ đều coi sự nghiệp mà một tay phụ thân làm nên như khoai lang nóng, không ai muốn cầm, nhưng phụ mệnh nan vi (lời cha khó cãi), hai anh em bọn họ đều không thoát khỏi sứ mệnh trên người, chỉ có Đái Tương Luân chiếm ưu thế bởi vì đã sửa sang họ mẹ, cho nên liền công khai cự tuyệt chuyện này.

Nhưng Tần Mạc Dương làm sao có thể để cho em trai không đếm xỉa, liền cùng hắn ước định, chỉ cần sau khi Đái Tương Luân tốt nghiệp đến Quang Minh làm việc, trong vòng ba năm có thể làm đến vị trí ban giám đốc, hắn liền lập tức đáp ứng tự mình tiếp nhận Quang Minh, làm cho em trai tự mình gây dựng sự nghiệp ở bên ngoài. (hồ hô, như thế này chẳng trách cứ liên tục giáng chức em trai, tới bao giờ mới làm được giám đốc?)

Nếu trong ba năm Đái Tương Luân không làm ra thành tích, như vậy trọng trách tiếp nhận Quang Minh sẽ do hắn gánh vác.

Bởi vì như thế, Đái Tương Luân mới cố gắng làm việc, không ngừng vì công ty làm ra sinh ý, trong thời gian ngắn ngủi hai năm liền làm đến vị trí nghiệp vụ bộ quản lý.

Nếu không bởi vì làm mất đi báo cáo của Hoa Lộ Dư lần trước, hắn cũng sẽ không bị nắm đến bím tóc, lại càng không có chuyện hàng chức.

Nói đi nói lại, hiệp nghị giữa hai anh em, là vì có sự xuất hiện của Hoa Lộ Dư mà tạm thời dừng lại.

-“Vốn ta muốn theo kế hoạch là lấy thời gian ba năm để thoát khỏi thân phận kế thừa công ty, nhưng bởi vì em, nhân sinh của ta có đại chuyển biến, em xem, ta trả giá cho em nhiều như vậy, không phải là em nên hồi báo cho ta một chút?”

Sau khi Đái Tương Luân đem mọi chuyện nói ra, lại khôi phục vẻ mặt bất cần đời.

Nhưng tâm tình của Hoa Lộ Dư cũng rất phức tạp.

Hiện tại, hắn thật sự hoàn toàn phù hợp điều kiện của nam nhân nàng không nên trêu chọc.

Làm sao bây giờ?

Không biết tại sao Đái Tương Luân cảm thấy nàng trầm mặc lúc này quá mức khiếp sợ.

–“Ta đáp ứng em, về sau tuyệt đối không giấu diếm em chuyện gì”

Nói xong, vội vàng dùng hôn trên trán nàng, nhưng lúc này, Hoa Lộ Dư không một chút cảm thụ được nhiệt độ của nụ hôn kia, chỉ cảm thấy một thân lãnh ý.

Cha mẹ Đái Tương Luân ở nước ngoài chợt nghe đứa con nhỏ của mình yêu đương, còn có đứa nhỏ, cho nên hai người liền lập tức ném tất cả mọi việc ở nước ngoài, hỏa tốc trở về nước, muốn nhìn con dâu tương lai.

Điều này làm cho cuộc sống bình tĩnh của Hoa Lộ Dư xuất hiện biến hóa long trời lở đất, theo hai người kia bốn phía tuyên truyền, tin tức Đái Tương Luân là nhị công tử tập đoàn Quang minh rất nhanh bị mọi người biết, thân thể hiển hách như thế, làm cho địa vị của hắn ở công ty càng thêm tôn quý.

Cuối cùng, đôi vợ chồng điên cuồng kia hiển nhiên đem Hoa Lộ Dư trở thành búp bê thủy tinh, không chỉ có mệnh lệnh con trưởng cùng con thứ lập tức đình chỉ tất cả công việc của nàng ở công ty, về nhà chuyên tâm dưỡng thai, còn tìm chuyên gia ở bên hầu hạ, chuyện này đối với Hoa Lộ Dư mà nói là một chuyện tra tấn.

Nếu không phải Đái Tương Luân ngăn cản, chỉ sợ nàng đã bị bắt đến sống tại biệt thự Tần gia.

Đột nhiên có sự quan tâm sủng ái như vậy, làm cho Hoa Lộ Dư có chút vui vẻ, cũng có chút bất an, nàng quen từ nhỏ cô độc, lập tức trở thành nhân vật được chú ý, năng lực thừa nhận tự nhiên có hạn.

Nhất là đối với bữa tối cả nhà cùng ăn, loại không khí hòa thuận vui vẻ này làm cho nàng mâu thuẫn muốn thoát đi, nhiều năm cô tịch như vậy, không khí gia đình ấm áp như thế nàng chưa từng trải qua, cho nên khát vọng, nhưng cũng lo lắng tất cả tốt đẹp này tùy thời có thể biến mất không thấy.

Bữa tối qua đi, Đái Tương Luân lái xem cùng nàng trở về không gian ngọt ngào của hai người, Hoa Lộ Dư lấy ra chìa khóa, mở cửa phòng ra, bên trong một mảnh đen tối.

Nàng vừa định bật đèn, phía sau lại truyền đến một bàn tay to ấm áp, sau đó gắt gao đem nàng nhét vào trong ngực.

–“Tiểu Dư.” phía sau tai truyền đến hơi thở ấm áp của hắn, tiếng nói từ tính càng thêm dụ hoặc.

–“Trên người em rất cuộc có loại ma lực gì? Người nhà của ta thích em vô cùng, mẹ còn hỏi ta rất cuộc khi nào mới cưới em vào cửa?”

Giây tiếp theo, Hoa Lộ Dư chỉ cảm thấy tay mình bị người kéo, trong bóng đêm, có cái gì đó lạnh lẽo đeo vào ngón áp út của nàng.

Lòng của nàng bỗng dưng căng thẳng, giống như chờ mong gì đó, lại sợ hãi gì đó.

“ba”

Bên trong đột nhiên sáng lên, nàng bị kéo xoay người, khuôn mặt tuần tú kia đối diện, chỉ cảm thấy trong đôi mắt thâm thúy đen tối kia của Đái Tương Luân tản ra ánh mắt hi vọng.

–“Tiểu Dư, gả cho ta được không?”

Bàn tay to của hắn nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, Hoa Lộ Dư cảm thấy ngón áp út của mình có một cái nhẫn kim cương tinh xảo, rất vừa tay.

Kính hỉ qua đi, ác mộng lại ập đến.

Lời nói trước khi mẹ nàng lâm chung, sắc mặt trào phúng của tên lớp trưởng kia, biểu tình hổ thẹn lại kiên định của Lữ Uy Thần, từng màn lại xuất hiện trước mắt.

Vẫn là không được!

Hoa Lộ Dư đột nhiên lui về phía sau, nhìn thấy đáy mắt đầy nghi hoặc của Đái Tương Luân.

–“Tiểu Dư?” thanh âm của hắn cực kì nhẹ nhàng, mang theo vài phần không xác định –“Em...không nghĩ gả cho ta?”

Nguy rồi, phản ứng vừa rồi của nàng tựa hồ tổn thương hẳn! Hoa Lộ Dư khổ sở không thôi, lại không biết nên đáp lại như thế nào.

Thật lâu, nàng mới dời đi ánh mắt, áp a áp ứng nhắc lại –“Em...thời gian chúng ta nhận thức, kỳ thật cũng không lâu...có thể...chờ về sau bàn lại?”

Đái Tương Luân rõ ràng thấy ánh mắt nàng giãy dụa thống khổ, nhưng nàng cái gì cũng không nói, điều này làm cho hẳn thực bị thương.

Hắn nghĩ đến, chính mình có thể lần nữa cởi bỏ cái khóa vậy khốn nàng kia.

Nhưng lần này, ngay cả cho hẳn biết sự lo lắng trong lòng của nàng nàng cũng không cho.

Lần nữa theo đuổi nàng, bức nàng nói ra lời trong lòng, cũng là cần động lực để tiếp tục, mà lần này, sự trốn tránh của nàng, làm cho hẳn tạm thời không có khí lực tiếp tục.

–“Ta biết trong lòng em có thương tích, nhưng vì sao không chịu nói cho ta biết? chẳng lẽ ta không đáng tin như vậy sao?” thở dài, trên mặt hẳn lộ ra vẻ thất bại cùng thất vọng.

–“Tương Luân, kỳ thật em...” làm cho hẳn lộ ra biểu tình này, Hoa Lộ Dư rất tự trách, nàng vội vàng nghĩ muốn cùng hẳn phân tích nội tâm chính mình, nói cho hẳn vì sao nàng sợ hãi, nhưng vừa mới mở miệng liền bị hẳn đánh gãy.

–“Quên đi, ta không nên bức em trong chuyện này, em không nghĩ kết hôn, ta cũng không miễn cưỡng”

Lời này là có ý gì? Hẳn...đối nàng thất vọng rồi sao? Hoa Lộ Dư sợ hãi, nghĩ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng yết hầu không lên được tiếng.

Đái Tương Luân thấy nàng như vậy, càng thất vọng, hai mắt nhắm nghiền, âm thanh lạnh lùng nói –“Đã khuya, em cũng mệt mỏi, ngủ đi”

Hắn như thường ngày đem nàng đặt lên giường, giúp nàng đắp chăn, động tác mềm mại, sau đó tắt đèn.

Bên trong một mảnh bóng tối, Hoa Lộ Dư chỉ nghe thấy hẳn xoay người ra cửa, sau một hồi chờ đợi, hẳn vẫn không có trở lại, mà cái hôn ngủ ngon kia, đêm nay cũng không thấy.

Hoa Lộ Dư vốn nghĩ chờ hẳn trở về, nhưng đến cuối cùng thật sự không chống lại được ù rũ, nặng nề ngủ, nhưng đến sáng sớm, nàng mở mắt ra, mới phát hiện bên giường vẫn không có người.

Trong lòng thất kinh, nàng vội vàng chạy đến phòng khách, chỉ thấy phòng khách có một núi nhỏ mẩu thuốc lá, trong nhà cũng không thấy bóng dáng của hẳn.

Đái Tương Luân từ sớm đã đến công ty khuôn mặt tuấn tú trầm lãnh từ đầu đến cuối, ngay cả bình thường thích cùng đồng sự đùa giỡn vui cười cũng không thấy.

Từ sau khi thân phận chân thật bị vạch trần, đồng sự công ty chẳng những không đối hẳn kính nhi viễn chi, ngược lại càng thêm kính nể ngưỡng mộ, dù sao hai năm nay ở công ty hẳn thật sự cố gắng.

Chẳng qua vị nhị thiếu gia mai danh ẩn tích này, trước kia còn cảnh xuân đầy mặt, không biết vì sao hôm nay vừa đến công ty liền cau mày lãnh mặt.

Buổi sáng mười giờ hội nghị vừa chấm dứt, hẳn liền xông vào văn phòng tổng tài “ba” một tiếng, cầm tài liệu trong này ném lên mặt bàn, đặt móng ngồi xuống trước mặt huynh trưởng.

–“Nghe nói anh muốn phái Đại Vĩ bộ nghiệp vụ đi Pháp làm việc?”

Tần Mạc Dương vui đầu trong công văn ngẩng đầu, nghiền ngẫm đánh giá người trước mặt –“Có gì không ổn?”

–“Đây là tài liệu về tập đoàn Uy Khắc Tư của Pháp, có chút chỗ tôi cảm thấy có vấn đề, nếu nhất định phải phái người đến Pháp một chuyến phụ trách can thiệp bên đó, tôi nghĩ tôi có thể đi.”

Tần Mạc Dương khó hiểu nhíu mi –“Nhưng là hợp tác cùng tập đoàn Uy Khắc Tư đều do Đại Vĩ chịu trách nhiệm, hơn nữa người cùng Tiểu Dư không phải đang trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt sao? Lúc này đột nhiên xa à, tựa hồ không tốt lắm.”

Không đề cập tới thì không sao, vừa nghe đến tên bạn gái, sắc mặt của Đái Tương Luân liền trầm xuống –“Tóm lại, lần đi Pháp này tôi đi rồi”

Nói hắn tùy hứng cũng tốt, vô lý cũng thế, hắn chính là cảm thấy vô cùng tức giận khi nàng không thể thắng thán đối với mình.

Giận nàng, cũng giận chính mình không đủ để làm cho nàng tin tưởng.

Tâm tình như vậy, làm cho hắn thực phiền chán, phiền chán đến không thể xác định chính mình có hay không thể phát giận với nàng, cho nên tối hôm qua mới không dám vào phòng, thậm chí không dám cùng nàng đối mặt, trước hết rời nhà thẳng đến công ty.

Đến công ty, nghe nói đồng sự bộ nghiệp vụ sắp bị phái đến Pháp làm việc, cho nên hắn lập tức xung phong nhận việc, xin đi giết giặc thay.

-“Xem ra các người xảy ra gì đó không thoải mái?”

Tần Mạc Dương nói trúng tâm sự của hắn, điều này làm cho Đái Tương Luân có chút xấu hổ nói –“Tóm lại, anh chỉ cần ở trên văn kiện đó kí tên là tốt rồi”

-“Nhưng là ta không chấp nhận cho người rời đi vào thời điểm này”

-“Bằng không anh hi vọng ta thế nào?” nhin suốt một buổi tối không có bùng nổ, rốt cuộc hắn ở trước mặt anh trai bại lộ ra một mặt bốc đồng.

-“Nàng không tin ta! Không tiếp thu lời cầu hôn của ta, ngay cả có việc cũng nguyện chính mình giải quyết cũng không nói cùng ta...ta nghĩ hiện tại chúng ta cần một chút thời gian bình tĩnh, nếu không ta không dám cam đoan quan hệ giữa chúng ta có thể hay không trở nên tồi tệ.”

Tần Mạc Dương bất động thanh sắc nhìn bộ dáng em trai mình, tuy rằng không biết vợ chồng son bọn họ xảy ra vấn đề gì, nhưng nhìn em trai từ nhỏ đến lớn đều phong lưu vui vẻ vô hạn, nay rốt cuộc cũng có một mặt bất lực, hắn không khỏi cảm thán, tình yêu thật đúng là thứ làm cho người ta đau đầu.

-“Được rồi, nếu người cố ý muốn ra nước ngoài, ta đương nhiên không cự tuyệt, người rời đi mấy ngày ta sẽ chiều cổ nàng”

Đái Tương Luân cảm kích nhìn hắn một cái, một hồi sau nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Thời điểm Hoa Lộ Dư biết được Đái Tương Luân muốn đi Pháp, thì hắn đã ở sân bay, nàng vụn vụn không nghĩ tới, hắn chỉ dùng thời gian một ngày để chuẩn bị, mà chính mình cứ nhiên bị xếp vào hàng ngũ không được thông tri trước.

Nếu tổng tài không gọi điện đến nói cho nàng, chỉ sợ đến bây giờ nàng cũng chẳng hay biết gì.

Đái Tương Luân vốn định cứ như vậy đi, mà khi nữ nhân âu yếm trong hoang mang rối loạn khẩn trương đuổi đến sân bay, hắn vẫn không thể tuyệt tay được.

Thấy nàng tràn đầy mồ hôi, vẻ mặt bối rối cùng bất an, làm cho ngực hắn đau.

Nhưng là....đau lòng thì như thế nào? Nàng một ngày cũng không tình nguyện mở lòng với hắn, tình cảm hai người vĩnh viễn dừng lại tại chỗ, cho dù hắn tiến về phía trước, nàng cũng sẽ bởi vì nỗi đau từ trước mà vô tình đẩy hắn ra.

Hắn mặc áo sơ mi, quần dài đen, trên mặt còn đeo một cái kính mắt, bên người có một valy hành lý nhỏ, bề ngoài tuấn suất, không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt nữ nhân.

Hoa Lộ Dư si ngốc nhìn hắn, cẩn thận đi lên phía trước, cho dù đến gần hắn rồi, lại cảm thấy không hiểu sao hai trái tim cách thật xa.

Xa đến ngay cả một câu hỏi, nàng cũng phải chần chờ thật lâu mới có thể nói ra miệng, sợ hắn xa cách không đáp lại.

-“Như thế nào...đột nhiên muốn đi Pháp?”

Sau khi hấn cầu hôn thất bại, hai người lâm vào cục diện bế tắc, đáy lòng biết rõ hấn đang tức giận, nhưng nàng lại không biết nên giải thích từ đâu.

Gỡ xuống kính mắt, Đái Tương Luân lộ ra một chút cười cố ý –“Ta cũng không có biện pháp, đây là quyết định của công ty”

Nói xong, lại là một trận trầm mặc, ai cũng không biết nên đánh vỡ cục diện bế tắc này như thế nào.

-“Kỳ thật ngày đó...”

-“Kỳ thật ngày đó...”

Qua nửa ngày, hai người đồng thời đột nhiên mở miệng, khi bốn mắt nhìn nhau, đều ăn ý ngậm miệng lại.

Nhún vai, hấn dẫn đầu mở miệng –“Quên đi, lần này đi Pháp làm việc, ít nhất có một tháng, ta nghĩ như vậy cũng tốt, chúng ta nên bình tĩnh một thời gia, trong khoảng thời gian này anh của ta sẽ chiều cố em”

Không dám để ý đến nước mắt ẩn ẩn trong mắt nàng, hấn khẽ run quay mắt –“Cứ như vậy. Nhớ rõ gọi taxi đưa em về nhà cẩn thận, tất cả cẩn thận một chút. Ta phải đi đăng kí, bye bye”

Thấy hấn xoay người bước đi, Hoa Lộ Dư chỉ cảm thấy lần này tách ra, hai người sẽ không có khả năng trở về như trước.

Ngực buồn bực thật sự, tâm lại kích động vô cùng, nàng rất muốn kêu to gọi hấn dừng đi, nghĩ muốn ôm chặt lấy hấn, nhưng lại không gọi, chính mình là người làm cho hấn thương tâm.

Thẳng đến bóng dáng thân quen biến mất trong tầm mắt, nàng vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cả người mất hết khí lực.

Nàng vẫn là bại bởi quá khứ.

9. Chương 9

Cục cứng, hôm nay ba ba đã rời đi được mười tám ngày”

Trong phòng ngủ, Hoa Lộ Dư nằm ở trên giường, nhẹ nhàng vỗ về cái bụng đã lớn hơn, trong mắt đều là triu mến cùng cô đơn.

Lúc trước Tần Mặc Dương muốn nàng đến Tần gia, như vậy dễ dàng chiều cố nàng, lại bị nàng từ chối.

Mà hấn cũng không miễn cưỡng nàng, chính là thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi, bảo đảm an toàn của nàng.

Từ lúc Đái Tương Luân đi Pháp đến giờ, hai người chưa bao giờ gọi điện thoại cho nhau.

Không chỗ phát tiết tưởng niệm cùng tịch mịch, mỗi ngày Hoa Lộ Dư chỉ cần nhắm mắt lại sẽ lại thấy đoạn thời gian hai người ngọt ngào, hấn cẩn thận quan tâm cùng chiều cố. mỗi ngày sáng sớm hôn chúc ngày mới, cùng mềm nhẹ vuốt ve bụng nàng, thực ôn nhu cùng cục cứng nói chuyện phiếm.

Hấn tốt như vậy, ôn nhu như vậy, vì sao chính mình bởi vì đoạn quá khứ không vui liền không dám tin tưởng hấn đâu?

Này đối hấn không công bằng, khó trách hấn sẽ tức giận.

Than nhẹ một tiếng, nàng dựa vào tiểu Ngốc, tự trách đối với bụng sáu hồi.

-‘Cục cứng, mẹ thật sự là người ngu ngốc! luôn nhớ rõ chuyện tổn thương trước kia, luôn cho rằng ai cũng giống tên lớp trưởng kia, sau khi đùa bỡn tình cảm người khác liền một cước đá văng người ta, mẹ không tin nhiệm ba ba người như vậy, không phải một lần mà ba lần cự tuyệt hấn cầu hôn, có phải hay không là rất tệ?’

Nàng dứt quãng cùng đứa nhỏ nói chuyện nhiều năm qua.

Trước khi mẫu thân lâm chung muốn nàng nhất định phải bảo hộ chính mình, trăm ngàn không cần làm đồ chơi cho nam nhân có tiền, còn có chính mình lần đầu đối lớp trưởng động tâm lại bị ở trước mắt đồng học cười mỉa, không biết làm bầm bao lâu, thẳng đến khi tiếng chuông di động vang lên, nàng mới đột nhiên cả kinh.

Nhận cuộc gọi, lại là Tần Mạc Dương.

Lại nói tiếp, từ sau khi Đái Tương Luân đi, mấy ngày nay hấn thủy chung lấy thân phận anh trai quan tâm nàng.

Nàng thực cảm động, đối với Tần Mạc Dương, cũng có tín nhiệm thân tình.

Hoa ra hấn đã muốn đứng ngoài nhần chuông cửa từ lâu, nhưng nàng lại đắm chìm trong thế giới của chính mình, không có nghe thấy, cho nên hấn mới gọi điện cho nàng.

Làm cho nàng sau khi vội vã chạy tới cửa, chỉ thấy trên tay hấn còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon.

Đối nàng cười cười, Tần Mạc Dương mang theo đồ ăn vào phòng khách –“Biết em khẳng định lười làm cơm chiều cho chính mình, cho nên ta đến cửa hàng cơm em thích ăn nhất mua. Nghe Tương Luân nói em không thích ăn ớt xanh cùng cà rốt? này không thể được, em hiện tại là phụ nữ có thai, dinh dưỡng rất quan trọng.”

Nghe hấn nhắc tới Đái Tương Luân, tâm của Hoa Lộ Dư không khỏi đột nhiên nhảy dựng –“Cái kia...Tương Luân gần đây có gọi điện thoại về không?”

Tần Mạc Dương quay đầu nhìn nàng một cái –“Như thế nào? Hấn vẫn chưa liên lạc với em sao?”

Nàng đáng thương hề hề lắc đầu –“Trừ bỏ lúc đến nơi gọi điện báo bình an, không con gọi nữa”

Nhìn chuẩn em dâu rầu rĩ không vui, Tần Mạc Dương thật không hiểu nên nói cái tên em trai cao ngạo tự phụ kia như thế nào mới tốt.

Đáy lòng rõ ràng để ý nữ nhân trước mắt đến đòi mạng, mỗi ngày đều gọi điện thoại ình dặn dò mình phải thật tốt chiều cổ lão bà cùng đứa nhỏ của hấn, nhưng lại không chịu chính mình nói ra sự quan tâm của mình với nàng.

–“Ta nghĩ có thể hấn bận việc quá, hơn nữa Pháp cùng Đài Loan sai giờ, ta đoán...hấn sợ quấy rầy em, mới chưa gọi cho em”

Hấn lấy ra một cái lý do nói dối thật tẻ, chỉ hi vọng Hoa Lộ Dư không biết hai nước chỉ sai lệch có sáu giờ, nếu không nàng nhất định sẽ càng khó qua, huống chi em tra chỉ cần nghĩ đến muốn cái gì cũng sẽ gọi cho hấn, căn bản không quản chuyện thời gian này.

Như thế nào hai người vẫn giận đối, lại khổ đại ca này đâu? Hấn lặng lẽ thở dài.

Mà Hoa Lộ Dư xác thực không biết việc sai giờ, nhưng vẫn rõ ràng Đái Tương Luân đang trốn nàng.

Có mấy lần nửa đêm không ngủ được, nàng cố lấy dũng khí gọi cho hấn, nhưng đối phương lại tắt máy. Chẳng lẽ bận việc đến nỗi điện thoại liên tiếp tắt máy sao?

Nàng tuyệt không tin tưởng, khi tình yêu của bọn họ cuồng nhiệt, hấn bận rộn đâu cũng sẽ tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho nàng, cho dù nói một câu nhớ, hấn cũng vui vẻ chịu đựng.

Thấy nàng vẻ mặt thất vọng, Tần Mạc Dương đem nàng kéo đến trước bàn, ý đồ dời đi lực chú ý của nàng –“Trước lại đây ăn chút gì đi, miễn cho khi Tương Luân về thấy em gầy, hấn lại đau lòng.”

–“...Hấn còn có thể sao? Em nghĩ...hấn khẳng định đã chán ghét em”

Hoa Lộ Dư nói rất nhỏ, một chút nguyên khí cũng không có.

Xem ra, hấn thật sự không thể tiếp tục bảo trì trăm mặt, mặc cho hai người tiếp tục như vậy nữa. Thở sâu, Tần Mạc Dương quyết định giúp hai người một phen.

-“Tuy rằng ta không biết giữa em cùng Tương Luân xảy ra chuyện gì, nhưng là Tiểu Dư, em trai ta ta hiểu biết nhất, hẳn nhận định chuyện gì đó thì nhất định sẽ làm được, nhưng hẳn cũng có khuyết điểm nhỏ nhỏ, chính là đối chính mình không tự tin.”

Nàng kinh ngạc nhìn hẳn -“Làm sao có thể?”

Cái nam nhân bữa bãi dâng trà kia làm sao có thể không tự tin?

-“Em đừng nhìn hẳn như bây giờ, lúc cha mẹ ta ly hôn, hẳn bị đả kích rất lớn, bởi vì ba ba ở trong lòng hẳn rất có hình tượng, khi hẳn biết ba ba có nữ nhân khác ở ngoài, khi mẹ muốn dẫn hẳn rời đi, mỗi ngày hẳn đều tránh ở trong phòng khóc.”

Hoa Lộ Dư đột nhiên nhớ tới hôm đó, Đái Tương Luân nói khi ba mẹ hẳn li dị, trong mắt hẳn chợt lóe âm đạm và thương tâm rồi biến mất.

-“Từ đó trở đi, hẳn liều mạng ở trước mặt ba mẹ biểu hiện thật sự nhu thuận, cố gắng hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, hy vọng có thể cho bọn họ không tách ra, gia đình này có thể tiếp tục duy trì viên mãn, nhưng khi mẹ ta mang hẳn đi khỏi Tần gia, hẳn tuyệt vọng.”

-“Khả năng từ đó trở đi, hẳn mới hiểu được rất nhiều chuyện không có hoàn mỹ như trong tưởng tượng, cũng chính từ đó, hẳn bắt đầu phòng tâm mạnh, luôn dùng một mặt không chút để ý đối người ngoài, lấy thái độ hi hi ha ha che dấu nội tâm yếu ớt, bởi vì hẳn sợ hãi lại lần nữa mất đi.”

Tần Mặc Dương vừa nói vừa quan sát biểu tình của nàng, quả nhiên thấy nàng nghe được đến mê mẩn, trên mặt tràn ngập đau lòng. Hẳn nghĩ, nói lời này xong, cục diện bế tắc của bọn họ có thể tháo xuống.

-“Bởi vì sợ hãi mất đi, cho nên hẳn luôn dùng hết toàn lực, cái gì hẳn muốn đều chặt chẽ bảo hộ dưới tay, mà em, đương nhiên chính là đối tượng hẳn muốn bảo hộ nhất. Nhưng là sau khi hẳn cố gắng, em lại vẫn như trước đẩy hẳn ra, còn không nói cho hẳn nguyên nhân, đổi lại là em, sẽ không nổi giận cùng hoài nghi chính mình sao?”

Hoa Lộ Dư nghe đến đó, trong lòng đột nhiên cả kinh.

Nàng nhớ tới sau khi cùng Đái Tương Luân kết giao, hẳn luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để lấy lòng nàng, thậm chí một lần lại một lần muốn dùng hôn nhân để bảo hộ nàng.

Nhưng là nàng vẫn rất ngu ngốc, cứ nhiên đem sự bảo hộ của hẳn trở thành gông xiềng của nàng, cho nên nhấn tâm cự tuyệt, lại không nghĩ tới hành động tự bảo vệ mình này lại lần nữa đã thương lòng tin chưa lành của hẳn.

Hóa ra....hóa ra hẳn cũng giống nàng, đều là người chịu qua tổn thương, đều giống nhau không có cảm giác an toàn.

Nhưng là hẳn cho dù sợ hãi, cũng quyết tâm yêu nàng, nàng thật sự kém rất xa.

Một nam nhân tốt như vậy, nàng làm sao có thể hoài nghi hẳn, làm sao có thể làm cho hẳn không chút an tâm như vậy?

Đột nhiên đứng dậy, nàng phút chốc làm quyết định.

Trong một quán bar “chỗ cũ” tại Paris nước Pháp, giờ phút này đang mở nhạc jazz, ngọn đèn tối chiếu ra nhiều gương mặt bất đồng quốc tịch.

Đái Tương Luân uống vào chén Vodka thứ sáu, hương vị cay độc vào miệng, ngấm vào dạ dày sinh đau của hẳn.

Ngồi ở bên người hẳn là hai nữ nhân tuổi trẻ tóc vàng mắt xanh, giống như vì chuyện gì đó mà khắc khổ, trên thực tế sau khi bọn họ ngồi sát vào bên người chính mình, sắc mặt vẫn không tốt.

Nam nhân kia quả nhiên ít nói, nữ cũng không thích nói chuyện, hai người khi thì trầm mặc một thời gian, khi thì thanh âm cao vút rít gào.

Cuối cùng lưu lại một mình nam nhân rời đi, nữ nhân rót cuộc chảy xuống nước mắt, lâm vào một trận tuyệt vọng.

Đái Tương Luân vẫn thờ ơ lạnh nhạt, một màn này có chút quen thuộc cũng thật chói mắt.

Hắn như thế nào cũng không thể quên được khi ở sân bay, không để ý đến nữ nhân trong mắt ẩn chứa nước mắt, dẫn theo hành lý rời đi. Khi đó nàng tựa như muốn nói gì đó với hắn, nhưng hắn lại không cho nàng cơ hội.

Mà sau khi đến Paris, hắn không ỉnh thời gian hồi hận, mỗi ngày đều dùng công việc làm thuốc gây tê chính mình, thời gian còn thừa thì chạy đến quán bar uống rượu.

Vài lần muốn gọi điện thoại cho nàng, nhưng đến khi nhấn được một nửa, lại buông tha. Hắn không khỏi cười khổ, lâm vào chán ghét chính mình.

Nữ nhân khóc bên mình đột nhiên đứng dậy rời đi, khóe mắt mang lệ quang, làm cho người ta lần cảm chói mắt, tâm hắn đau xót, ở trên người nàng, thấy bóng dáng nữ nhân nhất gan kia.

Đợi nữ nhân đi xa, nhân viên trong quầy bar không khỏi thở dài lắc đầu –“Luôn khắc khẩu như vậy, chẳng lẽ không biết mệt sao?”

Hắn tuy rằng nói tiếng Pháp, nhưng Đái Tương Luân nghe hiểu được. Hắn ngẩng đầu cùng hắn nhìn, cười –“Anh có vẻ đối hai người khách kia rất quen thuộc?”

Nhân viên ha ha cười –“Bởi vì bọn họ là người khách đầu tiên của quán, còn nhớ rõ khi quán bar vừa mới khai trương, hai người kia lúc đó giống như học sinh, chạy đến chúc mừng sinh nhật, nam nhân kia còn trước mặt mọi người hướng nữ nhân thông báo, hiện trường thực náo nhiệt, ta đương nhiên nhớ rõ ràng.”

–“Nha? Vậy hiện tại làm sao có thể biến thành như vậy?”

–“Đại khái chính là yêu nhau dễ ở chung khó” nhân viên một bên pha rượu một bên nói –“Kỳ thật tình yêu là một chương trình học rất sâu, cũng không phải chỉ cần hai người thuận mắt, là có thể tương thân tương ái cả đời, nếu không học để dành tha thứ lẫn nhau cùng tín nhiệm lẫn nhau, kết quả sẽ là mỗi người một ngã”

Dễ dàng tin tưởng nhau?

Dễ dàng tha thứ nhau?

Cái này tuy rằng dễ hiểu, nhưng có vài người làm được đâu?

Tựa như hắn cùng Hoa Lộ Dư, hắn nghĩ đến một mặt chính mình trả giá, sẽ đối lấy sự tiếp nhận của đối phương, kết quả là, ngay cả tin tưởng nàng cũng không cho hắn.

Rốt cuộc là do hắn yêu không đủ, hay là nàng không thương hắn?

Nhưng quay đầu còn muốn, nàng đến tốt cùng vì sao một lần nữa cự tuyệt hắn cầu hôn? Khi đó trong đáy mắt nàng giãy giụa thống khổ tại sao không nói ra?

Một ly rượu cocktail vừa mới pha xong được đưa đến trước mặt hắn, nhân viên quầy bar trên khuôn mặt anh tuấn lóe ra tươi cười hiền lành –“Chén rượu này gọi là “không hề bỏ qua” là sản phẩm mới của ta, đêm nay anh đã ở đây uống sáu chén, chén này ta mời anh”

–“Không hề...bỏ qua?” Đái Tương Luân thì thảo nhớ kĩ.

Chính mình một người chạy đến nước Pháp, đem nữ nhân âu yếm quảng lại như vậy. cả ngày hồi hận, như vậy muốn hắn bình tĩnh tự hỏi sao?

Mới trước đây hắn không thể hiểu vì sao ba mẹ không để ý đến hắn cầu xin là ly hôn, còn một lần oán cha, thậm chí sau khi phụ thân tỉnh ngộ, đến cầu xin mẫu thân tha thứ cho chính mình, hắn cũng chết cũng không chịu thừa nhận chính mình họ Tần.

Nhiều tuổi qua đi như vậy, tâm tư ngây thơ đã sớm không còn nữa, quan hệ phụ tử cũng không còn gì ngăn cách, nhưng là, ngoái đầu nhìn lại, cha mẹ cũng đã già đi, những gì hắn bỏ qua đã có rất nhiều.

Nay, hắn lại bị tức giận chạy đến nơi xa như vậy, ý đồ dùng phương thức này trốn tránh vấn đề, như vậy nàng đâu? Có phải hay không cũng dùng đồng dạng phương thức bởi vì trốn chạy mà chịu dày vò?

Hắn không phải đã sớm biết, trốn tránh không giải quyết được gì sao?

Nghĩ vậy, Đái Tương Luân đột nhiên cảm thấy chính mình thật ngốc, hắn một mặt đắm chìm trong oán giận, lại quên như vậy là tra tấn lẫn nhau, căn bản là phạm vào kiêng kỵ lớn nhất trong tình yêu.

Tựa như đôi tình lữ vừa rồi, rõ ràng yêu đối phương, nhưng lại làm cho đối phương thương tâm, mà hắn, cũng không phải ngốc như bọn họ sao?

Bưng lên chén rượu, hắn một ngụm đem rượu nuốt vào bụng, khúc mắc nhiều ngày giống như được tháo bỏ.

Đứng dậy, hắn hướng nhân viên cảm kích cười –“Cám ơn chén ‘không hề bỏ qua’ này của anh, có thời gian, ta sẽ dẫn thê tử cùng đứa nhỏ đến thăm.”

Đối phương hiểu biết cười –“Tốt, tùy thời xin đợi”

Làm cho khi Đái Tương Luân chuẩn bị tốt vé máy bay, đáp phi cơ trở về, một hơi chạy về nhà trọ của Hoa Lộ Dư, lại phát hiện người đi nhà trống.

Gặp quỷ! Không phải phân phó đại ca không cho phép nàng đi làm sao? Hơn nữa lúc này, nàng không phải là nên ngoan ngoãn ngủ ở trên giường sao?

Hay là...nàng thương tâm đến ly khai?

Đái Tương Luân nhanh như kiến bò trên chảo nóng khi vào phòng ngủ, lấy thấy chíp bông trên giường kia.

Trong giây lát nhớ tới cái gì, hắn một tay lấy khăn quàng cổ của chíp bông xuống, dưới mặt quả nhiên có máy ghi âm loại nhỏ.

Lúc vừa vào sống, biết nàng có thói quen lằm bằm lầu bầu cùng gấu bông, cho nên hắn gắn máy ghi âm trên người nó, nếu là nàng nhấn đến chốt mở ở khăn quàng cổ, hắn có thể nghe được nàng nói gì đó.

Ai bảo nàng mỗi ngày đều ôm gấu bông ngủ, làm hại hắn ăn dấm chua không nên ăn, có khi còn đem tâm sự nói cho con gấu ngốc này, làm hại hắn giống tên biến thái làm cái việc này, chỉ vì muốn thêm hiểu biết nàng.

Sau hắn mới biết được, nàng cùng người nhà rất ít liên lạc, bạn bè bên người cũng không nhiều lắm, đại khái là quá cô độc tĩnh mịch, mới dùng phương pháp này để giải quyết.

Như thế hắn mới tiêu tan, cũng đem máy ghi âm quên không còn một mảnh.

Bất quá hiện tại, kết nối vào máy tính, thử điều chỉnh vài cái, quả nhiên may mắn có một đoạn ghi âm, hắn lập tức mở ra, tâm tình có chút phấn khởi lại có chút chờ mong.

–“Cục cưng, hôm nay là mười tám ngày sau khi ba ba rời đi...cục cưng, mẹ thật sự là người ngu ngốc! luôn nhớ rõ những chuyện tổn thương trước kia, luôn cho rằng ba ba con cũng sẽ giống tên lớp trưởng kia, đùa bốn tình cảm người khác rồi liền một cước đá bay...”

Hóa ra, đây là nguyên nhân nàng cự tuyệt hắn? nàng từng chịu qua tổn thương?

–“Bà ngoại của con nói ẹ, phải gả ột nam nhân bình thường, không cần vọng tưởng nam nhân có điều kiện tốt, nhưng là mẹ vô luận nghe theo hay phủ định, những người đó cuối cùng vẫn đều ly khai...”

Đái Tương Luân bỗng dưng nhớ tới ngày đó nàng say rượu, hắn nhớ mang máng nàng bị bắt cá hai tay, một người kia là học tử của nàng.

–“Cho nên sau khi ba con xuất hiện, cứ việc hắn luôn mãi cam đoan, mẹ vẫn không tin tưởng, còn chưa có không nghĩ quá, hắn là dùng loại tâm tình gì để bao dung mẹ...”

Đái Tương Luân kinh ngạc nghe thanh âm phát ra từ máy tính, khi thì lưu loát, khi thì đứt quãng, tất cả đều là Hoa Lộ Dư lằm bằm lầu bầu.

Từ lúc mẫu thân nàng qua đời, đến khi bị lớp trưởng trêu đùa, lại đến đi làm cầu chức, mỗi khi chính mình phát sinh một chuyện, nội tâm của nàng đều có mâu thuẫn, cái loại lo được lo mất, không có cảm giác an toàn này, tất cả đều bày ra trước mắt hắn.

Nàng nói từng cái chuyện xưa, từng cái bất an, đều là chuyện hần chưa từng nghe qua và từng muốn biết.

Nàng không dám cùng nam nhân anh tuấn nhiều tiền kết giao làm bạn bè, lại càng không dám cùng bọn họ thân cận, cho dù đối phương thích ra thiện ý, cũng sẽ bị nàng cho là quỷ kế là vì đã có người không ngừng tổn thương nàng.

Có lẽ là lơ đãng, những lời nói của mẫu thân nàng xác thực đã tới mức độ nào đó thương tổn nàng, tiếp theo lại bị đồng học thương tổn, làm nàng tự ti sâu sắc, sau đó ngay cả nam nhân bình thường cũng làm nàng bị thương.

Lúc này đây lại một lần thương tổn, làm cho cuộc sống của nàng càng ngày càng tự ti, càng ngày càng sợ hãi, chỉ sợ bước đi sai lầm lại biến thành trò cười trong mắt người khác.

Hần nghe, vì nàng từ trước khổ sở, mỗi một chữ mỗi một câu đều giống như xé rách lòng hần.

-“Nhưng là cho dù mẹ sợ hãi, cũng đã sớm yêu ba con...chính là không dám thừa nhận mà thôi, sợ thừa nhận, ba con sẽ nói tất cả đều là trò chơi...nhưng rõ ràng hần không phải người như vậy...mẹ rõ ràng hiểu biết hần, lại vẫn lựa chọn thương tổn hần...”

Yết hầu Đái Tương Luân có một trận co rút nhanh.

Hóa ra, nàng đã sớm tin tưởng hần, chính là không tự tin mà thôi.

Đứa ngốc! Hoa Lộ Dư, không nghĩ tới hai người bọn họ đều là đứa ngốc, đều là ngu ngốc!

Di động đột nhiên vang lên, hần hỏa tốc nhận cuộc gọi, bên kia truyền đến thanh âm trêu chọc của anh trai.

-“Tương Luân, Tiểu Dư hiện tại có lẽ đã đến Paris, nàng có gọi điện thoại cho người hay không?”

-“Anh...anh nói cái gì?”

10. Chương 10

Hoa Lộ Dư cho tới bây giờ vẫn không biết chính mình sẽ xui xẻo như vậy.

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên bay xa như vậy, nơm nớp lo sợ, trước mắt tất cả đều là xa lạ, người ngoại quốc bất đồng, tất cả đều làm nàng sợ hãi.

Nàng thừa nhận lần này đột nhiên đến nước Pháp là một quyết định thật xúc động, trên thực tế, nàng cũng không nghĩ tới chính mình cứ nhiên có loại dũng khí này.

Sống hai mươi mấy năm qua, địa phương đi xa nhất cũng chính là một chuyến sang Hongkong, nhưng là đi cùng đoàn lễ hành.

Nhưng giờ phút này đây, nàng lại dẫn theo hành lý, dựa vào địa chỉ khách sạn mà Tần Mặc Dương đưa cho nàng, nghìn dặm xa xôi một mình đi đến nước Pháp.

Đại sảnh khách sạn trang hoàng tráng lệ, làm cho nàng cảm thấy chính mình không hợp với địa phương như vậy, nhưng nàng vẫn kiên trì đến quầy hướng dẫn.

Tiếng pháp của nàng thật tệ, đơn giản trực tiếp đưa tờ giấy cho nhân viên tiếp đãi. Nhìn trên mặt giấy viết phòng 5082, đối phương dùng tiếng Trung mang theo làn điệu đặc thù nói hai chữ chờ, lập tức tra xét máy tính, sau đó thật có lỗi cười cười.

-“Phòng 5082 có vị tiên sinh ở đã trả phòng lúc bốn giờ chiều hôm qua”

-“Cái gì? Trả phòng? Kia...kia trước khi đi hần có nói gì không? Tỷ như hần đi đâu?”

-“Xin lỗi, tiểu thư, trước khi đi vị tiên sinh đó không lưu lại gì”

Hoa Lộ Dư ngơ ngác nói cảm ơn, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Cái này nàng nên đi đâu mà tìm người?

Nhưng họa vô đơn chí, nàng dần dần đi ra khỏi khách sạn không lâu thế nhưng gặp cướp.

Hành lý cùng giấy tờ tùy thân đều bị vài thiếu niên cướp đi, nàng nghĩ muốn đuổi theo, nhưng cục cứng trong bụng làm cho nàng nhanh chóng mất ý niệm trong đầu.

Nàng cười khổ, thật vất vả dùng Pháp văn sốt sọ hỏi vài người, rốt cuộc cũng tìm được đồn cảnh sát, báo án, lại cầu xin người cục cảnh sát gọi điện thoại cho Đái Tương Luân, nhưng máy vẫn như cũ tắt máy, lại gọi cho Tần Mặc Dương, thư kí nói cho nàng tổng tài vừa bay đi nước Mỹ họp.

Cảnh sát thấy nàng đáng thương, thời gian lại muộn, biết nàng không có chỗ ở, nên an bài cho nàng ở một phòng nghỉ.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, Đái Tương Luân vẫn không có nghe điện thoại, nàng càng thêm uể oải.

Không thể tiếp tục ở lại cảnh cục, cho nên lúc nàng gần đi, nhờ cảnh sát nói nếu có người gọi điện đến, nói cho đối phương nàng sẽ chờ ở trước cửa khách sạn.

Nói lời xảm tạ xong, nàng mới theo trí nhớ tìm đường, lại quay trở lại khách sạn Đái Tương Luân từng ở,

Khi gần đến giữa trưa, nàng đáng thương hể hể ngồi ở đại sảnh lầu một của khách sạn nghỉ ngơi, đã suốt một ngày chưa ăn bụng truyền đến tiếng kêu thì thầm.

Nàng không khỏi thở dài, thân thủ vỗ về bụng chính mình –“Cục cứng, con đói bụng, mẹ cũng đói bụng, nhưng hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Đái Tương Luân đã nhiều ngày không liên hệ được, điều này làm cho nàng thực sợ hãi, cũng cảm nhận được bất lực trước nay chưa từng có.

Nếu cả đời hần cũng không để ý nàng...kia...nàng cùng cục cứng nên làm gì bây giờ? Nghĩ đến đây, nàng liền hoảng hốt.

–“Hoa Lộ Dư?”

Ngay tại lúc nàng buồn rầu hết sức, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một đạo âm thanh nam tính xa lạ, nàng ngẩng đầu, ánh vào mi mắt, là một dáng người cao to, nam tử Đông Phương gương mặt tuấn tú.

Đối phương nhíu nhíu mày, đột nhiên không có hảo ý cười –“Quả nhiên là cô, như thế nào, không nhớ rõ ta?”

Sau khi thấy rõ diện mạo đối phương nàng ngạc nhiên –“Cao...Cao Tụng Kiệt?”

Nam nhân trước mắt này, chính là lớp trưởng được nữ sinh thầm mến hết sức, cũng là đầu sỏ làm cho nàng mất lòng tin sâu sắc.

Không nghĩ tới nhiều năm như vậy, hần so với trước càng thêm anh tuấn, nhìn hần mặc một thân nam trang sang quý, ánh mắt toát ra đều là tự phụ cùng đắc ý.

Chỉ thấy hần làm ra vẻ cười, như cũ không thay đổi thậm chí còn cao ngạo hơn –“Cô làm sao có thể xuất hiện ở Paris, hơn nữa giống như béo hơn trước, chẳng lẽ không ai nói với cô, nếu nữ nhân mất đi thân thể sẽ không có người theo đuổi sao?”

Hoa Lộ Dư nằm mơ cũng không nghĩ tới mình sẽ ở chỗ như thế này nhìn thấy người này, càng không nghĩ tới nhiều năm như vậy, hần vẫn còn làm cho người ta chán ghét như thế.

–“Ta đến Paris tìm bạn bè” ngay cả một giây nàng cũng không muốn nói chuyện với hần, càng nghi hoặc hết sức vì sao nhiều năm trước chính mình lại động tâm với loại người này.

Lấy hình tượng của hần gán vào cho Đái Tương Luân, thật sự là rất vũ nhục Đái Tương Luân.

–“Tụng Kiệt, anh đang nói chuyện với ai vậy?”

Nhưng vào lúc này, một mỹ nữ dáng người cao gầy từ không xa đi tới, toàn thân còn tỏa ra mùi vị nước hoa làm người ta gay mũi.

Cao Tụng Kiệt kéo vị mỹ nữ qua, gọi cảm cười, chỉ chỉ Hoa Lộ Dư –“Một đồng học cũ” nói xong, lại ở bên tai đối phương nói vài câu, chỉ thấy mỹ nữ đột nhiên khoa trương kinh hô lên.

–“Không thể nào? Cho dù anh muốn đùa dai, ít nhất cũng nên chọn người có dáng anh xem nà, béo đến nỗi ngay cả thất lưng cũng không phân rõ được”

Kỳ thật Hoa Lộ Dư cho dù mang thai, thoát nhìn cũng chỉ là đầy đặn mà thôi, nhưng vị mỹ nữ này y vào chính mình có được dáng người yêu nữ, lại nghe bạn trai nói đối phương từng là một trong những người trong danh sách đùa dai của hắn, cho nên cố ý nói ngoa nói móc.

Hoa Lộ Dư lạnh lùng nói –“Ta chỉ là mang thai mà thôi”

–“Mang thai?” hai người ngược lại càng khoa trương cười ha hả –“Cô bộ dáng này, là ai không mắt đem cô cười vào cửa a...”

–“Chẳng lẽ hai vị chưa từng nghe qua, nói chuyện rất độc sẽ bị trừng phạt sao?”

Chỉ thấy một tuấn mỹ nam tử một thân áo gió màu đen phong trần mệt mỏi hướng bên này đi tới.

Cao Tụng Kiệt cùng nữ nhân bên người khi đang nhìn hắn, lấp bắp kinh hãi.

Vị này là quản lý tập đoàn Quang Minh, sau lại là nhị thiếu gia của tập đoàn Quang Minh trong truyền thuyết, thủ đoạn buôn bán cực kỳ lợi hại, giờ phút này toàn thân hắn đều tản ra một cỗ mị lực dã tính, toàn thân hắc y, tuấn dung có điểm mệt mỏi, càng làm cho người ta cảm thấy dụ hoặc.

Một tay hắn ôm lấy Hoa Lộ Dư đang ngây ngốc vào người, tươi cười đều là ý trào phúng –“Trên đời này có người không hề có mắt đem Tiểu Dư thành bảo vật, lại còn đem toàn lực cười nàng vào cửa. Bất quá hai vị có thời gian ở đây vũ nhục người khác, vì sao không quay về nhà soi gương xem mình rốt cuộc cao quý ở điểm nào?”

Ánh mắt của Đái Tương Luân không khách khí đánh giá nữ nhân bên người Cao Tụng Kiệt –“Một cái bộ ngực giả, cái mũi, cái mắt hai mí cũng là giả, mỹ nữ nhân tạo, xin hỏi người buổi tối hôn nàng sẽ không bị nàng làm cho sợ hãi sao?”

Cao Tụng Kiệt bị nói sắc mặt một trận trắng rồi một trận hồng, mà nữ nhân bên người hắn thì đỏ mặt tía tai, biểu tình muốn giết người.

–‘Tương Luân..’

Hoa Lộ Dư rốt cuộc tìm được thanh âm của chính mình, không nghĩ tới ngay cả lúc tha hương cũng sẽ gặp được chuyện chán ghét, hắn cũng hợp thời xuất hiện giúp nàng xử lý.

Đái Tương Luân một mặt đối mặt nàng, biểu tình đổi thành yêu thương nhưng nhớ.

–“Em đứa ngốc này, như thế nào một mình chạy đến Paris? Có biết hay không lúc ta trở về nhà tìm không thấy em có bao nhiêu lo lắng?”

Hắn ngồi máy bay suốt ba mươi mấy giờ, vừa xuống máy bay thì chợt nghe thấy nàng đáng thương hề hề nhún lại, làm cho hắn sốt ruột cùng đau lòng vô cùng.

–“Tương Luân, em lần này đến Paris là muốn nói cùng anh...” Hoa Lộ Dư vội vàng nghĩ muốn thông báo, lại bị hắn dùng tay che lại.

–‘Hừ, ta đều biết. ta cái gì cũng biết’

Hắn gắt gao ôm nàng, giống như nếu buông lỏng tay, nàng sẽ đột nhiên biến mất –“Mặc kệ lần này em có thể hay không cự tuyệt, ta cũng phải hỏi lại...Tiểu Dư, gả cho ta được không?”

Người chung quanh giống như trong lúc đó hoàn toàn biến mất, Hoa Lộ Dư chỉ cảm thấy khí lực của cả người bị rút đi, hốc mắt nhanh chóng nóng lên, khi một chiếc nhẫn kim cương cực đại xuất hiện ở mắt nàng, bốn phía lập tức truyền đến kinh hô.

–“Trời ạ, cái nhẫn kia không phải là “tam thế chi ước” trong truyền thuyết sao? Nghe nói tình lữ được đến nó, chỉ cần thật tâm yêu nhau, là có thể tam sinh tam thế ở cùng một chỗ”

Trong đám người, truyền đến một người Hoa sợ hãi than.

Hoa Lộ Dư nhìn chiếc nhẫn từng xuất hiện một lần này, trong mắt đã tràn ngập nước mắt.

Tam thế chi ước? nàng cũng có nghe được chiếc nhẫn truyền thuyết này, muốn có được nó tới tay là thập phần không dễ.

Lần trước hấn cầu hôn, nàng chỉ lo lùi bước, không thấy rõ hình dáng chiếc nhẫn, nay, nàng mới phát hiện chiếc nhẫn này thật có chỗ không giống nhẫn thường.

Nhưng...này cũng không phải trọng điểm.

Quan trọng là, nam nhân nàng yêu lại hướng nàng cầu hôn, mà lần này, nàng không nghĩ lại bỏ qua.

Ánh mắt hai người tiếp xúc, trong mắt chỉ còn lại đối phương, ngày xưa trốn tránh cùng lùi bước đều hóa thành bọt nước biến mất.

Cuối cùng, nàng rơi lệ, cười gật đầu nhào vào trong lòng hấn, hai người đều biết, cái ôm lúc này nhất định sẽ là cả đời nhưng nhớ trân quý.

Không nghĩ tới Đái Tương Luân cùng Hoa Lộ Dư trình diễn màn cầu hôn lại làm cho nhân viên công tác chú ý tới,

Đôi đôi tình lứa dị quốc này có thể ở trong khách sạn bọn họ có được hạnh phúc, đồng thời đúng lúc khách sạn có lễ kỷ niệm 50 năm thành lập, cho nên chủ quản khách sạn chủ động cấp sân cho bọn họ tổ chức hôn lễ, đồng thời còn tặng phòng xa hoa miễn phí bảy ngày bảy đêm.

Cho nên dưới sự an bài thần tốc của nhân viên, hai người rất nhanh đăng ký kết hôn tại Paris, còn hấp dẫn nhiều phóng viên cùng đài truyền hình phỏng vấn.

Tần Mặc Dương ở nước Mỹ xa xôi cũng nhận được tin tức hiện trường đưa tin, không khỏi bội phục em trai chính mình, cư nhiên dùng cả loại mãnh lới này, cũng không uống công hấn gọi điện thoại cho lão bản khách sạn phối hợp.

A! tiểu tử này chẳng những lợi hại trên thương trường, ngay cả phương diện tình trường cũng là thiên tài.

Cho nên nói, nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời chính là nữ nhân cái gì cũng không biết.

-“Tiểu Dư, từ nay về sau, mặc kệ trong lòng em có chuyện gì, cũng phải nói cho ta biết, đừng một mình giữ lấy, được không?”

Một ngày cuối cùng ở Paris, Đái Tương Luân ôm cả nữ nhân trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, toàn bộ ánh mắt đều là triu mến.

-“Ân” nàng cười gật đầu, sau đó then thùng nói -“Tương Luân, kỳ thật cho tới này, em đều...” vừa định hướng hấn thẳng thắn nói tình yêu của mình, nhưng ngay sau đó, môi của nàng bị che lại.

-“Chỉ có này, cái gì cũng không cần nói” hấn cười đến thực vui vẻ -“Bởi vì..ta muốn cho em nợ ta cả đời”

Tuy rằng hai người đã kết hôn, nhưng Hoa Lộ Dư vẫn chưa mở miệng nói yêu hấn.

Nhưng Đái Tương Luân không cần, kiếp này chỉ cần có được nàng, yêu nàng, dựa vào lẫn nhau là đã đủ.

Còn có, làm cho nàng nợ mình cả đời, dùng thời gian cả đời để trả lại, chẳng lẽ không phải là phương thức yêu tốt nhất sao?

Kết thúc

Bốn năm sau...

Trong cửa hàng quần áo, một đôi nhìn như vợ chồng đang ở quầy nghe nhân viên giới thiệu hàng hóa.

-“Lão bà, em xem cái váy màu lam này có phải hay không rất được? mặc trên người em khẳng định sẽ làm nổi lên dáng người xinh đẹp của em, còn có đôi giày này cũng không sao, khăn lụa này ta thích, quần trên cổ em, khẳng định có thể mê một đám người”

Chỉ thấy người trượng phu kia một thân quần áo tây trang thô kiểu cũ, trên mặt còn đeo một kính mắt plastic quê mùa.

Càng khoa trương là, đầu tóc của hắn thất loạn bát tao, so với tổ quạ còn khủng bố, trên mặt còn mọc mấy nốt ruồi đen to đùng. (hô hô)

Mà nữ nhân được hắn che chở tử tử có dáng người thon nhỏ, một mái tóc như tơ xõa ở trên vai trắng nõn, rất khí chất, khi mỉm cười hai bên má còn xuất hiện hai lúm đồng tiền đáng yêu.

Mặc dù không phải cực mỹ, nhưng lại có mỹ nhân vị mười phần, đối mặt trượng phu ân cần a dua, nàng chỉ cười khẽ tiếp nhận bộ quần áo, mặc thử từng cái.

Hai nữ nhân viên tránh ở một góc khe to nhỏ nói chuyện.

-“Vị phu nhân kia bộ dáng đáng yêu như vậy, sao chồng nàng lại xấu dọa người, cách ăn mặc còn không tính, trên mặt còn có mấy nốt ruồi khó coi, làm sao có thể thành một đôi a”

-“Người ta đều là vì tiền a, hiện tại nữ nhân đều không phải liều mạng muốn gả cho kẻ có tiền sao?”

Thời điểm đám người nghị luận, hai tiểu nam sinh nguyên bản ngoan ngoãn ngồi trên sofa an phận liền đứng lên.

Nói cũng kì quái, đôi vợ chồng này tuy rằng diện mạo không phân xúng, nhưng hai đứa con song bào thai của bọn họ lại đáng yêu tới cực điểm.

Hai tiểu tử kia có bộ dạng giống nhau như đúc, môi hồng răng trắng, đẹp mặt làm cho người ta muốn ôm vào lòng.

-“Cha cha” một nam hài chạy đến chân xấu nam, liều mạng kéo ống quần đối phương -“Cha, anh trai khi dễ con, anh cướp đi món đồ chơi của con.”

Xấu nam khom người, một tay ôm lấy bảo bối -“Ca ca là đùa với em, Tiểu Nhạc ngoan, cha giúp mẹ chọn quần áo, Tiểu Nhạc chơi cùng ca ca, biết không?”

-“Cha!” một nam hài khác cũng ôm món đồ chơi chạy tới bên người đồng dạng kéo ống quần phụ thân -“Không cho phép cha chỉ ôm đệ đệ, con cũng muốn ôm”

Xấu nam khom người, dùng tay còn lại ôm con vào trong ngực, nhưng hai tiểu nam hài kia ở trong ngực phụ thân cũng không an phận.

-“Cha, hôm nay cha dính nốt ruồi tuyệt không đáng yêu” nói xong, ca ca song bào thai dẫn đầu đem nốt ruồi trên mặt xấu nam vứt bỏ.

-“Cha, kính mắt hôm nay cũng quá khó coi” một tay nhỏ bé khác tiếp tục bỏ đi cái kính mắt thô to kia.

Chỉ trong chốc lát, hai tiểu quỷ kia đã đem toàn bộ gì đó trên mặt xấu nam tháo bỏ, nhất thời, nguyên bản xấu nam liền biến thành một tuyệt thế đại soái ca cực kì sáng mắt.

Nữ nhân viên nguyên bản còn cười nhạo bộ dáng hắn, người người nhìn xem cảm rơi đầy đất.

Ông trời! nam nhân này là thần tượng ngôi sao chạy đến đây sao?

Hoa Lộ Dư vừa lúc từ phòng thử đồ đi ra nhìn thấy chân diện thực của trượng phu, nhin không được phốc xích cười. Nàng đã nói cho hắn rằng rất khoa trương, khẳng định sẽ bị hai tiểu quỷ kia phá hư.

Đái Tương Luân hai tay ôm con, nhìn thấy lão bà thân ái đi ra sợ tới mức chết khiếp -“Tiểu Dư, là con làm, cùng ta không quan hệ”

Nàng cho hắn một cái ôn nhu tươi cười, tự mình đi đến trước mặt hắn -“Đứa ngốc, sớm nói cho anh không cần phải như vậy, mỗi lần xuất môn đều óa trang, anh không phiền lụy em cũng mệt mỏi”

-“Nhưng là ta đáp ứng em...”

-“Tương Luân, em sớm nói qua, kết trong lòng em đã muốn giải, cái gì gia thế bề ngoài em đều đã không cần, vì sao anh còn muốn làm nhiều hành động nhằm chán như vậy?”

Bốn năm nay, hắn đã dùng hành động thực tế chứng minh lời thề năm đó của hắn không hề thay đổi, nàng cũng đã bị hắn cảm động.

Hai người có hai đứa con, cuộc sống gia đình thập phần hạnh phúc, về phần thân nhân của nàng, gần đây bởi vì quan hệ của Đái Tương Luân mà khoảng cách dần dần thu lại, chẳng qua, nàng tính lãnh như trước, cùng người nhà không thân, nhưng thật ra tình cảm với đệ đệ không sai, thường xuyên liên hệ.

Tập đoàn Quang Minh nay đã chính thức giao cho Đái Tương Luân, đại ca hắn là Tần Mạc Dương rốt cuộc thực hiện được nguyện vọng của chính mình, đến nước ngoài dạy học tại một trường đại học, nghe nói ở bên kia còn gặp được cô gái mình yêu thích.

Sau khi sinh đứa nhỏ, nàng vẫn như trước đến tập đoàn Quang Minh làm việc, nay đã là phó tổng bộ tài vụ.

Tình cảm hai vợ chồng như trước, tuy rằng vẫn có một ít tranh cãi nhỏ, nhưng không phải cuộc sống chính là như vậy sao?

Đái Tương Luân cười trộm buông hai con, ôm bả vai của nàng.

-“Tiểu Dư, em đã không ngại diện mạo cùng gia thế của ta, vậy có hay không nên nói cho ta biết, ta vẫn rất muốn nghe câu kia a”

-“Anh không phải nói muốn em nợ anh cả đời sao?” nàng tức giận trừng hắn.

-“Ta đổi ý” hắn nói được như hợp tình hợp lý.

Hoa Lộ Dư then thùng chà chà chân –“Nào có người nào nói không giữ lời, em mới không để ý đến anh” nói xong liền then thùng như bay chạy ra khỏi cửa hàng quần áo.

-“Tiểu Dư!” hắn than thở, rất nhanh phân phó nhân viên đem toàn bộ đồ lão bà thử gói lại nghĩ muốn đuổi theo.

-“Cha xấu hổ xấu hổ...”

-“Cha không e lệ...”

-“Hai tên không lương tâm các người, cút một bên chơi cho ta...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuot-tui-lao-ba>